

Kéri Katalin
A csend útja



KÉRI KATALIN

A CSEND ÚTJA

Kéri Katalin: A csend útja

A borítólapon
a szerző festménye látható.

Tipográfia:
Ambrus Attila József

Szövegközi illusztrációk:
Pilcz Roland

Minden jog a szerző részére fenntartva.

© Kéri Katalin, 2004.

ISBN 963 000 000 0

Kódex Nyomdaipari Kft., Pécs, 2004.

Anna és a tenger

Akárhogyan is illegették magukat a lányok, bármennyire szépítkeztek és mosolyogtak huncut szemekkel, mindannyian tudták, hogy a faluban Anna a legszebb. Törékeny, légies lány volt, hosszú, sötétbarna hajjal és ábrándos tekintettel. Ha végigsétált a legszélesebb utcán, teste, kecses járása bearányozta még a vén, poros utat is. Meghajoltak előtte az akácfák és illatától elbódultak a margaréták. Csozálták szépségét a felhők, és még a patak is vidám csobogásba kezdett, ha végigballagott a partján.

– Kié a szíved, Anna? Kit szeretsz? – sóhajtozták a fűzfák, de a lány csak mosolygott. Szabad volt a szíve, gondtalan és vidám, mint a madarak.

Szeretett egyedül lenni. Gyakran üldögélt a vízparton, szoknyája alját az ölébe hajtotta, és gyönyörű, messzi országokról álmodozott. Életében csak kétszer volt távol a falujától, de szeretett volna sokat utazni. Egyszer a közeli nagyvárosban volt édesanyjával, máskor pedig a szomszédos faluban, dédapja temetésén. Vágyakozott látni a nagyvilágot, hatalmas, ringatózó hajókon akart utazni, amilyeneket a könyvekben látott.

– Aztán mit csinálnál te a tengernél, kislányom? – kérdezte egyszer szomorú szemű édesapja.

– Hogy mit? Nézném a vizet, megpróbálnám megérinteni a fodrozódó hullámokat és hallgatnám a tenger énekét – felelte Anna, és ezt hallván még édesapja is elmosolyodott.

– A vizet nézegetheted itt, a falunk szélén is, nem kell ahhoz elhagynod a szülőföldedet – mondta, és a lány így is tett.

Minden délután, amikor végzett a ház körüli munkákkal, elmosta az utolsó cseréptányért is, kezével lesimította a haját, és kipenderült a konyhából.

– An-na, An-na – ketyegte a falióra, és nevét kopogták a cipősarkak is.

– Anna megy a patakhoz – mondták egymásnak az öregasszonyok, akik ebéd utáni pihenőre húzódtak az útszéli fák alá.

Szombat esténként mindig nagy táncmulatság volt a vízparton. Még a közeli falvakból is jöttek fiúk és lányok, akik Annát is jól ismerték. A lányok irigykedve figyelték pompás alakját, bársonyos bőrét, minden mozdulatát, a fiúk pedig igyekeztek folyton a közelében lenni.

– Anna, szépséges Anna, gyere velünk táncolni! – kérlelték, hívogatták, de a lány csak a fejét rázta. Nem szeretett táncolni senkivel, legfeljebb egyedül, amikor más nem látta. Jobban szerette nézni a többieket, örült fergeteges jókedvüknek, de sohasem állt be közéjük.

– Majd később – felelte mindig mosolyogva, de mire a többiek térültek-fordultak, ő már köddé vált. Amikor a leghangosabban szólt a dal, és izzott a fű a táncosok lába alatt, Anna csendesen ellépkedett a part menti tisztásról, és egyedül sétálgatott a patak mellett.

– Szeretem ezt a nagy-nagy nyugalmat – súgta a karcsú nádszálaknak, és sohasem tudott betelni a nyár színeivel...

Aztán ősz lett, mézédés szőlőket érlelő, piros bogyókat hintáztató gyönyörű ősz. Majd beköszöntött a tél is, Anna hosszú, rojtos kendőt terített

a vállára, amikor lement a patakhoz. Vastag jég borította a vizet, árván meredeztek a lombjukvesztett fák.

– Ripp-ropp, ripp-ropp – csikorogtak a kis csizmák, és a lányon kívül nem járt senki az erdőben.

Aztán eljött egy különösen kongó, jéghideg januári reggel. Sűrű, kemény hó takarta a kertet, és Annának nem volt kedve felkelni a jó meleg ágyból.

– Beteg vagy, kincsem? – kérdezgette gyengéden az édesanyja, és csak főzte, főzte nagy bádogganájában az illatozó hársfateát.

– Sohasem fogom meglátni a tengert – sóhajtozott Anna, és óriási, piros lázrózsák nyílottak az arcán.

– Jaj, dehogyisnem, dehogyisnem, kislányom – sírdogált az édesapja, aki akár ócska kalapjában is elhozta volna egyetlen gyermekének az összes tenger vizét.

– Ez a járvány – mondta tanácstalanul az orvos, amikor meghallotta a lány köhögését, és csendesén becsukta maga mögött az ajtót.

Anna lehunyta a szemeit. Nem látta már a szobát, nem hallotta a szülei hangját, sem a kint süvítő szelet. Nagy-nagy melegséget érzett, és kék meg halványlila virágokkal telehintett rétet látott. Futott, szinte repült, kavarogtak körülötte a virágszirmok. Hirtelen kiért egy nagy víz partjára. Ameddig a szeme ellátott, mindenütt a víz kékje csillogott, szikrázott a napsütésben.

– Hát ilyen a tenger? – kérdezte ámulva a lány, és belemerítette mindkét kezét. Ujjai között hagyta kifolyni a hús cseppeket, finom és sikamlós volt a víz, cirógató és különös illatú. Feltúrte a ruhája alját, és beljebb, egyre beljebb lépkedett. Körülötte fidres-fodros fehér habok kergetőztek, és úgy érez-

te, szinte nem is kell lélegeznie, anélkül is habkönnyű lett a tüdeje.

– Anna!! Anna! An... – hallatszottak valahonnan a távolból egyre halkuló kiáltások, ám a lány hiába nézett a part felé, nem látott senkit. Sőt, azt vette észre, hogy maga a part is eltűnt, körös-körül csak a csodálatos tenger duruzsolt.

– Ki szólított? – kérdezte, s egy pillanatra megállt a térdig érő vízben. Hajába belekapott a szél, és hajszálaival egyenként ölelkezett.

– Te voltál? – mosolygott Anna a szélre, de az csak hamisan kacagott. Kék-ezüst vízcseppek emelkedtek fel a tengerből, és körbefogták a szépséges lányt.

– Kit szeretsz, Anna? Mondd, kié a szíved? – suttogták a hullámok Anna fülébe. – Gyere, gyere utánunk, már vár rád a tengerek királya...

A lány egyre beljebb gázolt a vízben. Boldog volt. Nem gondolt már a kis patakra, nem emlékezett a fűzfákra és az édes virágokra. Ment, ment, míg csak olyan könnyűnek nem érezte a szívét, mint egy szivárványban hempergő apró kis buborék...

Akárhogyan is illegetik magukat a lányok, bármennyire is szépítkeznek és mosolyognak huncut szemekkel, mindannyian tudják, hogy élt egyszer a faluban egy Anna nevű lány, akiről azt mesélik az öregek, hogy sosem láttak nála szebbet. 17 évet sem élt. Mondják, különös lány volt, beszélgetett a virágokkal és a fákkal, tenyerével mindig megsimogatta a patak vizét. Szülei úgy emlékeznek, hogy még utolsó pillanataiban is a tengerről beszélt.

– Kié a szíved? Mondd, Anna, kit szeretsz? – kérdezik azóta is a kecsesen hajladozó fehér tulipánok, de többé sohasem kapnak feleletet.

A gomb

I.

Kerekes Gyurka dühösen ugrott fel az asztaltól. Utálta már, hogy az anyja mindig rajta köszörülte a nyelvét.

– Emegyek má, ne károglék anyámasszony! – förmedt rá az összetöpörödött kis öregasszonyra.

– E’ má több a soknál! – kiáltott fel az apja, és Gyurka után ugrott. – Hogy valaki taknyos legíny lítire így beszéljen a tulajdon szülőanyjával! – dohogott a szikár parasztember, és ingujjával leseperte a bajuszára ragadt morzsákat. A felesége azonban lefogta.

– Hadd azt a gyereket, hadd menjék! A’ má nagyon elbízta magát. Azt hiszi, nincs is más a világban, csak az ő Juliskája. Hogy folyton arról beszél. Eriggyen csak az ablaka alá, bánom is én! – sopánkodott és siránkozott az öregasszony, idegességében kioldotta és visszacsomózta napszíttá keszkenőjét. A kisebb gyerkőcök megszeppenten ültek, ki a kemencepadkán, ki a küszöbön. Megszokták már az efféle veszekedést, mégis megijedtek. Szerették Gyurkát, ő volt a legidősebb, ő már emberszámba ment. Mindig viccelődött velük, az öccseinek apró fakocsit fabrikált, a hugainak meg kukoricacsuhéból babát.

– Hová megy a Gyurka? – kérdezte Erzsike, és csöpp kezeit összekulcsolta a mellén.

– Ehagass te, te kíváncsi jószág! Mit ártod bele magad a főnöttek dógába? – rivallt rá az apja, és

végre valahára visszaült az asztalhoz, és kikanalazta a gyengécske leves ízetlen maradékát.

Gyurka pedig csak ment, ment, maga sem tudta, merre is tartson. Juliskáék háza elé akart menni, de aztán meggondolta magát, és betért a kocsmába.

– Adj Isten, Pista bátyám! – köszönt egy huncutszemű, vidám kis öregembernek.

– Gyurka ecsém, hogy élsz, mióta nem láttalak? – fordult hozzá a nagybátyja, de tovább nem törődött vele.

– Idenézzen, Miska bátyám – mondta az öregember egy másik öregnek, aki csendben pipázgatott a kocsmasarkában.

– Ezt lesse meg, mit bírok én véghözvinni. – Na, ezt már Gyurka is megnézte. Pista bátyja levetette magát a földre, elkezdett fetrengeni, és üvöltözött, jajgatott:

– Jaj, kiskutyáim, meghalok! Jaj, jaj! – Fertelmes kiáltásaira felugrott két kutyája, Bodri és Fürgenc, és odaültek melléje, egyik fejtől, a másik lábtól, és elkezdtek szörnyen vonyítani, tutulni, mintha siratnák a gazdájukat. Nosza, lett is nagy nevetés a kocsmában, egyszeriben jó kedve támadt a sok szegény embernek.

– Há, még illyent se láttam, tán még a cirkszokba se mutogatnak ilyen produktumokat, mint maga, Pista bátyám! – mondta Gyurka, és törölgette könnyeit a nagy nevetéstől. Az öregember felugrott az agyagpadlóról, leporolta kopott gúnyáját, és azt mondta:

– Na, fizettek-e Pista bátyátoknak egy jó fedecit, tán csak megérdömlí. – Került hamar egy kupicával, és az öreg, mielőtt belekóstolt volna a pálinkába, belemártotta a mutatóujját, és megdörzsölte mindegyik szemét a szesszel.

– Idesüssetek, fiatalok! Így köll ápolnotok vaksi látásotokat, má idősapám is megmonta – harsogta az öreg, és lett megint nagy nevetés.

– Na, Gyurka fijam, mi a bajod, üljél ide mel-lém, aztán beszílj! – mondta Pista bácsi, mikor elült a kacagás, és a szegény cselédemberek visszaültek asztalukhoz, a fröccsük mellé.

– Nagy bajom van, bátyám, engömet má otthun elemésztenök – sóhajtott Gyurka, és fejét barna, kérges tenyerébe temette.

– Beszílj, fijam, ne hallgass, hát hunnan tanál-jam ki a gondolataidat? – biztatta az öreg, és eléje lökte a pálinkás poharat.

– Igyá, fijam, hadd erősödjék az emlékezőtehet-séged!

Gyurka felhörpintette a kortyocska nedűt, és be-lekezdett bánata feltárásába.

– Tudja, bátyám, van egy jány, a Juliska, a Fa-ragó bátyám jánya. Hát úrúlla vóna szó...

Pista bácsi nevetősen ránézett a fiatal, szép arcú legényre.

– Hát, ecsém, a szerelem nehíz dolog. Nem akar tán a jány?

– De akar, vagy mit tudom én, akar-e. De az anyám, az nem akarja. Azt mondja, szegíny jány az, rangosabbra feni a fogát. Apám se különb, de-hát mit tud a' is a világ folyásárúl...! – Gyurka, mi-alatt beszélt, egészen nekipirult. Hátrasimította bar-nás, sűrű haját, és megvillantotta kék szemeit. Tűz és víz volt a szemében, fel-le járt a mellkasa, mint-ha ki akarna ugorni a szive. Pista bácsi látott már ilyen esetet. Ez egy betegség tünete volt, olyané, amit nem gyógyít se pálinka, se kacagás. Ezt a bajt úgy hívják, szerelem...

– Ne törődj velük, majd megtérődnek a saját ke-

nyerükön – mondta Pista bácsi, de tudta, hogy ő maga sem mond igazat, a szegénység képes még a szerelmet is eltaposni.

– Azt hunnan tudod, ecsém, hogy a jány hajlik hozzád? – kérdezte aztán, és Gyurka kelletlenül válaszolt.

– Tuggya, mikor arattunk, ű volt a marokszedőm. Délben, amikor ettünk, én egy kiszáradt fa alá pakultam le a holmimat, tuggya, azér, hogy kitudakoljam, melyik jány gyün el utánnam a tűző napra.

– Oszt melyik ment? – kérdezte Pista bácsi, aki már második éve nem járt ki az aratáshoz, mióta rossz volt a lába.

– Mindegyik odagyütt – mosolyodott el Gyurka, ahogy az emlékeket felidézte.

– Hát ha mind, te bolond, akkor hunnan tudod, hogy Juliska szeret? Hisz akkó’ szeret a többi is.

– Hát, a’ lehet – hagyta rá Gyurka, és végigsimította pelyhező állát. – Engem a többiek nem érdekülnek, csak ez az egy Juliska. Ű is akarna engem, a bizonyos, mer olyan huncut a nézése.

– Huncut, huncut, de hisz a’ semmi – zsörtölődött Pista bácsi. – Illyen a fejiérnép, mind huncutul néz, de színt vallani egy se akar. Eriggy el hozzá magad, oszt kérdezd meg egyenest. Tán csak nem hiába veszködsz a szüleiddel...– mondta az öreg, és lassan szedelőzködött.

Gyurka is indult, de nem haza, előtte még eloldalgott Juliskáék háza felé. Faragóék is közös cselédházban laktak, de még rosszabban, mint a fiúék. Hat család volt egy konyhára. Juliska együtt aludt szüleivel és öt testvérével az egyetlen kis szobában, nem lehetett hát bekopogni hozzá az ablakon.

„Juliska, mér vagy te ilyen szegíny? Ha nagygazda jánya vónál, milyen jó vóna, hallod-e? Vagy

ha én vónék valami intézőféle, csak kihajtatnék érte a föld szélire, felemelnék a hintóba, oszt vennék neked selyemharisnyát meg más efféle haszontalanságokat. Istenem, mondd meg, mér nem lehet a szegény ember sorsán változtatni? Minek köll ennyi nyomorúságot érni?” – morfondírozott és mérgelődött Gyurka, aztán gyorsan odébbállt, mert valami kutyák átkozottul kezdtek csaholni, attól félt, észreveszik, hogy itt ólálkodik, és kitudódik a titka, mielőtt még Juliskát vallatóra fogná.

II.

Vasárnap volt. Juliska a nővérel frissen felsározta a szobát. Hajlott hátú anyja levágta az egyetlen tyúkot, nagy ebéd készült.

– Kit várunk ma, édesanyám? Csak nem a török császárt? – kérdezte nevetve Juliska, és ujjjaival megfésülte szétzilálódott szőke copfjait.

– Csak hagass, te jány, inkább hozd rendbe magad, az ingvállad is hogy kibomolt – mondta az anyja, és kissé kedvesebben hozzátette:

– Majd meglátod, ki gyün, kedves vendég lesz, annyi bizonyos.

Juliska szeme felcsillant. Napbarnította bőre édesen fénylett, szépséges arcán átsuhant a felismerés: talán nővéréhez, Mariskához jön valami kérőféle. Mariska nem volt szép, nyakán maradt vén szüleinek, pedig már 21 is elmúlt. Mindig azt szokta mondani Juliskának: „De jó tenéked, húgom, milyen ibolyavirág a szemed. Milyen mejjes vagy, te biztos elkélsz jó hamar. Én meg, ládd, nem köllök senkinek, senki emberfijának!”

Juliska nagyon szerette volna, ha soványka, himlőhelyes nővére végre férjhez menne, de tudta, hogy

a szegénység önmagában is taszító, hát még hogyha csúnyasággal párosul.

„Csakis azért lehet anyáknak ilyen jó kedve, mert Mariska máma kérőt kap” – gondolta Juliska, és táncra perdült, rá is átragadt a vidámság. Táncolt a rossz seprűvel, derékon kapta Mariskát, sőt még apját is megperdítette.

– Ne te, ne, tán csak nem a bálban érzed magad? – fékezte le az apja. – Nyugoggyál el, jányom, nehogy sírás legyen a vége – mondta az öreg, és volt a szeme bogarában valami szomorúság, ami ott bujkált, akárhogy is próbált mosolyogni. Juliska nem tudta megérteni apja szavait.

Aztán délben megértette. Megjött ugyanis a vendég. A gazdatiszt öccse, Tóni, akit a háta mögött mindenki csak „nyálas disznó”-nak csúfolt. Csúnya, kövér, párnás húsú férfi volt, jóval túl a harmincon, mindig folyt a nyála, és nagy malacszei voltak. Erősen kopaszodott, és fújtatva szedte a levegőt.

„Hát ötöt vártuk” – gondolta Juliska, és minden vidámsága elszállt. Hát még amikor megtudta, hogy minek jött a nagyfejű uraság. Miután Tóni habzsolván bekanalazta a gyöngyöző leveskét, és lenyomogatta a két pirosra sült combot is, előhozakodott jövevele céljával.

– Nénémasszony, mint tuggyák, azér gyüttem, hogy feleségül kérjem Juliskát – bökte ki, és keze fejével megtörölte a száját.

– Juliska én vagyok – mondta elhaló hangon a szép leány, és abban reménykedett, tán összetévesztették.

– Hát látom én, szentöm, éppen ezér mondom. Ipp ilyen mejjes, helyre kis jány köll nekem feleségnek, aki birgya a munkát meg a gyerekszülést –

mondta Tóni, és párnás kezeit dörzsölgetve gusztálta Juliskát.

– Idesapám, szólják mán! – sikoltott fel Juliska, aki egyszeriben lángvörös lett, aztán meg halottspadtra változott, mert egyszeriben megértette sötét sorsát.

– Jányom, jányom, hozzá köll menned, mer elcsapnak minket az uradalombul. Mit akarsz mán, azt, hogy földönfutók legyünk? Jó embör ez. Van nagy vagyona, földje, majd megszokod... – mondta elhaló hangon az apja, de nem mert belenézni 17 éves kislánya ibolyavirág szemébe.

– Márpedig én nem megyek ehhez a disznóhoz! – kiabált Juliska, és felugrott az asztaltól.

– Dehonnem, jányom, dehonnem – erősködött az anyja, és vasmarokkal fogta meg Juliska kezét, és visszahúzta az asztal mellé. Tóni úr sűrűn pislogott, már kezében érezte a törékeny madárkát.

– Hozzám köll gyünnöd, hogy megmentsd a családodat. Hát milyen jány vagy te, hogy így ellenkezől édös szüleiddel? – darálta sipító hangon a férfi, és ebben a pillanatban Juliska úgy gyűlölte őt, mint senki mást a földkerekségen. Ahogy ránézett csorgó nyálára, még a hátán is végigfutott a hideg.

III.

Gyurka belefáradt az újabb civakodásba. Felkapta pörge kis kalapját, és elindult Juliskáék háza felé. Lesz, ami lesz, már nem vár tovább, egyenesen beállít, és megkérdezi a lányt, hajlana-e hozzá. Nem tudta még, mit fog mondani, egy szó nem sok, annyi sem jutott eszébe.

Alig ért ki a nagy utcára, mikor meglátta, hogy a kútnál nagy tömeg verődött össze. Emberek és asz-

szonyok jajveszékelték, Gyurka is meggyorsította a lépteit. Még oda sem ért, meglátta Faragónét, tán ő siránkozott lehangosabban. Gyurkának összerándult a szíve.

– Mi történt, te? – kérdezte Gyurka az egyik gyerkőcöt, aki ott téblábolt.

– Nem tudja kend? Hát a Faragóék Juliskája kútba ölte magát! Vízért gyött, aztán...

Gyurka már nem hallotta a többit, eszeveszetten kezdett rohanni a kút felé. „Nem, ez nem lehet igaz!” – zakatolta a benseje, de tudta jól, hogy a lányt már elveszítette. Átverekedte magát a tömegen, és közepen, a porba terítve megpillantotta Juliskát. Szemei csukva voltak, a szája széle lila, a haja és a ruhája csuromvizes. Körülötte ugrált a tisztiorvos, és halkán vetette a kereszteket a pap. Gyurka térdre rogyott, és megragadta Juliska kezét.

– Ne halj meg, Juliska, ne halj meg! Juliska, várjál még, mondani akarok valamit! – szűkölt, mint a kutya, de hiába. Szorongatta a lány összeszorított tenyerét, amely a markolászástól kinyílt. Gyurka lábai elé, a porba kigurult egy aprócska, fehér cirádás gomb. A legény ráismert: két hete, az aratóbál óta hiányzott az ünneplő inge nyakáról, és sehogyan sem tudott rájönni, hogy hol veszítette el. Hát itt volt, nála volt, ő őrizgette, a drága lélek!

– Fiam, maga mit akar itt? – kérdezte Gyurkát Juliska apja, és gyengéden talpraállította. – Mit akar a kislányomtól? – kérdezte újra Faragó, szinte súgva, és olyan sötét, beesett volt az arca, mintha ő is meghalt volna.

– Semmit, mán semmit – válaszolta Gyurka, és olyan zokogás vett rajta erőt, hogy még a vállai is rázkódtak bele.

Lassan, nagy sokára beesteledett.

Szférák zenéje

Az öreg azon a nyáron folyton ott ült a parkban, egy nagy vadgesztenyefa alatt. A fején egy szürke, kopottas kalapot viselt, arca barnás volt, de mégsem látszott csavargónak. Tiszta volt, és még azt is megkockáztatnám, hogy jó illatú, bár nem voltam benne teljesen bizonyos, hogy felőle árad az a különös, fanyar, citrusos pára.

Éppen azon a padon üldögélt, amelyik előtt reggelente elvezetett az utam munkahelyemre, a könyvtárba. Akkoriban a keleti kéziratár gyűjteményét rendezgettem, talán emiatt volt, hogy annyira érzékenyen érintett minden, misztikusnak tűnő jelenség. Merthogy az öregember az volt.

Látszólag teljesen szokványos módon üldögélt a zöld padon, szinte beleolvadt a park üdén pompázó növényzetébe. Olyan volt, mint a legtöbb járókelő, akik pár percre megpihentek az árnyas fák alatt, enyhítve a nyár tomboló melegét. Olyan volt, azaz... valahogy mégsem. Egyrészt ő túlságosan sokáig üldögélt, ott találtam kora reggel és késő délután is, nap mint nap, sosem sietett sehova. Másrészt az volt benne a furcsa, hogy nyakát kissé előrehajtva, mereven nézett a levegőbe, mintha valamire vagy valakire nagyon figyelne. Többször is próbáltam követni szemeimmel a tekintete irányát, de nem láttam semmi különöset, csak a távolban egy nagy ház sárgás, omladozó falát. Ő is csak ezt láthatta. Vagy mégsem?

– Szerintem bolond – mondta egyik kollégám, aki egy reggel, munkába menet utolért. Ám én biztos voltam benne, hogy téved. Hogy óriásit téved.

Amíg dolgoztam, kevés szabad pillanatom volt arra, hogy a furcsa, kalapos férfire gondoljak. Szanszkrit és páli nyelven írt, tibeti kolostorokból beszerzett ritka szövegeket tanulmányoztam éppen. Kicsit nehezen boldogultam velük, pedig szerettem volna közel jutni az értelmükhöz. Tudtam, hogy Ázsiában sok-sok százezer hasonló könyvtekercset őriznek, és mindig mérhetetlen vágy volt bennem, hogy részese legyek a bennük foglalt tanításoknak. Gyermekkoromban kezdődött ez az egész...

Még beszélni is alig tudtam, de már úgy éreztem, hogy értem a bogarakat és a fűszálakat. Valahogy a bensőmben éreztem, hogy mit akarnak kifejezni, és hogy hogyan kommunikálnak egymással. Naphosszat elüldögéltem a sárga, kék, fehér szirmú virágokkal telehintett réten, és „hallgattam” a parányok titkait. És folyton rajzoltam. Titokzatosak voltak a ceruzáim alatt születő ábrák is, akár csak a fűvek és a fák dalai.

– Mit rajzolsz, kicsikém? – kérdezte nagyanyám.
– Ez a kép semmit nem ábrázol... – tette hozzá, és az iskolában is mindig ezt hallottam. Akkor sem volt nagy sikerem, ha a bogarak gondolatairól vagy a felhők táncáról meséltem.

Csak a nyelvtanulási képességeimmel vívtam ki magamnak megbecsülést. Bámulatosan gyorsan megjegyeztem bármilyen idegen nyelv kifejezéseit és írásképet. Az arab, a héber, a latin, az orosz, a kínai, a japán és a szanszkrit éppúgy nem jelentett számomra problémát, mint a régi rovás- és ékírásjegyek, vagy a titokzatos óegyiptomi vagy indián képirások.

– Maga egy zseni! Egy két lábon járó csoda! Magát cirkuszokban kellene mutogatni! – kiáltott fel egyszer az ógörög professzorom. Én azonban nem így gondoltam. Nem így, mert valami belülről (vagy kívülről?) azt súgta, hogy mindez semmi. Legalábbis nem sok. Annyit tudtam, hogy a természet valami különös játéka folytán az agyam egészen máshogy működik, mint a legtöbb embernek. Ám ez számomra nem volt sem túl érdekes, sem túl izgalmas. A tanulás nekem nem volt erőfeszítés, aktív munka, inkább csak úgy „megtörtént” velem. És ráadásul minél több nyelvet tudtam, annál több irigyelem támadt. Még ennél is rosszabb volt, hogy mindig úgy éreztem, hogy a lényeghez, az igazi Tudáshoz nem jutok közelebb. Mert tudtam, hogy a régi, különös szövegeknek van egy mélyebb, a szavak felszínes szövetén túl rejtőző értelme. Én azt kerestem, de mindhiába.

Csak akkor nyugodtam meg, ha rajzolhattam. Ha csak tehettem, kiültem a rétre vagy a parkba, és íves papirosokat töltöttem tele különös ábráimmal. Sokszor szerettem volna, ha olyan lehetek, mint a többiek, vágytam rá, hogy megértsenek a körülöttem lévők. De olyan volt, mintha én egy másik világba tartoznék.

Felnéztem a szanszkrit kéziratból, és letettem a tollamat. Egy aprócska napsugár elérte az irodám ablakának szélét. Meglepődtem, mert nem is gondoltam, hogy már ilyen késő délutánra jár az idő. Bekapcsoltam a táskám csatját, és elzártam a szekrénybe a kéziratokat. Már senki sem járt a könyvtárnak ezen a részén. Csak az én lépteim kopogtak a padlón. Vagyis... Olyan volt, mintha a szokásoshoz képest két-háromszoros erősségű lenne a lépéseim visszhangja.

Az utcán is folytatódott ez a különös érzés. Mintha a fák lombjai örületes erővel zúgtak volna, pedig szellő sem járt, semmi nem mozdult. Megráztam a fejemet, mert nem tudtam mire vélni a dolgot.

„Talán valami baj lehet a hallásommal?” – gondoltam, mert jól láthatóan senki másnak nem voltak hasonló gondjai. A járókelők jöttek-mentek, gyerekek pacsáltak a szökőkútnál, nénikék etették a madarakat, és óriásiakat nevettek a kávéház teraszán ülő vendégek. Az volt számomra a legkülönösebb, hogy – bár őket is hallottam – olyan érzésem volt, mint hogyha a zajok nem a körülöttem lévő parkból, mintha nem a közvetlen környezetemből érkeznének. És, jóllehet maga a jelenség nyugtalanított, ez a meghökkenítő érzés felettébb kellemes volt, sőt, meglelégedéssel töltött el valahol mélyen.

Lépkedtem tovább, és kezdett olyan lenni az egész, mintha víz került volna a fülembe, és a cseppek csengő-bongó fátylán át hallanék mindent. Beértem a vadgesztenyefák alá. Megpillantottam az öregembert, aki két oldalról fogva a kalapját, lehunyt szemmel hajolt előre, és alig észrevehetően, de határozottan és ütemesen ingatta a testét. Aztán hirtelen mozdulatlanra meredt, kezét visszajektette az ölébe, és furcsa, opálos tekintettel nézett körül.

Nekem, abban a pillanatban, mikor ő kinyitotta a szemeit, kitisztult a fülem, és nem hallottam tovább a különös zajt – már hogyha zaj volt egyáltalán. Nem tudtam pontos magyarázatát adni, hogy miért, de nyílegyenes léptekkel odasiettem a zöld padhoz, és leültem a kalapos férfi mellé.

– Már csak pár nap – mondta ő, köszönés helyett. Hihetetlen, de úgy tűnt, nem tudom megállapítani, milyen nyelven beszél, mégis megértettem.

– Hogyhogy pár nap? – kérdeztem, és miközben felém fordult, láttam, hogy furcsán remeg az orra.

– Már csak pár nap van hátra *addig* – felelte. Nagyon barátságosnak tűnt, és életemben először éreztem úgy, hogy találkoztam valakivel, aki hasonló hozzám. Elfordította a fejét, és újra a sárga, omladozó falú házat kezdte nézni. Vagyis, akkor már tudtam, hogy nem azt nézi. Nem nézett semmit. Azaz: a *semmit* nézte.

Órákon át üldögéltünk. Egyetlen szó nélkül, egészen ránk esteledett. Valami néha azt súgta, hogy kérdezzem meg őt újra, vajon mi lesz pár nap múlva. De ez a hang a bensőmből jött, és valahogy nem tudott utat találni a felszínre. Egyszerre álltunk fel, pedig nem beszéltünk össze. Az öreg szó nélkül ballagott el a szökőkút irányába, én pedig folytattam szokásos utamat hazafelé, végig a fák alatt.

Aztán napokon át vártam, hogy mi fog történni. A férfi minden nap ott ült a padon, de ügyet sem vetett rám, és én sem törődtem vele különösebben. Szombat lett, és szinte el is felejtkeztem erről az egésze-ről. Színes krétákkal és rajzlapokkal felszerelve baktattam ki a rétre. Egészen különleges kép született az ujjaim alatt. És rajzolás közben végig énekeltem. Előbb valami kedves, régi, kínai dalt, folyton ismétlődő sorokkal. Aztán egy palesztin éneket, fájdalom volt minden sora. Majd egy lágy, sejtelmes altatót a régen elveszett kun nyelv szavaival. A kép nem készült el egészen.

Vasárnap ezért újra kisétáltam a rétre. Szikrázó, gyönyörű napsütés volt. Olyan kéken borult fölém az égbolt, hogy összeszorult a szívem a gyönyörűségtől. Rajzoltam, és dudorásztam tovább, mintha nem is lett volna közben éjszaka. És váratlanul valami egészen csodálatos dolog történt. Olyan volt,

mintha megnyílna ég és föld. Mindenünnen, jobbról és balról, fentről és lentől, kívülről és belülről rezegni kezdett minden, finoman remegni, mozogni és sercegni, mintha az egész világegyetem egyetlen frekvenciára hangolódna. Úgy éreztem, mintha én magam is eggyé válnék mindennel, ami a világban valaha is volt, van vagy lesz. Hihetetlen erő érintett meg, és ugyanakkor végtelen gyengédség járt át. Mintha óriási energia itatná át a testemet, ám olyan lehelet-könnyűnek még sohasem éreztem magam, mint akkor, ott a réten. Mintha valami fenséges zenemű szólalt volna meg, valami szerteáradó oratórium, valami isteni melódia. Dallamok árja, amiket nem a fülemmel hallottam, hanem a lelkemmel fogtam fel.

Láttam a világok keletkezését, a végtelen univerzumokat és a legapróbb parányok sűrű hálózát. Utaztam villámsebessen, galaxisokon keresztül és kanyargós utakon a saját bensőmben. Átéltém mindent, amit az anyag valaha is képes lesz meg tapasztalni a Szellemből. Aztán valahogy vége szakadt. Szétszóródva heverték körülöttem a színes kréták, és a lapon előttem feküdt a világ legbonyolultabb és legérthetlenebb rajza. Nagy-nagy nyugalmat éreztem, amikor ránéztem. Tudtam már, hogy miről beszélt az öreg a parkban.

Hónom alá vágva alkotásomat, rohantam a gesztenyefa alatti padhoz.

– Nos? – kérdezte a férfi, furcsán mosolyogva.

– Ez volt a szférák zenéje? – kérdeztem mohó kíváncsisággal.

– Ki minek nevezi – felelte, és megint a távolba bámult. – Attól van az egész – bökött felém nagy sokára, és én tudtam, hogy különleges élményemre céloz –, hogy te is kivételes aggyal születél. Olyan

ember vagy, akinek a jobb és bal agyféltekéje nagyjából azonos módon fejlődött, és működésében igen magas szintre jutott. Most jött el az az idő, amikor pár pillanatra létrejön az a fantasztikus állapot, mikor a két agyfélteke működése összehangolódik. Ilyenkor képessé válsz arra, hogy befogadd a világegyetemben mindenütt jelenlévő rezgést...

– Ó... – mondtam csalódottan, mert nem ezt a természettudományos magyarázatot vártam. Valami egészen mást szerettem volna hallani, valami misztikus dolgot. Az öreg a vállamra tette a kezét.

– Most meg miért vágsz ilyen fancsali képet? Hát nem érted? Az egyik legtökéletesebb anyagi létformát valósítottad meg ma délelőtt. Fogadjunk, hogy énekeltél is, amikor ezt rajzoltad – vette kezébe érdeklődően a művemet. Bólintottam.

– Na, ugye! Gondoltam – motyogta maga elé. – Ezért tudtál felfogni valamit a kvantummező lényegéből. A Szellem, az energia, a pszí- ... de hiszen tudod. Éppen te ne tudnád, hogy miről beszélek!? – kérdezte, és kicsit megigazította a kalapját.

– Ezt mások is átélik? – faggattam.

– Hát, ha azt vesszük, hogy körülbelül 10^{22} -en számú égitesten alakulhatott ki az élet, akkor bizony van rá esély – mondta titokzatosan. Teljesen elképedtem.

– Micsoda? – kérdeztem, de ő nem válaszolt. – Nekem lesz még ilyen élményben részem? – tudakoltam, mert mindent megadtam volna érte. Türelmetlenül vártam, hogy megszólaljon.

– Hát persze – mondta. – Egyre többször, és a tested halála után folyamatosan.

– És van valami tennivalóm? – nyaggattam tovább, de ő egészen mást válaszolt, mint amit én vártam.

– Igen, hogyan volna. Fordítsd ezt a különleges élményt az emberek javára. Hirdesd mindenütt, hogy miben rejlik a világ igazi lényege.

– És ha nem hisznek majd nekem? – fanyalogtam, emlékezvén rá, hogy milyenek az emberek.

– Mindenképpen csak az igazság számít – felelte az öreg, és biztos voltam benne, hogy úgy van, ahogy mondja.

Nem tudnám meghatározni, hogy mikor kelt fel mellőlem. Arra sem emlékszem, hogy én mikor mentem haza azon a vasárnap estén. Az is homályos, hogy hová lett a színes rajzom, amit akkor délelőtt fejeztem be a réten. Csak azt tudom bizonyosan, hogy a világ valóban olyan, amilyennek gyerekkoromban is hittem. A bogarak és a füvek beszélgetnek, éppúgy, mint a csillagrendszerek és a sejtparányok. Szóljanak az emberek bármilyen szavakkal, mind, mind ugyanazt a nyelvet beszélik, a fák és a felhők nyelvét, mely nyugodtabb napjaimon hozzám is mindig elér az éter finom rezgéseivel. Ez a nyelv pedig nem más, mint a mindent teremtő, mindent őrző és mindent magába fogadó távoli *mező* csodálatos éneke.

Allah ege alatt

I.

Az éjszaka lassú, lomha mozdulatokkal visszahúzta ólomlábait a világosságról. Córdoba felett pirkadni kezdett az ég, városszerte megszólaltak a minaretek tornyában a müezzinek, imára szólítva minden muszlimot. Langyos szél futkározott a szirmaikat bontogató leanderbokrok között, és reménykedéssel telt meg ismét az emberek szíve.

Al-Dzsalál is hozzákészülődött az imához, elvégezte a mosakodást és szőnyege elé lépett. „Bism’ illáhi al-rahmáni al-rahím...” – szakadt fel ajkáról a szentséges mondat, és míg imáiban az Egyetlen Istenséget, Allahot dicsőítette, lelke megkönnyebült. Olyan lett, mint egy tollpihe, nyomát sem érezte annak a fáradtságnak, mely az éjszaka folyamán többször is elhatalmasodott a testén. Sötét és néma volt körülötte az éjjel, s míg mások aludtak, ő a csillagokat fürkészte, mint mindig. Valamennyi este, mikor fények gyúltak az égbolton, asztrolábiumával felbaktatott a tetőre és méricskélni kezdett, aztán olajmécsese lángjával megvilágított papírra róta eredményeit koromfekete tintával.

Éjjel mindig minden olyan egyszerű és érthető volt számára. Al-Dzsalál ismerte az égitestek mozgását, kiigazodott a csillagképek között, és gyakran érezte úgy, hogy fontos összefüggésekre ébredt a teremtett világ működését illetően. Amikor nyugovóra tért a Nap, a férfit hatalmába kerítette a térbeli végtelenség érzése, s belül, a testének valamely

megfoghatatlan és meghatározhatatlan pontján úgy érezte, hogy létezik egy mindent átölelő felsőbb hatalom, és a világ úgy, ahogy van, maga a Teljesség.

Nappal azonban gyakran támadtak kétségei. Így volt ez azon a reggelen is, amelyen történetünk kezdődik, a virágillattal bódító córdobai tavaszban. Ezt a napját al-Dzsalál a fürdőzésnek és a pihenésnek szentelte. Hennával színezett, narancsos árnyalatú szakállán táncoltak a napsugarak, miközben fehér burnuszában kilépett a háza kapuján. Olyan dőlő termetű volt és annyira egyenesen tartotta a hátát, hogy nyoma sem látszott rajta élete már eltelt négy évtizedének.

Lassan, kimérten lépkedett, átvágott a *szúkon*, de füléhez el sem jutottak azok a hangfoszlányok, amelyek a piacon alkudozók felől szálltak. Nem látta az aranyszállal átszőtt selyemszöveteket, nem nézett a puha, córdobai bőrből varrt csizmákra, és még a gránátalma illata sem zökkentette ki merengéséből. Körülötte méhkasként zsongott a „világ köldökének” tartott város, ám ő gondolatban egészen máshol járt. Újra meg újra maga elé idézte az éjszakai égbolt látványát, és továbbra sem tudta magyarázatát adni egy alig-alig észrevehető, sohasem látott fényes pont megjelenésének, amit felfedezett.

Bárhogyan forgatta is az asztrolábiumot, eddigi rajzai bármelyik részletét vette szemügyre, biztosan tudta, hogy az égboltnak azon a részén soha korábban nem volt látható az a fényes pont. Nem tudta pontosan megfogalmazni, hogy miért, de az ismeretlen égi jelenség félelmet keltett benne. Nyugtalanította, mert nem tudta, mit gondoljon felőle.

Megérkezett a *hammám*hoz, mely egyike volt Córdoba több száz nyilvános fürdőjének. Megváltotta a belépőjegyet, némi aprópénzért illatosított

hajmosószeret vásárolt, és burnuszát, saruját átnyújtotta a ruhatárosnak.

– Szálem alejkum – köszöntötték ismerősei, és ő így válaszolt: „Béke legyen tiveletek is.” Belépett az első, forróvizes terembe, ahol a padlóra locsolt víz átláthatatlan párával burkolta be a testét.

Al-Dzsalál úgy érezte, mintha mély álomba esne. Fejét jobbra-balra mozgatta, szemeit lehunyta, és állig belecsúszott a medence vizébe. Azután a langyos vizes terem következett. A gőz és forróság után kedvére való volt a frissebb levegő. Felnézett a kupolára: a fürdő színes tetőablakain ferdén tűzött be a nap, és a haloványkék, csempékkel borított falon furcsa, mesebeli színű és alakú foltok táncoltak. A medence fölött magasodó boltíves tető az égboltot jelképezte, csillag alakúak voltak rajta a nyílások, s ezekről a férfinek ismét éjszakai megfigyelése jutott eszébe.

Végezetül lehűtötte magát a hammám harmadik, hidegvizes termében, törülőkendőjébe csavarózott, és átsétált a pihenőszobába, ahol karcsú, lányos arcú szolgálóiuk gyümölcsöket és édességeket hordoztak körbe. Al-Dzsalál rágcsálni kezdett egy szem datolyát, és bekapcsolódott a többi fürdővendég beszélgetésébe.

– Azt hallottam reggel, idefelé jövet, hogy az éjszaka néhány különös dolog történt a városban – mondta az egyik férfi, aki folyamatosan hunyorított a bal szemével.

– No, és miféle különös dolgok, te vén lóköttő? – kérdezte tőle gúnyosan al-Din, aki nem tudta eldönteni, hogy mese vagy valódi történet következik-e.

– Például az, hogy több helyen maguktól összerúgtak a tojások, és kigurultak az almák a kosárból – mondta titokzatos mosollyal a hunyorgó férfi.

– Hát, ez aztán egyáltalán nem különös dolog.

Talán rengett kicsit a föld, vagy mégiscsak meglökte valaki azokat a kosarakat... – szólt ismét al-Din, de a férfi (bizonyos Juszuf) válaszra sem méltatta a kétkedőt, hanem tovább beszélt.

– Ezen kívül az is csodás eseménynek számít, hogy egyes kertekben megváltoztatták színüket a rózsák – mondta, és sokatmondóan nézett al-Dzsalálra, aki addig egy szót sem szólt.

– Na, te erre mit mondasz? – kérdezte Juszuf, és a csillagász kénytelen volt válaszolni.

– Az éjjel velem is történt valami különös dolog... – kezdte, de aztán elhallgatott, mert a bensőjében valami azt súgta, hogy ne adja ki titkát a furcsa, fénylő pontot illetően.

– Különös dolog, mi? Csak nem azt akarod mondani, hogy kedves volt hozzád az a zsémbes nőszemély, akit feleségnek a nyakadba varrtak? – kérdezte vigyorogva al-Din. Al-Dzsalál arca erre elkomorult. Noha csak hármásban voltak a pihenőszobában így is túl soknak érezte a jelenlévők számát ahhoz, hogy lelki dolgairól beszéljen.

– Á, semmi, nem is érdemes beszélni az egésztől – legyintett, és kortyolni kezdte citromos szorbetjét.

A csillagokról házasságára kanyarodtak a gondolatai, és ettől nagyon nyugtalan lett. Hafszá, az első és egyedüli felesége apja és apósa szerződése nyomán került a házába. Nem volt sem szép, sem kedves, al-Dzsalál szinte úgy élt vele, mint egy idegennel, gyermekük sem született. A férfi egyébként is keveset törődött a földi dolgokkal, tekintetével és gondolataival mindig a tágasságot és a teljességet kereste. Számára az égbolt jelentette a harmóniát, annak földi mását, önnön életét túlontúl sivárnak és rend nélkülinek érezte.

Gyakran gondolt a többi szféra lakóira, hogy milyen lehet azok valósága, és különösen foglalkoztatta a legkülső, a fénnel teli, a mindent átfogó és beburkoló égi réteg. A córdobai nagykönyvtárban minden létező művet áttanulmányozott e témát illetően, és mégis – bár ismeretei egyre bővültek – úgy érezte, a lényeghez nem tud közelebb jutni. Volt valami megfoghatatlan, titokzatos, varázslatos dolog, amit nem tudott ésszel felérni, hiába volt minden vizsgálódás, a kalifátus minden tudósa és összes vaskos könyve...

Fürdőzés után visszasétált a házához, egész úton szakállát simogatva, ami nála mindig azt jelentette, hogy erősen gondolkodik. Hafszá, amikor meglátta, pontosan tudta ezt, így hát alig szólt férjéhez, visszavonult női lakrészébe.

Al-Dzsalál, amint magára maradt, kiült a kerti lugasba, és olvasgatni kezdett. Útleírásokat lapozott, hátha talál példát valami hasonló, titokzatos égi fénypont leírására, de nyoma sem volt ilyesminek a könyvekben. Olvasás közben gondolatait átlengte az embert nagy utazások előtt elfogó kalandvágy különös érzése, megsejtette a világban való barangolás mindig édes és izgalmas ízét. Térkép-rajzolatokat nézegetve azon töprengett, hogy mindegyik mennyire különböző, és volt valami olyan gondolata, hogy a föld, amelyen él, másmilyen, mint ahogyan a tudósok elképzelik és leírják.

„Hogyan is tudhatnánk valamit a magasságos égről, amikor azt a helyet sem vagyunk képesek megismerni, ahol lakunk?” – gondolta magában, és annyira elmerengett, hogy nem is vette észre, hogyan ereszkedett le az alkonyat Córdoba fehér színű házaira.

II.

Al-Dzsalál elmondta a nap ötödik imádságát, és lelke megtisztulását szinte fizikailag is érezte. Nem tért nyugovóra, hanem felment a tetőre, és szemével rögtön a kis fénypontot kezdte keresni az égen. Tekintete végigpásztázott a csillagmilliók között, fürkészve a sötét háttérre, de a pontot nem találta. Nyugtalan lett, megpróbálta keresni újra, meg újra, mindig azon a helyen kutatva, ahol előző éjszaka látta. Műszereivel méricksélt, de mindhiába: a kis, titokzatos fény eltűnt.

A férfi nagyon elkeseredett. Úgy érezte, fontos dolgot veszített, bár nem tudta megfogalmazni, hogy mifélett. Valami megmagyarázhatatlan okból úgy gondolta, hogy valamennyi csillag együttvéve sem ér fel ahhoz az egyetlen ragyogó kis ponthoz, amely előző éjjel felbukkant a tavaszi égen. A férfi szomorú lett és csalódott, fáradtan és kiábrándultan ballagott le a tetőről, és a szobájába ment. A puha, süppedős szőnyegek elnyelték lépteit neszét, bár a házban nem is volt már ébren senki, akit zavarhatt volna akármilyen zaj.

Al-Dzsalál lassú mozdulatokkal levetkőzött, és elnyúlt az ágyán. Lehuntya a szemét, és már-már elaludt, amikor halk zajt hallott a szoba egyik sarkából.

„Mintha egy angyal szárnya rebbent volna” – gondolta félálomban, és csak nagy nehézségek árán tudta felnyitni a szempilláit. Először semmit nem látott, kellett kis idő, mire a félhomályban érzékelti tudta a bútorok körvonalait.

– Itt vagyok – mondta egy selymes női hang, melynek tulajdonosa a faragott ruhásládán ült. A férfi a hang irányába fordult, és végre észrevette a fiatal nőt.

– Ki vagy te, és mit keresel a házamban? – kérdezte al-Dzsalál, aki meglepetésében azt sem tudta, hogy mit tegyen. – Hogyan jöttél be a szobámba? – tudakolta kissé hangosabban, de a nő nem válaszolt rögtön. Előbb meggyújtotta az olajmécsest (al-Dzsalálnak úgy tűnt, hogy egyszerűen csak keze érintése nyomán pislákol fel a láng), és a férfi elé állt. A himbálódzó fényben kivehetővé vált az arca, és fehér ruhája redői sem tudták eltakarni hibátlan alakját.

– Legyen elég annyi, hogy itt vagyok végre – mondta a nő, és széles, elbűvölő mosollyal nézett al-Dzsalálra.

A férfi (maga sem tudta, hogy miért) nem faggatózott tovább. Kíváncsiságánál és félelménél is erősebb volt a nyugalom jóleső érzése, amely hirtelen, megmagyarázhatatlanul betöltötte a szívét és a lelkét. Az ismeretlen, fiatal nő közelsége teljesen elvarázsolta. Orra megtelt csodálatos illatával...

– Olyan, mintha álmodnék – mondta halkan, és a lány szépséges arcát fürkészte, mely hasonlatos volt az ezüst fénnnyel ragyogó teliholdhoz, haja és szeme pedig feketék voltak, mint az ében. Ám a legelbűvölőbb mégis az volt benne, hogy szakadatlanul mosolygott.

– Gyere, ülj ide az ágyam szélére – rebegte alig hallhatóan al-Dzsalál, és maga is elcsodálkozott azon, hogy így viselkedik. A nő leült, és a férfi bensőjét valami sosem érzett finom remegés járta át.

– Azért jöttem el hozzád, mert te felfogtad a Teljességet – mondta a titokzatos idegen, és al-Dzsalál elképedve nézett rá. Az olajmécsest csöppnyi fénye sohasem látott világossággal vont be a szobát, mikor a gyönyörű nő beszélni kezdett. Szólt a szférákról, a világ nagy egészéről, a távoli uni-

verzumokról és lakóikról, a mindenség keletkezéséről és elmúlásáról. Olyan dolgokról, amelyek a férfit mindig is foglalkoztatták. Kedvesen válaszolt al-Dzsálál minden kimondott és fel sem tett kérdésére, és a csillagász úgy érezte, élete sűrű erdejéből olyan tisztásra érkezett, ahol minden egyszerű, érthető és biztonságos. Egyszeriben minden megvilágosodott előtte, megértette a világ szerkezetét és működésének lényegét, a teremtés célját. Miközben a titokzatos nőt hallgatta, azt sem tudta, hol van, úgy érezte, szobájából kirepülve csillagmilliárdok között száguldoznak, s végtelenül fekete és ijesztő tereken jutottak keresztül, a másodperc törtrésze alatt...

– Téged, ugye, az égből küldtek? – kérdezte áhítattal, de az ifjú nő csak gyöngyözően nevetett.

– Mindannyian az ég küldöttei vagyunk, te magad is. Találkozásunk nem ezért különös. Az maga a csoda, hogy rád találtam, és hogy te észrevettél. Tudtam, hogy vársz, és nekem éppen veled kellett találkoznom.

– Úgy érzem, mintha belül lennél, a bőröm alatt, kitöltöd az egész testemet – szólt nagy sokára al-Dzsálál, aki ismét kételkedni kezdett benne, hogy mindez vele történik. Azt már nem is merte elmondani, hogy ficáncoló paripának érzi magát, olyan gyönyörű arabs telivérnek, aki óriási, égig nyúló hegyek között, a füves lankákon vágat a hajnali hűvösségben, patája szárnyalása nyomán szerte-szét reppen a fűszálakról a hajnali harmat. És oroszlán volt, meg fenséges gazella, majd sólyom, végül nárcisz. Sejtjein átfutott a természet megannyi élőlényének sorsa, szelekbe kapaszkodott, élete összefonódott a hatalmas magasságokkal és az elképzelhetetlenül feneketlen mélységekkel...

– Az én fejemben is hasonló gondolatok kavarognak – mondta a lány, és kecses ujjával beletúrt al-Dzsalál sűrű, sötét hajába. – Allah legnagyobb csodája a találkozásunk, örülök, hogy általam ismerhetted meg a világ legnagyobb titkait – mondta.

A férfi hirtelen elkomorult. Gondolatai visszatáltak a valósághoz, a városhoz és a szobájához, és pompás álmodozásába késként hasított a müezzin hajnali imára szólító hangja.

– Mondd, most mi lesz velünk? Mi lesz ezután? – kérdezte a fiatal nőt, aki pontosan tudta, hogy miről beszél. Elfújta a mécsest, arcát az ablak felé fordította, és hamvas bőrét megfürösztötte a felkelő nap legelső sugaraiban.

– Ne törődj ezzel. Többé nem kell félned és nem lesz magányos a szíved. Megtaláltuk egymást és megértettük a Teljességet, ezt az érzést már nem veszíthetjük el soha – mondta, majd az ágy szélére ülve ölébe vonta a férfi fejét, és lágyan ringatni kezdte, mint egy kisgyermeket.

Al-Dzsalál lehunyta a szemét, és elszenderedett.

III.

Magasan járt már a nap, mikor felébredt. Szívében a nyugalom érzésével ült fel az ágyon, ám titokzatos éjszakai vendégét nem látta a szobában. Kiszaladt a folyosóra, ki a kertbe és a szökőkúthoz, de a lányt sehol sem találta.

– Keres valakit az úr? – kérdezte az egyik szolgáló, és al-Dzsalál erre megrázta a fejét. Abban a pillanatban megértette, hogy az ifjú nő csak egyszer, egyetlen egyszer jött el hozzá. Nem azért repült ide a csillaghalmazokon túlról, hogy maradjon, hanem azért, hogy hírt hozzon a Teljességről...

A férfi felöltözött, bepótolta a hajnali imát, és kiballagott a város főterére.

– Nos, te híres csillagász, mit láttál éjszaka az égen? Vagy talán a földön történt veled valami, amittől ilyen álmodozó és önelégült képet vágasz? – kérdezte tőle kissé gúnyosan Juszuf, de al-Dzsalál először nem válaszolt semmit, aztán nagy sokára mégis megszólalt.

– Tudod, barátom, ha ma este felnézel az égre, látni fogsz kissé jobbra a Holdtól egy különösen fényes, hófehér színű fénypontot. És ezután is ott lesz, minden áldott éjszaka, legalábbis úgy hiszem...

– Ó, ez nagyszerű, felfedeztél valami új csillagot? Csak nem emiatt az izé miatt történtek a városban azok a különös dolgok tegnapelőtt? – faggatta izgatottan Juszuf a csillagászt, aki csupán feje biccentésével jelezte, hogy az bizony meg lehet. Juszuf elrohant, hogy város-szerte szétkürtölje a nagy szenzációt. Al-Dzsalál tudta, hogy ettől kezdve egész Córdoba látja majd a fénypontot, sőt, látványát hamarosan felfedezik az egész világon. Esténként ránéznek majd a nyájuk mellett pihenő pásztorok, elkíséri útjukon a hajósokat és a tevekavánok fáradt utasait, és merengve bámulják majd a szerelmesek. Ám a csillagász azt is jól tudta, hogy a fénypont egyes-egyedül csak őmiatta fog tündökölni az égen, ő lesz mindörökre az egyedüli, aki emlékezni fog a gyönyörű, messziről jött nőre és a világegyetem titkaira, melyeket a távoli idegen megosztott vele.

Al-Dzsalál kísétált a piacra, mosolyogva szívtva be a cukrozott mandula és az aranyként cseppenő virágméz csodálatosan elegyedő illatát. Nyugodt volt és boldog.

Allah lágyan simogató lehelete suhant át a langyos tavaszban a córdobai utcák felett.

Éjszaka mindörökké

Ím, halljátok hírét
Mesés Córdobának,
Bülbül-szavú hangját
Hakám kalifának.

A palotában nagy eseményre készültek. Hakám, a kalifa Bagdadból meghívott, nagyszerű zenészeket és énekeseket várt vacsorára. Finom ételektől roskadoztak a tálak, a díszített falakat át- meg át- járta a fácán- és fűrjpecsenye, a dinnye és a szőlő, a fahéj és a vanília illata. A szolgák parfümöt szórtak a szőnyegekre, és még a szökőkutakban csordogáló, friss vízbe is cseppentettek a rózsaoilajból.

Hakám felvette aranyszállal átszőtt, fehér selyemköntösét, és hagyta, hogy dús hajára díszes turbánt tekerjenek. Kíváncsian toporgott a fogadóterem bejáratánál, várta, türelmetlenül várta a keleti vendégeket.

Córdobára lassan leszállt az éjszaka. Alkonyi imájában mindenki áldással emlegette Allah nevét, és a Nap átcsúsztotta a világosság utolsó bágyadt felhőcskéit is hűgának, a Holdnak. Szerájokba vezették az állatokat, és megpihentek végre az utazók és a piaci árusok. Bezárták szirmaikat a mirtusz- és narancsvirágok, és uralkodni kezdett a sötét éjszaka.

Csak a kalifa palotája ragyogott a város felett, ezer meg ezer mécsessel, fáklyával és olajlámpással kivilágítva, dacolva a sötétség mindent átható erejével. A széles kapun át egyre jöttek és jöttek a ven-

dégek, és megérkeztek hangszereikkel együtt az est főszereplői is.

Hakám – mivel izgatottságát nem tudta leplezni – kísértelt a palotakert egyik elhagyatott zugába, és úgy gondolta, ott várja meg, amíg mindenki megérkezik, és majd csak akkor vonul be a terembe, teljesen utoljára, ahogyan az egy uralkodóhoz illik. Fölle járkált a bokrok és virágágyások között, és a vak sötétben szinte semmit nem látott.

– Hé, te! – szólt egy gyerekes hang. Legalábbis Hakám úgy vélte, de hiába meresztgette a szemeit, senkit nem vett észre a homályban.

– Itt vagyok! – szólt ismét a hang, úgy tetszett, egy fa tetejéről, a sűrű ágak közül. A kalifa továbbra sem látta, hogy ki beszél hozzá.

– Itt vagyok, nézzél a Hold irányába! – mondta ismét a titokzatos valaki, és a kalifa végre megpillantotta a hang tulajdonosát. Nem gyerek volt, hanem egy fiatal lány. Egy macska fürgeségével mászott le a fáról, egyenesen Hakám elé ugrott.

– Mit bámulsz, úgy nézel rám, mintha talán bizony én volnék maga a kalifa – csicseregte a lány, és még a homályban is látszott, mennyire fiatal. Láthatóan fogalma sem volt róla, kivel beszél.

– Nem, nem hiszem, hogy te volnál a kalifa, hiszen te egy lányka vagy – mosolyodott el Hakám, a lány pedig gyöngyözően nevetett.

– De még mennyire, hogy lány vagyok! Énekesnő! – mondta büszkén, és kihúzta magát. Hakám válláig sem ért. – Medinában nevelkedtem, a legjobb zeneiskolában.

– Akkor te a bagdadi zenészekkel érkeztél Córdobába, igaz? – kérdezte a kalifa, és sehogyan sem értette, mit keres ez a csalogány-hangú, szemtelen kis madár a palotája kertjében.

– Igen, velük jöttem, de bár ne jöttem volna ide soha! – panaszkolta a lány. – Képzeld el, kihallgattam, amint az énekesnők vezetője megegyezett a kalifa nagyvezírével, hogy a szűzlányokat eladja a córdobai palota háremébe. Én ezt nem élném túl! Én nem leszek semmiféle kalifa háremhölgye! Én utazni akarok és világot látni... Én szabad akarok lenni! – mondta, és egészen közel lépett Hakámhoz. – Ugye, te megérted ezt? Egész értelmesnek látszol... – rebegette, és a kalifa nem tudta, hogyan szolgált rá ennek a különös és bátor lánynak a bizalmára.

– Hát, furcsa egy szerzet vagy – mondta tétován, de valami kedves, megnyugtató melegséggel a hangjában.

– Te fogsz nekem segíteni abban, hogy megszökjem innen – mondta magabiztosan a lány. – Kiterveltem mindent. Most a legalkalmasabb, mert most mindenki a trónteremben van, rögtön kezdődik az előadás. Tényleg, te miért nem vagy ott, mit tekeregsz itt a sötét kertben? Talán tolvaj vagy? – kérdezte, de a férfi nem válaszolt, csak nevetett.

– Gyere, tudok egy hátsó kijáratot – fogta kézen a lányt, és maga után húzta ahhoz a titkos kapuhoz, amelyikhez csakis neki, a kalifának volt egyedül kulcsa. Azon át szokott álruhában kiszökni a csillagfényes Córdobába, hogy beszívja szeretett városa álmainak édes illatát...

A kapuhoz közeledve a kalifának kedve támadt alaposabban szemügyre venni a lánykát, még mielőtt az végképp kilép az életéből. Az egyik szökőkút mellé lépett, és kirántott egyet a földbe leszúrt fáklyák közül, és a lány arca elé tartotta. Meghökent. Mintha kardszúrás érte volna a szívét. A lány káprázatosan szép, nagyszemű, rózsás arcú terem-

tés volt. A fogai mint az igazgyöngyök, a szemöldöke mint az íj kifeszített húrja. Bőre mint a bársony, alakja mint a karcsú cédrus.

– Allahra mondom, ilyen gyönyörű lányt még sohasem láttam! – kiáltott fel, a lányka pedig gyerekesen nevetve mondta:

– Neked pedig gyönyörű a ruhád. Loptad, vagy mi?

A kalifa erre elnevette magát. Gurgulázva és felszabadultan nevetett, még a könnyei is kicsordultak. Aztán arra gondolt, hány este és hány nappal futott már el az életében anélkül, hogy valaha is szívből, őszintén nevetett volna...

– Itt a titkos kapu. Menj, fuss minél előbb, mert néhány pillanat, és nem lesz már erőm, hogy elengedjelek téged. Járj szerencsével mindenkor, Allah vezesse a lépteidet. Csak annyit mondj még búcsúzóul, hogy mi a neved... – kérte, és megint nagyon nehéz lett a szíve.

– Leila vagyok, vagyis Éjszaka – felelte a lány, és már kívül is termett a kertből.

– Leila, Leila, mindig rád fogok gondolni, ha leszál a sötétség, velem leszel majd minden éjjelen, halálomig emlékezni fogok a hangodra, a nevetésedre – suttogetta a kalifa, de már csak a lány elsuhanó fátylának hullámait látta.

Visszaballagott a palotába, ahol már mindenki őt kereste. Nem tudta könnyű pillangóvá varázsolni a szívét sem az elbűvölő muzsika, sem a mézszavú dalnokok. Csörgött a dob és pengett a lant, suhogtak a selymek és kavarogtak a fűszeres illatok, de Hakám lelkét szomorúság szállta meg, mert szíve foglya lett az egyetlen olyan nőnek, akiről már tudta, hogy sohasem lesz a háreme rabja...

Megszólaltak a kert első madarai, kitárták szir-

maikat a világoskék hajnalkák, friss harmatcseppek
hintáztak a leveleken, messze kergette az éjjelt a
halovány arcú pirkadat. Ám a kalifának nem volt
többé kedvese a nappal. Pompájában és álruhában,
hűvös szélben és forró nyárban mindig csak Leilát
kereste, de mindhiába.

Őrizzétek hírét
Régi Córdobának,
Sebzett szívű, szegény
Hakám kalifának.

Meséljétek tovább
Mindenki fiának,
Hogy lett rabja lelke
Leila mosolyának.



Szerelmes cigány

Lassan poroszkáltak a lovak. Szárazon sercegett a vöröses homok, amerre ellépdeltek. Bágyasztó nyári délután volt. A férfi jobban szemébe húzta a kalapját. Rezzenéstelen arccal ült a lován, egykedvűen, mint hogyha nem érdekelné senki és semmi. Olyan egyenesen tartotta a hátát, mint egy oszlop. Bármelyik fiatal megirigyelhette volna a testét.

Keze alig ért hozzá a kantárhoz. Ismerte jól a lovát, és az is őt. Elég volt, ha kissé összeszorította a combját, a pompás állat máris felemelte a fejét. Olyan volt, mintha azt kérdezte volna:

– Na mi az, mit akarsz, mit tegyek?

A férfi mélyeket lélegzett. Félig lehuntya a szemét, de még így is látta sűrű pilláin át az előtte balagó lovat és utasait. Látta, bár jobban szerette volna nem látni. Fiatal férfi vitte a feleségét. Az asszony fodros szoknyája teljesen szétterült a ló hátsó részén. Meg sem mozdultak a csipkés fodrok, csak abban az ütemben, ahogy a ló lépett.

A férfi elfordította a fejét. Az út menti zöldesszürke bokrokra nézett, és érezte, ahogy finom por száll alá a tüdejébe. Elnézett a távolba, a látóhatár szélén gömbölyded felhők szegélyezték az eget. Erről megint eszébe jutott az előtte menő asszony. Feje újra előre fordult, és hasító fájdalmat érzett a mellkasában, ahogy ránézett a nőre. Csak fekete kontyát látta, benne a virágot, keskeny hátát és azt a sok-sok fodrot. Úgy érezte, szinte fáj a látvány, de mégis, annyira kedves volt a szívének.

Érezte az asszony minden mozdulatát. Még azt a leheletnyi rezdülést is, ahogy a haja szálát meglegyintette a szél. Felemelte a kezét, és végigsimította a nő karcsú testének kontúrjait. Elképzelhetetlenül szerette...

Megint szemébe húzta a kalapját, és lehajtotta a fejét. Nem is kellett néznie ahhoz, hogy lássa. A sötét szemű, gyönyörű asszony már a bensejében volt.

Lassan beesteledett. A cigányok letáboroztak. A férfi is leszállt a lóról. A nap utolsó sugaraiban bronzosan csillant meg a bőre. Félt az estétől, a sötétben még vadabbul rátörő, kínzó vágyakozástól. Nem ült le a többiekkel a tűz mellé, hiszen őt magát belülről égette a láng. Elsétált hátra, a fák közé, ahová a lovakat kikötötték. Mereven bámult az égbe, úgy érezte, mintha elvárászták volna. Könnyű lebegésfélét érzett, ugyanakkor valami ólomnehéz súlyt a szíve táján. Szeretett volna meghalni, mert tudta, hogy nem élhet együtt azzal, akit kíván. Hallotta társai vidám nevetését a távolból, és látta, hogyan fénylik a tűz az éjszaka bársonyos sötétjében. Látta megint a fodrokat is, a fodrokat királynője szoknyája alján. Szíve körül tekeregtek, átfonták az egész lelkét és életét. Olyan szeretettel és gyengédséggel gondolt arra a fodros ruhára, mint valami kegytárgyra. Becsukta a szemét, és megpróbálta elképzelni az asszony ízét, illatát. Gondolatban már-már elérte a nő száját, de álmodozásaiból felriasztotta a lovak horkantása.

Egy pillanat alatt talpra ugrott, és zsebéhez kapott, hogy megvan-e a kése. Egy fodros szoknya foszlányait látta elsuhanni a fák között. Olyan hevesen kezdett verni a szíve, hogy csaknem rosszul lett. Mintha kalapáccsal ütötték volna a dobhártyáját. Nagyon halk és finom akart lenni, de a csizmája

alatt ropogtak az ágak, és úgy érezte, szörnyű lármát csap.

De nem kellett sokáig mennie. Ott állt előtte az asszony, szemtől szemben, kezeit a háta mögé rejtve. Nem látta az arcát a sötétben, de válla ívéből, dereka karcsúságáról rögtön tudta, hogy ő az. A nő is szaporán vette a levegőt, hevesen fel-le járt a mellkasa. Nem szólt semmit, de a férfi tudta, hogy miért jött. Tudta, bár sohasem remélte, hogy egyszer így lesz. Vagy valójában mindig is ezt remélte...

Óvatosan kezei közé fogta a nő keskeny, puha arcát, és rettenetes szenvedéllyel megcsókolta. Sosem csókolt még így, és tudta, hogy az asszony sem. Olyanok voltak, mint két esztét vesztett örült, tépték és szaggatták egymás száját. Aztán a nő elhúzta a fejét, és nekidőlt a fának. Lassan ringatni kezdte az egész testét, és fuldokló hangon csak annyit mondott:

– Istenem, istenem...

A férfi minden ízében reszketett. Olyan forróság öntötte el, hogy képtelen volt uralkodni magán...

– Hajnalban legyél a pataknál – mondta *azután* az asszonynak, és kemény, bánatos léptekkel elindult a tűz felé. Szemébe húzta a kalapját, és nem tudta, az öröm vagy a keserűség árad-e szét az ereiben. Leült a fűre, félig háttal a többieknek, és átadta magát a gondolatainak. Képzeletben újra, ezerszer végigélte az egészet, minden egyes sejtje érezte az asszony lenyomatát. Nem tudta, hová fogja vinni reggel, csak azt, hogy minél messzebbre, olyan messze, ahol soha többé nem találhatnak rájuk.

Egy szemhunyasnyit sem aludt, még pirkadat előtt elment a lováért. Alig látott valamit, a lóra bízta az útkeresést. Kis kerülővel értek a patakhoz,

és a férfi tele volt várakozással. Egyenes háttal ült a lovon, kalapját kissé feltolta a homlokára, és meredt szemmel figyelt abba az irányba, ahonnan az asszonyt várta. Ahányszor meglátta, hogy rezdül egy ág vagy hajlik egy levél, mindig azt hitte, hogy a szoknya fodra villan. Kétségek gyötörték, izgatottan fészkelődött a nyeregben. Lova nem tudta mire vélni a viselkedését, nagyot rántott fejével a kantáron. A hirtelen mozdulattól valami a földre esett. A férfi nem látta jól, mi lehet az, ezért leszállt a nyeregből, hogy felvegye.

Egy tenyérnyi fehér csipkefodor volt, az asszony szoknyájáról való. A férfi mereven nézte a kantárról aláhullott szomorú üzenetet, és pillanatokon át nem is tudta felfogni az értelmét. Először zsebre tette a kése mellé, aztán újból előhúzta és újra az arca elé emelte.

Felült a lóra, és találomra elindult az egyik irányba. Felkelt a nap, és megcsillantotta fényét a vöröslő andalúziai tájon. Könnyű pára szállt fel az elnyúló dombokról, és sercegett a homok a ló patái alatt.

A férfi kezében szorította a fodrot, kalapját nagyon mélyen a szemébe húzta, és azon gondolkodott, lesz-e még valaha olyan asszony, akit ennyire fog szeretni.

Szálfá egyenesen ült a nyeregben, és lovát gyorsabb ügetésre fogta.

Férfi a parton

Nagyon esik. Szürke és bánatos a város, fázósan bújnak össze a nedves falú házak és fenyegetően sötét színű az ég. Az utakon hömpölyög a víz, alig tudtam átkelni egyik oldalról a másikra. Sárga esőkabátban vagyok, hogy legyen legalább valami, ami a napsugárra emlékeztet ebben a vigasztalan időben. A napfényre és a nyárra. A nyárra, *arra* a nyárra, amely elérhetetlenül messze került tőlem. Napról napra távolodik, pedig ha lehunyom a szemem, képes vagyok újra átélni mindent. Újra látom őt, amint fekete haját hátrasimítja és lerázza magáról a vizet. Látom, ahogy féloldalvást rám néz, összehunyorított szemmel, valami el nem múló szomorúsággal a tekintetében.

Már az első pillanatban megláttam szemében ezt a fájdalmat. Rögtön, amikor először kijött a partra. Csodálatos nyár volt, tengerszagú, virágillatú. A sziklák között vidáman táncolt az élet, napsugarak ficáinkoltak a vizes köveken. A férfi leült egy sziklára, és a messzeségbe bámult. Kockás ingben volt, olyan kék-fehér aprókockás ingben, amelyik megnyugtatja az embert. Otthonos és meleg érzések keletkeztek tőle a szívemben, és gyönyörűnek találtam barna bőrét is. Amikor először rám nézett, valósággal egybeakadt a tekintetünk. Kicsit a testével is felém fordult, hogy jobban lásjon. Hirtelen felcsapott lábaihoz a víz, erre elmosolyodott. Felállt, és nagyon lassan sétált végig a parton. Úgy,

hogy testének minden részletét lássam. Hogy tekintetemmel minden sejtjét letapogassam. Aztán ledobta a kavicsok közé az ingjét és a nadrágját, és beugrott a vízbe. Áttetsző és szinte mozdulatlan volt a tenger. Csak az ő karjai hasítottak utat a nyugodt víztükörbe. Hanyatt feküdt, és a fejét kissé megemelve nézett rám. Lassan távolodott tőlem, de le sem vette rólam a szemét. Körülötte újra kisimult a víz, és ő úgy lebegett, mint egy valószínűtlenül könnyű és kecses tengeri növény.

Aztán kijött a vízből, sűrű haját hátrafésülte az ujjával, és megrázta a testét. Mintha millió aranycseppet rázott volna le magáról. Tudta, hogy nézem, s a természetesnél egy gondolattal jobban megfeszítette az izmait. Leült, szinte karnyújtásnyira tőlem, még a lélegzetét is hallani véltem.

Másnap újra eljött, és ismét csak nézett, nézett nagy, bánatos szemeivel. Egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és ahogy széles hátát egy pillanatra felém fordította, csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire védtelen. Magas és erőteljes teste ellenére sebezhetőnek, folyton veszélyben lévőnek látszott. Finom metszésű arcán mindig ott ült az a meghatározhatatlan szomorúság, amelyik gondoskodást és aggódást vált ki a nőkből. Még a déli, legmelegebb órákban is ott maradt a közelemben. Napokon át nézett, de sohasem jött egy centiméterrel sem közelebb. Néha elmosolyodott, de akkor is bánatosnak tűnt. Egész nap azon töprengtem, ki lehet ez a férfi, tartozik-e valakihez, mi lehet az oka nagy szomorúságának. Képzeletemben mindig más történetet találtam ki róla. Egyszer úgy láttam őt, mint üldözői elől menekülő embert, aki a Földközi-tenger e névtelen kis öblében talált magának menedéket. Máskor gyászoló férjnek hittem, aki elveszítet-

te a családját. Olykor azt gondoltam, talán valami művész, és itt keres ihletet. Ha azonban ránéztem, minden elképzelésem hihetetlennek tűnt.

Ő csak üldögélt naphosszat, néha úszott, és mindig engem figyelt. Ennél több azonban nem történt. Nem szólt, nem intett, nem hívott és nem jött közelebb soha. Csak a szemei, hatalmas, bánatos szemei kiáltoztak felém esdekelve és kifejezve vonzalmát. Mire elérkezett a hazautazásom napja, el sem tudtam már képzelni nélküle az életemet. Hozzá tartozott a tengerparthoz, a meleghez, a ragyogáshoz, a virágillathoz és a szívemhez. Hatalmasabbra nőtt bennem, mint azok a férfiak, akiket korábban ismertem, akik millió szóval becéztek, akik esküdözve bizonygatták szerelmüket. Az övé lettem úgy, hogy sohasem érintett meg, és biztosan tudtam, hogy ő éppen így van vele. Több és más volt ez, mint vágyakozás. Míg egymást néztük, lelkünk kiszökött a testünkből, és találkozott a friss, vízpárás levegőben. Esténként, mikor a hotel felé ballagtam, már nem ugyanaz a lélek volt velem, amelyik hajnalonként kisietett a partra. Nálam volt az övé is, finom és emberi ésszel nem mérhető szivárványos foszlányok a szomorú férfi bensőjéből, és éreztem, hogy ő is viszi a darabkáimat. Néhány sóhajtásnyit, amelyek megvédelmezik és betakarják hátralévő életében.

Az utolsó estén szerettem volna elköszönni tőle, mondani neki valamit, de nem volt bátorságom, hogy odamenjek hozzá. Egy fa alatt ülve bámult rám, olyan határozott volt a nézése, mintha tudta volna, hogy nem láthat többet. Mintha még egyszer szeretett volna megnézni magának, beleégetni vonásaimat a szívébe...

Nem hiszem, hogy valaha is eláll ez az eső. Akkor is esett, amikor elindultam haza a tengertől. Korra hajnalban indultam, de muszáj volt sietnem, mert nem lettem volna képes találkozni *vele*. Kocsim ablaktörlője nem győzte félrecsapkodni az égből alázúduló vizet, szinte egyáltalán nem láttam az utat. Rettenetesen fáztam, és elmondhatatlanul féltem. Órákon át, szinte öntudatlanul vezettem az autót, sokszor azt sem tudtam pontosan, hogy hol vagyok. Valahogy ösztönösen haladtam, egyre csak észak felé.

Már délután volt, amikor végre kezdett csillapodni az eső. Beértem a városba, ahol lakom, és néztem a jövő-menő embereket. Túlságosan sokan voltak, én pedig végtelenül egyedül. Ahogy kiszálltam a kocsiból, találtam egy szív alakú, lapos kis kavicsot lábaim előtt, a vizes betonon. De akkor már anélkül is tudtam, hogy *ő* eljött velem, és elvitt magával engem is.

Időtlen idők óta lépkedek a sárga esőkabátomban, és sohasem lesz már olyan nyár vagy olyan tél, amikor nem lesz velem a szótlan férfi, óriási, szomorú szemeivel.

Angelina

Napok óta nézte a nőt. Minden reggel követte szemével, amikor az gyors léptekkel elhaladt az ár-
kádok alatt, és a sarokhoz érve átvágott a téren. Ke-
cses, szinte légies volt a járása, pasztellszínű, lebe-
gős szoknyát viselt. Az volt benne a legszebb,
ahogy óriási szemeit félig lesütötte, mert ettől szin-
te olyan lett, mint aki még alszik. A fiú megbabo-
názva nézte. Szeretett volna a nyomába eredni, de
nem tehette, mert még mielőtt nyitott a piac, ki kel-
lett pakolnia a gyümölcsöket és a friss zöldséget.
Tollpiheként dobálta az almával, paradicsommal és
illatos barackkal teli ládákat, akkora ereje volt,
hogy a téren magasodó templomot is képes lett
volna felhajítani a levegőbe.

– Kirakjam a pultra a narancsos kosarakat is? –
kérdezte az apjától, de teljesen más járt a fejében.
Szerette volna megölelni az ismeretlen nőt, akinek
szőke hajába minduntalan belekapott a szél. Meg-
markolt egy csokor zöldhagymát, és pörögni kez-
dett vele.

– Megbolondultál? – förmedt rá az öreg, aki ar-
ra gondolt, hogy fiában kárt tett a Bolognába belo-
pakodott tavasz lehelete.

A nő eltűnt egy ház mögött, és vele együtt tüs-
tént tovaszállt a varázslat is.

– Egyszer úgyis megszólítom – mormogta csak
úgy, maga elé a fiú, és hallgatta, hogyan zakatol a
szíve. Másnap és harmadnap is megleste a nőt, ám

az nem vette észre. Nem nézett se jobbra, se balra, csak áttáncolt könnyű szandáljában a téren. Aztán vasárnap lett, és a fiú úgy érezte, nem éli túl. Beült egy kávézóba, átlapozta az újságokat, kísétált a fő-
térre, visszamosolygott egy hamis szemű lányra, de valójában nem volt kedve semmihez. Nem tudott másra gondolni, csak a reggelenként elsuhanó nőre.

– Mondd csak, talán szerelmes vagy? – faggatták este a fiúk, amikor a tér közepén ácsorogva nem volt egy szava sem. Nem válaszolt, azt sem tudta, hogy a Piazza Maggiorén van-e vagy a Holdon. Magában azt számolgatta, hány óra, hány perc, hány másodperc van még hátra hétfő reggelig.

Aztán eljött az is. Kicsit borongós, barátságtalan májusi reggel volt.

– Igyekezz azokkal a ládákkal, mert mindjárt esni fog – dohogta az apja, fogai között préselve a szavakat.

– Ugyan! – felelte a fiú, de azért sietett a pakolással, mert nagyon nagy terve volt.

És egyszerre csak meglátta a nőt. Égszínkék kardigánban volt és szürke nadrágban. Olyan volt, mint maguk a felhők. A fiú ledobta a zöldséges ládát, és egy „Mindjárt jövök!”-féle morgással az ár-
kádok alatt termett. Egyenesen a nő elé ugrott, aki nagyon megijedt a hatalmas termetű férfitől.

– Bocsánat, hölgyem, nem akartam megijeszteni, én... én.... én csak.... – hebegett a fiú, de sejtelte sem volt róla, hogy mit is mondhatna. Minden kiment a fejéből, amit előre kigondolt. A nő közélről még szebb volt, mint messziről, és csodák csodája, váratlanul elmosolyodott.

– Miben segíthetek? – kérdezte olyan hangon, mint aki nagyon is jól tudja, hogy miben. – A kék pulóverem mindig szerencsét hoz – mondta kedve-

sen, aztán gyengéden arrébb tolta a fiút az útból. – Mennem kell, kérlek, engedj – mondta, és jól látta, milyen tűzzel a szemében tekint rá a másik.

– Holnap is itt leszek – válaszolta a fiú, és nem volt sem élő, sem holt. Becsukta a szemét, és bele-szagolt a nő után úszó finom, virágillatú párába. Állt, csak állt, elképzelni sem tudta, hogyan fog kibírni újabb 24 órát.

A következő reggelen szakadt az eső.

„Az ország északi tartományaiban ma minde-nütt zápor, zivatar várható” – mondta a rádió a ha-tos hírekben.

– Nehogy megint elszökjél nekem – morgott az öreg, de a fiú már nem volt sehol... Pontosabban az árkádok alatt állt, szinte levegőt sem kapott az izga-lomtól. A nő késett. „Talán el sem jön” – gondolta a fiú, de nem telt el egy másodperc, és már látta is az esőkabátba burkolt, gyönyörű alakot.

– Marco vagyok – nyújtotta a kezét, a nő vi-szont csak ennyit felelt:

– Neked is jó reggelt! – és elmosolyodott.

– Mi a neve? – kérdezte tőle a fiú, de ő nem vá-laszolt. Csak nézett, nézett ábrándos szemekkel, bőre és haja átvette a májusi eső mámorító illatát.

– Én bármit megtennék magáért – mondta Mar-co, és ereiben vad hegyi patak módjára rohant a vér.

– Az jó – hümmögte a nő, és teljesen lelassította a lépteit. – Akkor varázsold át ezt a csúf, szürke teret mesebeli rétté – tette hozzá, és a fiú nem tudta, mire vélje az efféle beszédet.

Egész délelőtt a nő szavain töprengett. Összeke-verte a hagymát a krumplival, a salátát a karfiollal. Ebédnél sót szórt a kávéjába, és azt sem vette észre délután, hogy kisütött a nap.

Amikor leszállt az éjszaka, és végre kiürült a tér,

a fiú nagy munkába kezdett. Több csomagnyi színes krétát vett, és a tér közepét telis-telerajzolta színpompás virágokkal. Aztán lefeküdt, de egy szemhunyasnyit sem aludt, mert egyfolytában azon imádkozott, nehogy megint eleredjen az eső.

Alkotása nagyszerűen sikerült. Már kora hajnalban, amikor a nap első sugarai rózsaszínűre festették az égbolt alját, minden járókelő észrevette a virágokat a Piazza Maggiore közepén. A fiú rekord gyorsasággal dobálta ki a gyümölcsös ládákat a pultokra, és már fél hét előtt ott álldogált az árkád egyik oszlopa mellett.

A nő fehér blúzban jött és könnyű selyemszoknyában.

– Marco... – akart mondani valamit, de a fiú szájára tette a kezét, és gyengéden húzni kezdte a tér közepe felé.

– Itt a réted. A rétünk – mondta, és mintegy várásütésre, a tér kiürült körülöttük. Volt néhány olyan pillanat, amikor megnyílt felettük az égbolt, és a keskeny résen át záporoztak rájuk az apró, szikrákhoz hasonló csillagok.

– Én nagyon szeretlek téged – súgta a fiú, és szorosan magához ölelte a nőt.

– Én nem szerethetlek soha – válaszolta az, és a kék, sárga, piros és zöld virágok között állva tökéletesen eggyé váltak...

Marco napokig hiába várt. Újabb eső esett, lemosta a virágokat a kövezetről. Próbált kérdezősködni. Szerette volna megtudni, kicsoda valójában ez a nő, hol lakik, mivel foglalkozik a *másik* életében. Szerette volna tudni, kedveli-e a virágokat, melyik zene a kedvence, de többé nem akadt a nyomára. Százszor, ezerszer is körbejárta a piachoz közeli utcákat, olvasgatta ismeretlen emberek névtáb-

láit a kapuk alatt, de nem talált semmit. Aztán csak rakodta egykedvűen az epret, a körtét, majd az ősz zamatát magába rejtő édes szőlőfürtöket. Kereste a különösen szép és álomszerű nőt mindenütt, az ő lépteit vélte hallani még a tér kövére hullott hó puha roppanásában is.

Lassan-lassan minden álma szertefoszlott. Nem akarta már újra átélni az ölelkezésüket, és nem vágyott látni többé a nő gyönyörű szemeit. Megértette, hogy az nem jön többet el. Végül már csak a nevét szerette volna tudni, csak a nevét, azt a néhány tűnékeny betűt...

Hogy szívét megvédje az eljövendő évek gyötrő szenvedéseitől és találgatásaitól, a nőt elnevezte magában Angelinának.



2004

Istenhozzád

Rettenetesen hideg volt. Északról, a hegyek felől söpört végig a szél a városon, kiadós esőt zúdítva az emberek nyakába. Dühödten rázta a redőnyöket és a fák ágait, mintha soha-soha nem akarna csillapodni. Barátságtalan november-végi este volt.

A férfi felvett egy mellényt a hátára, és főzött egy jó erős kávé. Jóleső érzés kerítette hatalmába, ahogy a barnás színű ital illata megcsapta az orrát. Kinyitotta a konyhaszekrényt, valami rágcslálnivaló után kutatott, de nem talált semmi mást, csak néhány szem száraz mézessüteményt.

Letelepedett egy fotelbe, és a süteményt kávéjába mártogatva pihent. Aztán a tévé távkapcsolója után nyúlt. Váltogatta a csatornákat, de maga sem tudta, mihez volna kedve. Nem érdekelték sem a hírek, sem a sportközvetítés, sem a zenei program. Már majdnem úgy döntött, hogy kikapcsolja a készüléket, amikor egy újabb csatornaváltás után ezt olvasta a képernyőn: „Szentpétervár 300 éves”. Ennek a dokumentumfilmnek nagyon megörült. A szépen fényképezett film pillanatok alatt visszaröpítette őt fiatalkori önmagához, ahhoz a kalandvágyó ifjúhoz, aki valaha vonatra szállt, és minden intés és figyelmeztetés ellenére elhatározta, hogy eltölt néhány hónapot ebben a Néva parti orosz városban.

Régen volt ez, több, mint húsz évvel ezelőtt. A férfi úgy érezte, talán nem is volt igaz, hogy valaha

ott járt, az I. Péter cár által megálmodott gyönyörű városban. Ahogy a televíziót nézte, felelevenedtek régi emlékei. Gondolatban együtt sétált az operatőrrel a Nyevszkij sugárúton, a Téli palota előtti hatalmas téren, belépett az Ermitázs Múzeum csodálatos épületébe, és felmászott az Izsák székesegyház kupolájába...

Kávés poharát letette az asztalra, és megpróbálta emlékeibe idézni az orosz város illatait. Az ottani lekvárral töltött mézes puszedlik, a gránátalmák, a fekete kenyér és a likőrrel átítatott, vaníliás krémtorta csodálatos illatát. És Tányáét, akinek mindig volt a kabátzsebében néhány szem tejkaramellás és ibolyaízű cukorka, ezért folyton finom édesség- és virágillatot árasztott.

Tányát, ezt a hosszú, szőke hajú, angyalarcú lányt egy színházi előadáson ismerte meg. Éppen olyan volt, mint azok a falusi, egészséges, jókedvű szépségek, akikről Jeszenyin gyakran írt a verseiben. Tánya az első sorban ült, pár méterre a férfitől, és teljesen átszellemülten nézte az előadást. A férfi – aki Szentpétervárra megérkezve, már a vasútállomáson szállingózó hópelyhek alatt állva elhatározta, hogy megtalálja a maga orosz hősnőjét – a szünetben odarohant a lányhoz. Kétségbeesetten próbálta előszedni az összes orosz szót, amit csak ismert.

– Bocsánat, kisasszony. Ismeri Ön Jeszenyint? – kérdezte akadozva.

– Jeszenyint?! – vágott vissza igen furcsa hanghordozással Tánya. – Maga bolondnak néz engem? Már hogyan ismerném! A teljes világirodalmat szeretné végigkérdezni, vagy beéri az oroszsal? – gúnyolódott ravasz mosollyal.

– Én csak azért kérdezem... – kezdett magyaráz-

kodni a férfi, de nem tudta jól kifejezni magát. Egyik lábáról a másikra állt, a lány pedig faképnél hagyta.

Ettől kezdve nem tudta, miről szól a darab. Egyre csak a nyakát nyújtogatta, és halkán szólogatta a lányt:

– Kisasszony...!

Tánya nem fordult hátra, mindenki más azonban igen.

– *Tyíse!* – utasították rendre innen is, onnan is. Az előadás utáni zűrzavarban aztán a lány eltűnt. A férfi remélni sem merte, hogy egyszer még viszontlátja a sokmilliós világvárosban. Ám biztos, ami biztos, hetente többször is elment színházba, moziba, irodalmi múzeumokba, sőt, még egy érdekes kirándulásra is befizetett, amelynek ez volt a címe: „Dosztojevszkij nyomában”. Miközben átbuszoztak a sok-sok kis hídon, és fejüket jobbra-balra kapkodva megismerhették a nagy író regényeinek szentpétervári helyszíneit, a férfi igazából csak arra tudott gondolni, hogy inkább a „szőke lány nyomában” kellene szaladgálnia.

Sohasem hitte volna, hogy Tányára végül éppen egy cukrászdában fog ráakadni.

– Á! Nem csak a verseket falja, hanem az édeségeket is? Szereti a pudingot? – lépett hozzá a lány egy téli délutánon, amikor már kettő körül teljesen besötétedett a Néva fölött. A férfi hirtelenjében nem tudott válaszolni. Pedig szerette volna elmondani, hogy az a szörnyűséges ragacs, amit az oroszok pudingnak neveznek, nem is puding valójában, és ő utálja.

– Inkább a fagylaltot kedvelem – felelte tétován, és végre bemutatkoztak egymásnak. A lány kis, fekete prémmel szegélyezett barna kabátot viselt, és

olyan volt, mint egy hatalmas, élő baba. Vagy mint egy mesebeli királykisasszony, természetesen valamelyik orosz meséből...

– Elkísérhetem? – kérdezte a férfi, és ettől a naptól kezdve elválaszthatatlanok lettek. Együtt rótták Szentpétervár utcáit, a mardosó hideg elől be-befutottak a parányi kávéházakba vagy színházi büfékbe. Hatalmasakat hógolyóztak a Mars mezőn, és egyáltalán nem bánták, hogy a legrövidebb téli napokon szinte ki sem világosodott az ég.

– Szeretem, ha a hazádról mesélsz – mondta mindig Tánya, akinek esélye sem volt rá, hogy messzi tájakra utazzon.

– El kellene egyszer jönnöd hozzánk. Vagy más-hová, külföldre, mert biztosan felfedezne téged valami nagy filmrendező vagy egy divatcég... Te olyan különleges nő vagy! – lelkesedett a férfi, de Tánya csak nevetett.

– Ne tréfálj! Nem látod, hogy itt minden nő éppen olyan mint én? – kérdezte, és csak nevetett, nevetett gyöngyözően. Ez volt benne a legjobb, hogy mindig jó kedve volt...

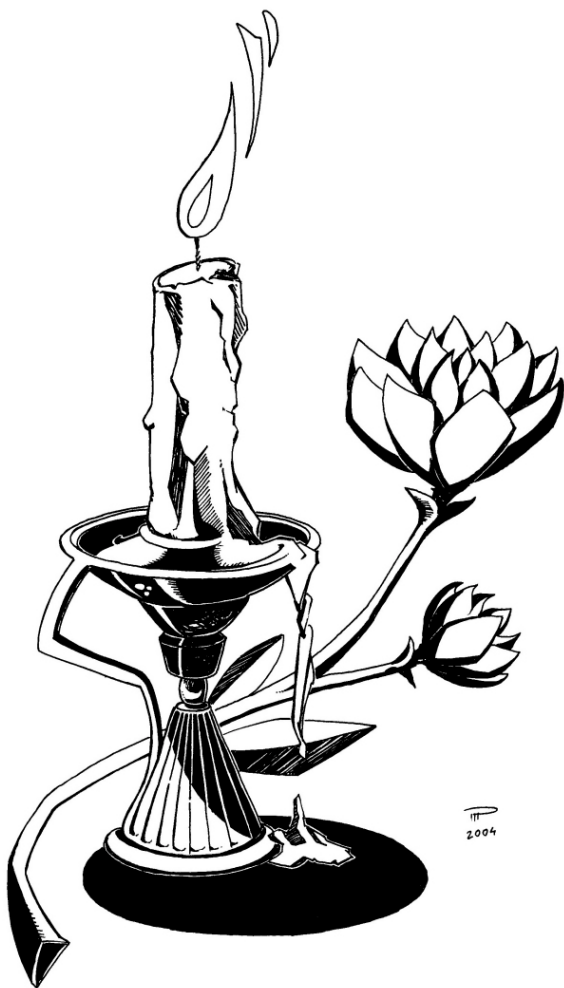
A szél újra belekapaszkodott a redőnybe. Olyan mérgesen rázta, mintha ki akarná tépni a helyéből. A férfi feleszmélt. A televízióban már régen véget ért a Szentpétervárról szóló film, és helyette afrikai antilopok futkostak a szavannán. Egy gombnyomással eltüntette őket a képernyőről. Kihörpintette a pohár alján maradt kávét. Jéghideg volt és rossz ízű. Nem volt kedve semmihez, nem tudta kivenni a fejéből Tatjánát.

Akkor, húsz éve minden olyan egyszerűnek látszott. Pillekönnyű volt még az élet és végtelen tágasság az eljövendő. Egyik nap még a gyönyörű, kovácsoltvas lámpaoszlopok alatt, a puha hóban

kergette-pörgette Tányát, a másik napon pedig már a vonaton zötykölődött, hazafelé tartva. Teljesen helyénvalónak vélte, hogy búcsú nélkül hagyta ott a lányt.

– Minek kellett volna megmondanom neki, hogy hazautazom? Hogy éppen ma utazom el? Hogy szomorkodjon? – kérdezte halkan, szinte némán, inkább csak úgy önmagától. – Úgysem jöhetett volna velem, és én sem maradhattam volna ott – mormogta, vagy talán csak gondolta a férfi. Akkor valóban minden könnyűnek látszott. Pár hét boldogság egy idegen országban, aztán visszatérés a régi életébe.

Régi életébe, amely húsz év óta mégiscsak megváltozott. Új, másfajta, mint azelőtt, hogy Szentpétervárra utazott volna. Másfajta, mert életének azóta része az a lány, hosszú, szőke fürtjeivel és angyalarcával. Átfénylik a mosolya minden hóesésen, és rá emlékeztet valamennyi virág és sütemény illata. Egy törékeny lény, aki mintha Jeszenyin őszi hangulatú verseiből lépett volna elő, sejtelmes és titokzatos, mégis csupa vidámság. Illékony és álomszerű, de olyan erős, hogy képes életet tartani a kezében. Legalábbis a férfi így érezte, és most, két évtized távlatából szeretett volna Tányától végre búcsút venni.



2004

A küszöbön túl

I.

Kényelmesen hátradőltem az ülésen. Mint a madár suhant velünk a busz, élveztem a romantikus, fülbemászó spanyol dallamot, ami a rádióból áradt. Betöltötte az egész utasteret, és egészen varázslattossá tette az elsuhanó tájat. Már régen kiértünk a madridi hegyek közül, és egyre izgatottabban vártam, hogy megérkezzünk végre Salamancába. „A város a Tormes folyó partján fekszik, és Lope de Vega a legszebb spanyol városnak nevezte. Hívták már Tormes parti Athénnek, leány-Rómának...” – idáig jutottam az útikönyv olvasásában, amikor megszólalt az idegenvezető:

– Ha jobbra kinéznek, megpillanthatják Salamancát. Ott, a folyó felett magasodó dombokon jól látszanak gyönyörű középkori épületei...

Nem tudtam tovább figyelni a könyv szövegére. Kinéztem a busz ablakán, és ámulattal töltött el az elém táruló látvány. A kora délelőtti napfény különös arany színnel vont körbe a régi, vöröses-barnás épületeket, és lehetetlenül kék volt az ég. A folyó kis, fehér habokat vetve folydogált a régi római kőhíd pillérei között, és szinte tapintható volt a nyugalom. Úgy éreztem, mintha a múltba érkeznék.

Behajtottunk a város egyik félreeső kis utcájába, ahol modern, szürke kőházak sorakoztak unalmas rendben. Itt ismét magamhoz tértem, behúztam hátizsákomon a cipzárt és visszabújtam a szandálomba.

– Igyekezzenek, kérem, leszállni, innen csak gyalog tudjuk megközelíteni a régi városrészt – mondta pattogó hangon az idegenvezető, és nap-szemüvegével felénk bökődve számolt meg minket, amikor leszálltunk. Megadóan, libasorban vonultunk aztán utána, ahogy magassarkú cipőjében elszántan törtetett a főtér, a *Plaza Mayor* felé.

– Úgy tartják, ez Spanyolország legszebb tere, barokk szalonnak is becézik – mondta a nő, és én arra gondoltam, mennyire találó ez a kifejezés. A négyszögletes alaprajzú teret minden oldalról gyönyörűen díszített épületek vették körül, alul árkádos sétahelyekkel. Az árkádsor alatt csöpp kis üzletek sorakoztak, ékszerboltok, habos sütemények és illatos gyümölcsök várták a turistákat.

Aztán végigszáguldottunk a megszámlálhatatlanul sok templom és díszes palota között, megnéztük a két katedrális és a Kagylók házát.

– Mondja, kérem, mikor érünk a régi egyetemhez? – kérdeztem, mert tudtam, hogy ez, a 13. században épült műemlék a város egyik legnagyobb büszkesége.

– Már szinte ott is vagyunk – mosolygott rám az idegenvezető. – Nézze, csak végig kell mennünk ezen a kis utcán – mutatott előre, és mi kicsit fáradtan, de annál lelkesebben baktattunk utána.

– *Calle de los Libreros*? Mit jelent ez? – betűzte fennhangon az utcatábla feliratát egyik útitársam, akinek fogalma sem volt a spanyol nyelv rejtelméről.

– Könyvkereskedők utcája – feleltem, de aztán sietősen előre mentem, mert nézelődni akartam, nem pedig tolmácsolni.

Az egyetem régi épületei ámulattal töltöttek el. Hatalmas falaikkal az ég felé nyújtózkodtak, hom-

lokatukat csodás domborművek díszítették. Gyönyörű lépcsőházba értünk, ahonnan felkapaszkodtunk a középkori kódexeket őrző könyvtárba. Utána megnéztük a régi Aula Magnát, azt a hatalmas előadótermet, ahol egykor folytak a tudományos előadások. Komor, egyszerű terem volt, évszázados sötétbarna padokkal és asztalokkal.

– A középkorban csakis férfiak járhattak egyetemre – mondta az idegenvezető, én pedig arra gondoltam, milyen jó is lenne találkozni egyikükkel. – Fél órányi szabadprogram – jelentette be aztán fehér ruhás kalauzunk. – Kávét balra, egyetemi ajándékbolt jobbra – mutogatott, ismét a napszemüvegével hadonászva. – Délben találkozunk a főbejáratnál – tette még hozzá, és a csoport pillanatok alatt szétszéledt az egyetem félhomályos folyosóin. Én arra gondoltam, megnézem még egyszer a régi könyvtárat, mert mióta eszemet tudom, mindig különös vonzódást éreztem a szép, kéziratos könyvek iránt.

Megkerestem a lépcsőházat, felballagtam a márványlépcsőkön, de nem találtam meg a könyvtár bejáratát. Emlékeztem, hogy egy nagy, tömör fajtón kell bemenni, de egy olyat sem találtam. Körbe-körbe járkáltam a lépcsőház fölötti galérián, és nem tudtam, kihez forduljak segítségért. Egyedül az én lépteim kopogtak a folyosón, nem láttam egy teremtet lelkét sem. Néztem a falakat, hátha megpillantok végre egy feliratot, de a *Biblioteca* szó csak nem akart előtűnni.

„Talán nem is ez az a lépcsőház” – villant át az agyamon, és találomra elindultam az egyik összekötő folyosón. Jól sejtettem, pár lépés múlva ráakadtam egy másik lépcsőházra. Ám a könyvtárat ott sem találtam.

„Eltévedtem a középkorban” – gondoltam magamban kuncogva, bár tulajdonképpen nem is találtam olyan viccesnek a dolgot. Újra bekanyarodtam egy félhomályos folyosóra, ahol nehéz, vaspánttal megerősített ajtók sorakoztak. Ránéztem az órámra, már majdnem dél volt. Hihetetlennek tűnt, hogy csaknem fél órát bolyongtam az üres folyosókon, és a sehová sem vezető lépcsőkön. Visszaforodtam, jöllehet, nem tudtam, hol van az a főbejárat, ahol a csoportom tagjainak gyülekezniük kellett. Minden fal, minden ajtó és minden lépcső teljesen egyformának tűnt, és be kellett látnom, hogy eltévedtem.

Egyszer csak az egyik oldalfolyosón megpillantottam egy kisebb méretű ajtót, amelyik résnyire nyitva volt. Két lépcsőfok vezetett fel a küszöbéig. Arra gondoltam, az ajtó mögött talán találok valakit, aki végre eligazít. Szaporán léptem a lépcsőre, ám a sietségtől megbotlottam. Gyakorlatilag átbuktam a küszöbön, csak azért nem vágódtam hasra, mert belekapaszkodtam a kilincsbe.

Egy kicsi, sötét szobába jutottam. Az ajtónak háttal ült egy férfi, aki gyertyafénynél valamit írt. Jöttömre, ami nem volt éppen csendes, csodálkozva megfordult. Kellemes arcú, fiatal férfi volt, talán húsz év körüli. Fekete, hosszú ruhát viselt, és különös módon levágott, rövid frizurát.

– Helló! – mondtam. – Hola! – ismételtem meg spanyolul. – Mi van itt, jelmezbál? Meg tudná mondani, hogy... – hadartam, de aztán gyorsan elharaptam a szót, mert a férfi felállt. Kezéből letette a lúdtollat a tintatartóba, és barátságtalanul felém fordult.

– Már megint egy! – mormogta, aztán hangosan ezt kérdezte: – Miért zaklatja a nyugalmaomat? Nem

látja, hogy dolgozom? – Vagyis, azt hiszem, valami ilyesfélét kérdezett, mert nem értettem teljesen pontosan minden szavát. Pedig spanyolul beszélt, de valahogy olyan érdekesen. Minden szót kicsit máshogyan ejtett, mint ahogyan én az iskolában tanultam.

– Bocsánat, én csak... én véletlenül beestem ide. Külföldi vagyok – hebegtem, és kezemmel önkéntelenül is próbáltam eltakarni pólóm túlságosan mély kivágását.

– Á, szóval megbotlott a küszöbben – mondta a fiatal férfi, és végre elmosolyodott. Szép mosolya volt, vakítóan fehér fogai, és nem csak a szája, hanem a szeme is nevetett.

– Akkor nem is tudja, hol van pontosan – mondta hamiskásan, és nekem tényleg fogalmam sem volt róla, hogy hol vagyok.

– Isten hozta a középkorban – hajolt meg udvariasan, és ezt a mondatot valami miatt tökéletesen megértettem.

– Hányadik századból jött? – kérdezte, de én meg sem tudtam szólalni. Ahogy visszaidézem az esetet, azt hiszem, teljesen tátva maradt a szám, és nem voltam egészen magamnál.

– Ez vicc? Vagy valami műsor? Kultúrprogram? – kérdeztem aztán, mert közben rájöttem, hogy a férfi tényleg középkori ruházatot visel, és a körülötte lévő holmik is affélék: pergamentekercs, tintatartó, lúdtollak, ócska vonalzó.

– A küszöb miatt van az egész. Nekem ez már teljesen megszokott dolog – mondta a férfi. – Egyébként Pablo Ramos vagyok, salamancai joghallgató. A 14. század végéről – tette még hozzá, és én nem voltam sem élő, sem holt.

– Miiii? – nyögtem ki végül. – Az nem lehet – jelentettem ki aztán határozottan.

– De, lehet – felelte Pablo. – Amiatt van az egész, mert ez alatt a küszöb alatt (és feléje bökött) húzódik egy idővonal. Ha valaki simán átlépi, akkor a saját korában marad. Ám ha megbotlik, akkor átkerül ide hozzám, a középkorba.

– Ez hülyeség – mondtam, de ő továbbra is csak ezt hajtogatta.

– Maga bolond. Viszlát – feleltem, és kiléptem az ajtón. A folyosón egy 8-10 idősebb férfiből álló csoport közeledett felém.

– Az a véleményem, püspök úr, hogy másféle taktika kell a mór területek visszafoglalásához... – mondta az egyik sötét ruhás szerzetes-féle, és amikor észrevett engem, azonnal elkezdte vetni a keresztet.

– Már megint egy, istenem, már megint itt van egy! – sziszegte olyan dühösen, hogy még a hideg is végigfutott a hátamon.

– És micsoda szégyentelen ruházatban van! Ezeket az ördög küldi ide, főtisztelendő uram, én mondom, maga a sátán – magyarázta élénk kézmozdulatokkal annak, akit püspöknek véltem.

– Menjen vissza, menjen vissza, de azonnal! Pokolfajzat! Tűnjön el innen, tűnjön el, de rögtön – hadonásztak és kiabáltak felém, és szerettek volna elhessegetni, mint valami kártékony madarat. – Tűnjön el!! – ordították, és én arra gondoltam, ezek akár kárt is tehetnek bennem. Fenyyegetően felém indultak, ezért visszaugrottam az előző ajtóhoz. Átléptem a küszöböt, és gyorsan bent teremtem a szobában.

– Pablo! Pablo, kérem segítsen! – kiáltottam, ám a szobában nem volt senki. Sem a fiatalember, sem a tölgyfaasztala, sem az írószerszámok vagy a gyertya. Valami felső ablakon szivárgott csak be kevés fény, így nagy nehezen kivehettem a falak és

tárgyak körvonalait. Az ajtóval szemközt három üres narancsosláda állt, *Naranja de Murcia* felirattal, és néhány poros, kiürült borosüveg. Egyáltalán nem látszottak középkorinak.

„Milyen eszement vagyok” – gondoltam. „Már tényleg kezdtem úgy érezni, hogy visszacsöppentem a középkorba. Te jó ég, már delet harangoznak” – eszméltem fel, és kiszaladtam a folyosóra. A püspök és a fekete csuhások mind egy szálig eltűntek.

„Hát persze, ezt csak a korgó gyomrom csínytevése tehette velem” – gondoltam, és elindultam az egyik lépcsőház felé. Csakhogy akkor eszembe jutott valami.

Visszamentem a félreeső kis ajtó elé, és szántszándékkal úgy léptem fel a két lépcsőfokon, hogy megbotlottam a küszöbben...

– Na, végre, hogy visszajött – mondta mosolyogva Pablo, aki összefont karral állt az ajtóval szemben. – Halálra ijesztette szegény püspök urat és az egész kíséretét. Égre-földre keresték magát, még szentelt vízzel is meghintették a küszöböt, mert tudták, hogy azon át távozott. Amint nézem, nem volt valami eredményes az igyekezetük. Már attól féltem, elmegy a kedve a középkortól, és végleg hazamegy – tette még hozzá, és valahogy úgy éreztem, nagyon szeretném megölelni.

– Kathy vagyok – mondtam, és míg kezet nyújtottam, láttam, hogy nem tudja levenni a szemét a blúzom kivágásáról.

II.

– Üljön le – mutatott rá a szobában álló egyetlen székre, de én inkább állva maradtam.

– Mit ír? – kérdeztem tőle, de Pablo csak legyintett.

– Semmi érdekes, csak egy kánonjogi tankönyv

szövegét másolom – felelte, és én nem mertem bevallani, hogy fogalmam sincs, mi az a kánonjog.

– Szóval, egyetemi hallgató. Én is az vagyok otthon, a saját országomban. Spanyol szakos... – mondtam, de láttam, hogy ezt meg ő nem érti teljesen. Furcsa mosollyal nézett rám, és úgy éreztem, van abban valami egészen különös, hogy ott álldógalok ezzel a fura kinézetű fiúval, egy hűvös és homályos szobában.

– Tudja, ez az idővonal nagyon különös dolog. Én magam nem tudok rajta közlekedni, vagyis... nem tudok a saját időmből kilépni. Csak azok számára létezik, akik a jövőből jönnek. Mintha az lenne a célja, hogy visszavezessen mindenkit a középkorba – kezdte mondani, és közben a küszöb felé mutatott.

– Ezt most komolyan mondja? – kérdeztem, mert még mindig nem voltam benne biztos, hogy nem álmodom-e az egészet. – Én tehát most valóban a középkorban vagyok? – firtattam, élénken csóválva a fejemet. Majd hozzátettem:

– Szerintem ez ostobaság.

– Ezt mintha már mondta volna, Kathy. Gondoljon csak, amit akar, de ne tűnjön el megint – kérlelt Pablo, és volt valami különös árnyalat a hangjában. És mintha egy gondolattal közelebb is jött volna hozzám.

– Bizonyítsa be, hogy igazat mond – feleltem, és eszem ágában sem volt szót ejteni a narancsos ládákról.

– Nagyon sokat tudok a jövőről. Tudom például, hogy alig száz év múlva, 1492-ben a keresztények végleg visszafoglalják a móroktól Hispánia földjét. Azt is tudom, hogy ugyanebben az évben elindul majd egy Kolumbusz nevű férfi, és felfede-

zi az Újvilágot. Sőt, arról is tudok, hogy itt, Salamancában fogják felkészíteni erre az utazásra – kezdte, de én csak a fejemet ingattam.

– Na, ne tréfáljon velem! Ezekkel az adatokkal nem bizonyít semmit, ezeket minden kisgyerek tudja, kötelező tananyag az iskolában – mondtam mosolyogva, és Pablo látta, hogy nem győzött meg. Taktikát változtatott.

– Mondja, Kathy, maga melyik évből jött ide?

– 2004-ből – feleltem.

– Á, abból az évből járt már itt egy német utazó. Tőle tudom, hogy az újvilágiak harcolnak az arabokkal... Nevettem is magamban, hogy nincs semmi új a nap alatt – mondta, de én azonnal válaszoltam:

– Ne bolondítson itt engem, hallja-e! Persze, hogy ismeri a történelmet, hiszen egyetemi hallgató. Az meg aztán tényleg nem rendkívüli dolog, hogy vannak hírei az iraki válságról, hiszen éjjelnappal ezt hallani a televízióban.

– Tudok a televíziózásról is, sőt hallottam a térvízióról... – csillant fel erre Pablo szeme. – A térvíziót valamilyen holografikus megoldással sikerül majd technikailag előállítani, de – ha jól emlékszem – csak 2258-ban, úgyhogy maga már nem fogja látni – mondta, és én kezdtem újra azt gondolni, hogy valamelyikünk bolond.

– Két éve élek itt, ebben a lakószobában, és tudja, ezalatt rengeteg látogatóm volt. Akadt például olyan is, aki az 1900-as évek végéről jött, és egy egész napon át velem maradt. Ő rengeteget mesélt, valami nyugalmazott orosz tengerésztiszt volt, aki Kolumbusz életrajzát kutatta. Gondolhatja, mennyit tudott! Ő mondta nekem azt is, hogy azt a kort, amelyikben én élek, évszázadok múlva középkor-

nak hívják majd az emberek. Ezt különben nem nagyon értem, de mindegy, olyan furcsa az egész...

Én továbbra sem hittem egy szavát sem. Ránéztem az órámra, már elmúlt negyed egy.

– Na jó, köszönöm a vendéglátást, most már mennem kell. Örülök, hogy megismerkedtünk. Kell ezért a programért fizetnem, vagy ingyenes volt? – kérdeztem, és elindultam az ajtó felé. Már majdnem megfogtam a kilincset, amikor hallottam, hogy kívülről valaki óriási robajjal nekiesik az ajtónak.

– Vendég áll a házhoz – mosolygott Pablo, és karjait megint összefonta a mellén. – Álljon arrébb, Kathy – figyelmeztetett, és igaza volt: egy roppant furcsa figura bukott be a küszöbön. A koponyája teljesen kopasz volt, csak később vettem észre, hogy hátul, a tarkóján vöröses színű hajcsimbók lóg. Óriási fekete szemüveget viselt, és ezüstös árnyalatú, azbeszt-szerű anyagból készült kezeslábast. Sisakját a kezében tartotta, nehezen tudtam volna megmondani, hogy férfi vagy nő. Számomra teljesen érthetetlen nyelven beszélt, úgy sejtettem, talán káromkodik, és amikor meglátott minket, nagyon meghökkent. Úgy tűnt, Pablo sem érti egy szavát sem. Sisakjával felénk hadonászva mondott valamit, de mi továbbra is értetlenül meredtünk rá. Erre legyintett, és ruhája zsebéből elővett egy szivartárcához hasonló kis, fekete dobozt, és a tetejét felkattintva benyomogatott rajta néhány gombot.

– Maguk kicsodák? Spanyolok? – kérdezte egy gépies hang spanyolul, és jól hallhatóan a kis dobozból szűrődtek ezek a hangok.

– Ezt így nehéz lenne elmagyarázni. Igen is meg nem is – felelte Pablo, én pedig elnevettem magam. Annyira különös volt ez a jövevény, hogy én sem gondolhattam mást, mint amit Pablo félhangosan kimondott:

– Ez az alak még a maga koránál is későbbi időből jött, Kathy.

– Nem értem, mit mond, beszéljen hangosabban, ebbe a mikrofonba – hallatszott ismét a géphang, és az idegen Pablo orra alá tolt egy kis szerkentyűt.

– Ön visszakerült a középkorba, mert megbotlott a küszöbben – mondta hangosan és a szavakat jól tagolva Pablo.

– Értem. Itt egy idővonal húzódik – hallatszott néhány gomb lenyomása után a fémdobozból.

– Melyik évet írják most ideát? – kérdezte az idegen, és megvetően végigmért, legalábbis én úgy éreztem.

– 1396-ot – válaszolta készségesen Pablo. – És odaát? – bökött fejével az ajtón túlra.

– 2428-at – hallottuk a tompán kopogó, gépies hangokat. – Hogy lehet az, hogy maga így van felöltözve? – kérdezte aztán, rám nézve a szinte kopasz idegen, és én kezdtem egyre inkább zavarban érezni magamat. Miniszoknyám még sosem tűnt olyan rövidnek, mint abban a pillanatban, és barnára sült mezítelen vállaimat is jó lett volna betakarni valami sállal vagy pulóver-félével.

– Van fogalma arról, hogy milyen magas értéket mutat odakint a sugárzás? Muszáj volt behúzódnom ide, az ódon falak közé, mert már szinte kiakadt a műszer – köpködte a szavakat a doboz, és a jövővény előhúzott egy másik, élénksárga színű fémdobozt is, amelyiknek ezüstösen csillogó kijelzőjén számomra érthetetlen számok és betűk villogtak.

– Azért jöttem erre a területre, hogy ilyen, menedéket nyújtó, régi épületeket keressek a népem számára. Maga meg öltözzön fel, hallja-e, mert percekben belül meghal a sugárdózistól... – pötyögtette be a fordítógépbe, és én nagyon szerettem volna

egy- s mást kérdezni tőle a jól láthatóan nem túl biztató jövőről, de erre nem került sor. A megállapíthatatlan nemű, azbesztruhás ember hirtelen sarkon fordult, és ahogyan jött, köszönés nélkül eltűnt.

– Hát, ezt a látogatót aztán nem nagyon érdekeltük, kivéve a maga ruházata – mondta kuncogva Pablo, és láthatóan megkönnyebbült, hogy újra kettesben maradtunk. – Na, most már hisz nekem, Kathy? – kérdezte, de én az ámulattól szólni sem tudtam.

– Minél távolabbi jövőből érkezik valaki, annál titokzatosabban viselkedik. Ha tudná, mennyi különös emberrel találkoztam én már itt... – mondta, és én hirtelen irigyelni kezdtem.

– Magának óriási szerencséje van, Pablo! – feleltem, és elkezdtem le-föl járkálni az orra előtt.

– Gondoljon csak bele! Mindent megtudhat a jövőről. Milyen izgalmas lehetőség! Ki sem kell mozdulnia ebből a sötét lyukból, és eljön magához az egész történelem. Vagyis... – nem folytattam, mert valójában nem tudtam, mi is arra vonatkozóan a helyes kifejezés, ha valakinek helyébe jön a jövő...

– Azt hiszi, Kathy, hogy ez nekem olyan nagyon jó? – kérdezte elkomorult arccal Pablo. – Persze, bevallom, először engem is szórakoztatott az egész, amikor az első ijedtségen túlestem. Csak-hogy a legtöbb „látogató” alig pár másodpercig marad, így semmit nem tudok meg a világáról. Legfeljebb a ruhaviselet változására tudok következtetni. Aki pedig elidőzik nálam egy kicsit, az azzal tölti el az időt, amivel maga is: arról faggat, hogy mindez igaz-e, és azzal gyanúsít, hogy szélhámos vagyok vagy bolond.

Közbevágtam:

– Hallja-e, ne sajnáltassa itt magát, kedves joghallgató úr. Lásza be, milyen rendkívüli helyzetben van, hogy megismerheti eljövendő korok embereinek életét. Ez még részleteiben is elkápráztató és lenyűgöző lehet... – lelkendeztem, és valóban így is gondoltam. Ám Pablo arca elkomorult.

– Tudja, Kathy, amit a jövőből láttam, az nem nagyon kápráztatott el. Rájöttem arra, hogy az idő múlásával az emberek egyre jobban elfordulnak majd az Istentől. Maga például vallásos? – kérdezte, és én hirtelenjében nem tudtam, mit feleljek.

– Hát, nem is tudom... – mondtam bizonytalanul.

– Nem tudja?? – kérdezte csodálkozva Pablo, aztán a következő dolgokat mondta még: – Azt is hallottam az ide tévedőktől, hogy eljön majd az az idő, amikor az emberek teljesen tönkreteszik a környezetüket, romlásba taszítják az egész bolygót. El tudja képzelni, Kathy, hogy lesz majd nap, amikor a Tormes folyó kiszárad, medrét magasan megtölti a homok, és nem lesz egy szál fa sem Salamancában? Az emberek akkor rengetegen jönnek majd, mint az előző alak is, ide, a vastag falak közé. Itt fognak bukdácsolni nekem nap mint nap...

Nagyon rémülten nézhettem, mert Pablo abbahagyta. – Kér egy falatka kenyeret? – kérdezte aztán, de én úgy éreztem, egy morzsányi sem menne le a torkomon. Pedig nagyon éhes voltam már. Megráztam a fejem.

– Ki volt a... hogy is mondjam...a legfiatalabb látogatója? Szóval, aki a..., aki a... – dadogtam, de ő megértette, mit akarok tudni.

– Azt kérdezi, ugye, hogy ki volt az, aki a legtávolabbi jövőből érkezett hozzám? Egy kisfiú volt, aki beesett a küszöbön, és aki azt sem tudta, hogy

hol van, mert még beszélni sem tudott. Valószínűleg elkóborolt valahogyan az épületben. Mivel nagyon sírt, a karomba vettem, és amíg nyugtatgattam, láttam, hogy különböző apró műszerek voltak a bőre alá beültetve a karján és a tarkóján. A ruháján pedig ez állt: „2782 – 114. számú gyerek”. Kimentem vele az ajtón, aztán áttettem a küszöbön, hogy visszérjen a saját korába.

– Mennem kell, Pablo – mondtam, mert ráeszméltem, hogy kint rám is várnak, már biztosan az egész csoport engem keres.

– Tudom, és nagyon sajnálom. Maga olyan kedves lány, és olyan... – nem folytatta, de én sejtettem, mit készült mondani, mert ismét a testemet nézte.

– Maga a legszebb nő, akit valaha láttam... – kezdett bele újból, és én biztos voltam benne, hogy így is gondolja. Szinte kedvem lett volna vele maradni, a számomra különös, kissé rideg, de nagyon is sejtelmes középkori világban.

– Jöjjön vissza, ha tud – kérlelt –, hiszen mostmár ismeri a *járást* – tette hozzá mosolyogva. – Higgye el, még senkitől sem kértem ezt – mondta bizonytalanul, és abban a pillanatban nagy kedvem lett volna megcsókolni. Barnás árnyalatú bőrét kiemelte ruhája fehér gallérja, és éreztem, hogy szinte minden porcikája finoman reszket a közelemben. Hozzáléptem, és erősen megöleltem. Ő először nem tudta, hogy mit tegyen, valószínűleg még sohasem érezte egy idegen nő testi közelségét. Aztán ő is átölelt, és orrát a nyakamba fúrta. Valamit sutogott, de azt hiszem, latinul, mert nem értettem. Úgy gondolom, éppen ezt akarta, hogy ne tudjam, mit mond.

Egy pillanat alatt kívül termettem az ajtón, és

bármennyire súgta valami a lelkem mélyén, hogy rúgjak bele megint valamelyik lépcsőfokba, egy könnyed szökkenéssel nekilendültem, és átugrottam a küszöb fölött. Azonnal tudtam, hogy sikerült visszajutnom a saját időmbe, mert a szobában újra ott voltak a narancsosládák és a porlepte borosüvegek. „Don Pepe – Vino tinto” – olvastam az egyik borcímken az ismert vörösbor nevét, aztán már száguldottam is kifelé a szobából, rohantam le a márványlépcsőkön, és tekintetemmel a kijáratot kerestem. Csaknem déli egy óra volt már, mire végre kijutottam az utcára. Az egyetem épülete előtt, az árnyékba húzódva álldogált a csoportom, teljesen kókadtan és farkaséhesen. Csak az idegenvezető futkosott fel-alá, szinte röpködött utána a szoknyája.

– Na, végre, hogy előkerült, Kathy – mondták néhányan megkönnyebbülten.

– Az ilyen ember minek megy társasutazásra? Nem tud alkalmazkodni, elrontja a többiek nyaralását is... – fortyogtak néhányan, és én magamban igazat adtam nekik.

– Bocsánatot kérek – hebegtem alázatosan, de igazából nem érdekelték. Sem ők, sem pedig Salamanca csodálatos belvárosa. Mindegy volt, hol vagyok, ott-e vagy az Északi-sarkon, mert nem láttam semmit a körülöttem lévő dolgokból, csakis arra tudtam gondolni, ami *odabent* történt velem. Pablón járt az eszem, és a nem túl biztató jövőn. Összeszorított fogakkal baktattam a többiek után.

– Mi van veled, Kathy? – faggatott az egyik úitársam, de én semmit nem szóltam, tudtam, hogy úgysem hinnék el egy szavamat sem. Arra gondoltam, hogy egyszer még vissza kell térnem Salamancába, és újra találkoznom kell a középkori fiatalemberrel. Ez járt a fejemben később is, amikor

buszunk kifordult a városból, és rákanyarodott a Galícia felé vezető főútra.

III.

Hosszú évek teltek el, míg újra átvághattam a Plaza Mayor csodálatos épületei között, és beléphettem a Salamancai Egyetem főkapuján. Felmentem a márványlépcsőkön, befordultam azon az oldalfolyosón, ahol emlékeim szerint a titokzatos küszöb volt és a szoba, benne Pablóval. Nézegettem az ajtókat, de nem találtam olyant, amelyikhez két lépcsőfokon kellett felmenni. A lelkem mélyén úgy éreztem, ha Pablót sikerülne megtalálnom, talán vele maradnék örökre.

Legalább háromszor mentem végig a folyosón, de a régi ajtót nem találtam. Átmentem a szomszédos lépcsőházba, és találomra újra elindultam egy homályos folyosón, csakúgy, mint annakidején. A nehéz faajtók vaspántjaikkal ismerősnek tündek, de egyik sem volt az igazi. Megálltam, hogy gondolkodjak. Kezdett úgy tűnni, hogy régen, évekkel azelőtt csak képzeltem az egészet.

„*Biblioteca*” – állt az egyik ajtón a felirat.

„Most bezzeg megtaláltam ezt a nyavalyás könyvtárat” – gondoltam magamban, és mivel nem volt jobb ötletem, beléptem az ajtaján.

– Keres valamit, hölgyem? Szeretne talán beiratkozni? – kérdezte egy furcsán hunyorgó, nagyon kedves öregúr.

– Nem, nem, csak szeretnék kicsit leülni – mondtam erőltetett mosollyal, és lerogytam egy megkopott, barna szövettel borított székre, egyik katalógusszekrény mellé. Kezembe tettem az arcomat, és próbáltam visszaemlékezni, hol is volt az a szoba, ahol találkoztam Pablóval.

Tekintetem a katalógusszekrény fiókjaira esett. „M-től P-ig” – állt az egyiken. És ekkor eszembe jutott valami. Izgatottan ugrottam fel, és kirántottam a fiókot. Gyors mozdulatokkal kezdtem lapozni a cédulák utolsó tucatjainál, a „Pablo” nevet keresve. Aztán rájöttem, hogy milyen ostoba vagyok, hiszen a könyveket a szerzők vezetéknéve alapján rendezik sorba.

Fürgén megkerestem az „R-től S-ig” fiókot, és a Ramos nevű szerzőkhöz lapoztam. Ramos, Alfredo, Ramos, Jacinto, Ramos, Juan... így folytatódott a sor, de Pablót nem találtam.

Csüggedten leültem. Arra gondoltam, biztosan nem maradt fenn tőle egyetlen mű sem, de belül, a lelkem legmélyén valami azt súgta, hogy lennie kell valaminek.

– Nem segíthetnék mégis, asszonyom? – kérdezte a huncut szemű, ravasz mosolyú könyvtáros.

– Á, nem hiszem. Egy Pablo Ramos nevű szerzőtől szeretnék találni valamit, de lehet, hogy nem is írt könyvet, vagy nem maradt fenn tőle semmi... – mondtam bizonytalanul.

– Hányadik században élt ez az ember? – kérdezte a férfi, és én újra reménykedni kezdtem.

– 14. század... – feleltem, és a könyvtáros a homlokára csapott.

– Ortiz! Ortiz volt a neve. Jöjjön! – intett, és én remegő térdekkel indultam utána. Bevezetett a kutatóterembe, és azt kérte, hogy üljek le. Kényelmes, nagy asztal mellé ültem, a padlót sötétzöld, puha szőnyeg borította. Nagy csend volt, és kellemesen hűvös. Ahogy az ablakon kinéztem, a távolban láttam az egyik katedrális tornyát. Nem tudtam pontosan, hogy mire várok, de valami megmagyarázhatatlan békesség töltötte el a bensőmet.

A könyvtáros két, bőrbe kötött kódexet tett le elé, majd felém nyújtott egy pár fehér, finom nylonkesztyűt.

– Ezt húzza fel, kérem, különben nem nyúlhat hozzá ezekhez a több száz éves könyvekhez. Melyik mű érdekli, a jogi vagy az irodalmi? – kérdezte, de én nem igazán tudtam erre válaszolni, úgyhogy csak megvontam a vállamat.

– Ez a vastagabb könyv egy kánonjogi tankönyv. Latin nyelvű. Ön tud latinul? – faggatózott, és én gyorsan bólintottam, mert mindenképpen szerettem volna látni Pablo kézírását. Kétségem nem volt ugyanis afelől, hogy az ő munkáját tartom a kezemben. Kinyitottam a könyvet. Egy kukkot sem értettem belőle, de a belső címlapon megláttam a nevet: „Pablo Ramos Ortiz”, és ezt: „anno domini 1396”. Megdobbant a szívem. Ez volt az a könyv, amit a húszéves fiatalember másolt, amikor betop pantam hozzá, a középkorba.

A másik könyv régi spanyol nyelven íródott, és különös címe volt: „Pablo Ramos Ortiz emlékei a jövőről”.

– Kissé kótyagos lehetett ez a fickó, nem igaz? – kérdezte a könyvtáros, aki még mindig mellettem toporgott.

– Kérem, hagyjon magamra, dolgozni szeretnék – mondtam, és kezébe adtam az útleveletem, hogy kitölthesse számomra a kutatási engedélyt.

Még el sem kezdtem olvasni, kezem máris megizzadt a kesztyűben, és úgy éreztem, gyöngyöző kis cseppek ülnek ki az orrom hegyére. Nagyon izgultam.

„Én, Pablo Ramos Ortiz, azért kezdtem írni ezt a könyvet, mert nagyon furcsa dolgok történnek velem mostanában... Az egész úgy kezdődött, hogy

egy francia utazó átesett a szobám küszöbén...” – olvastam a kódex bevezető sorait, és akkor már tudtam, hogy évekkal azelőtt *valóban* találkoztam Pablóval. Villámgyorsan cikáztak szemeim a szövegben, szinte a sorok között olvastam. Ott voltak a könyvben mind, akikről a joghallgató egykor mesélt, az orosz tengerész, a távoli jövőből érkezett kisfiú, az azbeszt-ruhás ember és még sokan mások. És ott voltam benne én magam is!

„Életem legcsodálatosabb napja volt a mai. Itt járt egy gyönyörű lány 2004-ből. Kathy a neve, és hosszú, barna haja van. Legszívesebben megcsókoltam volna, de nem mertem...”

– Én is éppen így voltam veled, Pablo! – mormoltam magam elé, aztán lapoztam.

„Nem tudom, honnan jött ez a lány, és azt sem értettem, hogy pontosan mit csinál a saját életében, de azt hiszem, valami diák-féle lehet, mint én. Eleinte ő is kételkedett a szavaimban, csakúgy, mint a többiek, de mire elment, szerintem már tudta, hogy igazat mondok. Remélem, hamarosan visszatér hozzám, és akkor biztos, hogy nem fogom visszaengedni a jövőbe...”

Mire idáig jutottam a szövegben, eleredtek a könnyeim. Átfutottam a további oldalakat, de azok már nem rólam szóltak, és amúgy sem tudtam igazán figyelni az értelmükre. Annyit azonban még láttam, hogy Pablo utolsó bejegyzése 1397 novemberében került a pergamenre. Becsuktam a könyvet, lehúztam a kesztyűt, és odasétáltam az olvasópulthoz.

– Nincs több mű ettől a szerzőtől? – kérdeztem a könyvtárost.

– Nincs, hölgyem, mert ha jól tudom, 1398 elején meghalt, nagyon fiatalon. Valószínűleg valamilyen járványban...

– Nem hiszem – mondtam elhaló hangon, pedig szinte biztos voltam benne, hogy valóban ez az igazság. De olyan jó lett volna azt hinni, hogy nem.

– Mondja, uram, hallott már az idővonalról?

A könyvtáros értetlenül nézett rám.

– A küszöb, amelyiken ha átbotlik valaki, visszakerül a középkorba – tettem hozzá magyarázóan.

– A középkorba?? – kérdezte elkerekedett szemekkel a férfi, és láttam, hogy halvány fogalma sincs arról, amit beszélek.

– Á, semmi, ne is törődjön vele – legyintettem, aztán táskámba vágtam az útleveletem, és gyorsan elkészöntem.

Néhányszor ismét végigjártam az egyetem kihalt folyosóit, de *azt* az ajtót nem találtam soha többé. Kisétáltam a főterre, és leültem az egyik cukrászda teraszára. Fantasztikusan illatoztak a mézes és csokoládés sütemények, rendeltem egy narancslikőrös piskótát és egy habos kávé. Amíg kavargattam az italt, szememet körbejártattam a teret övező házakon, és arra gondoltam, mennyire tetszene mindez Pablónak is, hogyha láthatná. Később lebalagtam a Tormes folyó partjára, és hosszú percekig néztem a lágyan csobogó, játékosan folydogáló vizet. Nem akartam a jövőre gondolni. Csakis a múlt járt az eszemben, láttam újra Pablo széles hátát, amint lúdtollal a kezében a pergamen fölé hajol.

Hunyorítottam, és gyertyája fénye fokozatosan beleolvadt a fölöttem ragyogó, vakítóan szikrázó nap sugaraiba. Szépséges, virágillatú délután volt.

Csak a szíved, és semmi más...

Opálos a reggel. A part szürke szikláin végigszalad a szél. Itt nyugalom van, fehér színű napfény és a kék millió árnyalata. Szemben terpeszkednek Marokkó hegyei...

A sors – jó szerencsém – vezérelt ide, az Isten háta mögé, hogy a csend arcát megismerhessem. Itt van kezdet és a vég; végén járok egy kontinensnek, s előttem egy másik kapuja. Egy másiké, mely ezernyi titkot rejteget, de csodáit nem adja egykönnyen. Alattam a sziklák valaha Afrika szikláit ölelték. Régóta csak messziről áhítoznak egymás után, többé nem találkozhatnak anyagaik, sem az égben, sem az óceán alatt. De sóhajtásukat továbbviszi a szél, a víz, benne szunnyadnak álmaik a levegő hűvösében és a habok fodrában.

Száz arca van a nyugalomnak. Az egyiket szelek szabdalják, nap égeti, tenger vize mossa. Ennek az arcnak neve is van. Úgy hívják: Tarifa.

Két éve történt. Érdekes, már két éve. Hogy elfutott kezeim között az idő... Ahogy itt ülök a tengerparton, ezernyi emlék rohanja meg a képzeletemet, és úgy érzem, papírra kell vetnem ezt a történetet. Ez az íráskényszer egyrészt szakmai ártalom, hiszen újságíró vagyok. Azaz, voltam, amíg nem költöztem ide, Tarifába. Másrészt valami hajt, hogy afféle számvetést készítsek eddigi életemről, hiszen napokon belül harminc éves leszek. Harminc év! Harminc évnyi magány és várakozás és remény...

Amikor kiülök ide, a víz mellé, mindig különösen magányosnak érzem magamat. Régebben hittem a csodákban, vártam, hogy megszeret majd az a férfi, akivel elképzeltem az életemet. Éveken át szerettem őt, de egyetlen nap elég volt, hogy elveszen a lelkem számára. Mindez nagyon régen történt, már több évszázada vagy évezrede, legalábbis a szívem mélyén így érzem. Már két teljes éve...

I.

Azon a júliusi napon is, mint öt éve mindig, kolégámmal, Manuellel rendületlenül róttuk Madrid utcáit. Ő fotósként dolgozott annál a képes magazinnál, ahol én újságíró voltam. Naphosszat témákra vadásztunk a zajos fővárosban, mely e napon elviselhetetlenül forrónak tűnt. Manuel ragyogóan nézett ki krémszínű ingében és barna nadrágjában. Bronzosan ragyogott a bőre, és világított hibátlan fogsora. Magas volt, magasabb, mint a spanyol férfiak általában. Laza mozdulattal simította hátra fekete haját, és megállás nélkül mókázott – mint mindig. Az a fajta férfi volt, aki könnyedén veszi az életet, aki fütyül mások véleményére, és csak pergeti a napokat. Nem volt felesége, mindig azt mondta, jobban szeret egyedül élni.

Én kénytelen voltam jókat nevetni komédiázásán, mert olyan eredeti humora volt. Igaz, jól tudtam, hogy a nevetéstől még csúnyábbnak látszom. Hozzám a természet nem volt olyan bőkezű, mint Manuelhez. Csúnyácska lány voltam, szesínű hajjal, fakó bőrrel és szabálytalan arcvonásokkal. Míg Manuel maga volt a megtestesült latin istenség, rám apám mindig azt mondta, csak szégyent hozok kül-

sőmmel a spanyolokra. Ez az egész dolog azonban általában nem foglalkoztatott. Újságíró voltam, a belső értékeket tartottam fontosabbnak, az írással felépítettem magam köré egy mesevilágot. Ez a világ azonban menten szertefoszlott, ha megláttam Manolót. Ő annyira tökéletesnek tűnt a szememben, csinos volt, jóképű, intelligens, kedves és szabad. Bár egyidősek voltunk, ő ezer évvel fiatalabbnak látszott nálam. Ha egymás mellett mentünk az utcán, még a férfiak is őt nézték, engem pedig észre sem vettek.

De az én problémám tényleg nem ez volt, hiszen másra én sem néztem. Én belé, Manolóba voltam szerelmes, attól a pillanattól kezdve, mikor évekkal ezelőtt megláttam őt a szerkesztőségben. Szerelmes voltam belé, reménytelenül és persze, titokban. Talán néha észrevette, hogy megremeg a kezem, ha rám néz, de volt olyan tapintatos, hogy sosem mondta. Őt éve vágytam rá, hogy egyszer megöleljen, de ezek a vágyaim mindig éjszaka éledtek. Nappal, mikor mellettem ment, és fényképezőjének táskáját lóbálta, mindig tudtam, hogy ő nem engem keres. Nőkről sosem beszélt, de azt pontosan tudtam, hogy nem szerelmes senkibe, mert nem láttam azt a fényt a szeme csücskében, ami minden szerelmes ember szemében ott villog. A magaméban valósággal lángolt.

Ismertük Madridot, mint a tenyerünket. Én riportokat készítettem valamennyi híres és unalmas emberrel, aki a fővárosban élt vagy megfordult valamilyen esemény kapcsán, Manolo pedig próbált előnyös portrékat készíteni róluk. Néha egyik-másik kép szörnyű ronda lett, mikor előhívta a filmeket, mindig jókat nevettünk. Nem tudtunk egymás nélkül dolgozni, én is mindig elolvastam neki cik-

keimet, mielőtt legépeltem volna. Manolo szeretett engem – úgy, mint a testvérét. Sokszor hívott „húgocskájának”, de persze én nem erre a megszólításra vágytam. A szerkesztőségben a többiek „ikreknek” tituláltak bennünket, hisz folyton, mindenhol együtt mentünk.

Ezen a forró napon Madrid egyik előkelő negyedébe tartottunk, hogy riportot készítsünk egy híres énekesnővel, aki Amerikából tért haza. Kamaszlányként fedezték fel elsőpró tehetségét, egy cádizi fesztiválon, évekkel ezelőtt. Istenáldotta csillog volt, olyan hanggal, mely csak nagyon keveseknek adatik. Bármilyen dalt énekelt, tiszta hangja patakként tört elő a torkából. Ám volt egy jellegzetes tulajdonsága: sosem engedte, hogy magnókazetták vagy lemezek halott anyaga nyelje el a hangját. Aki élvezni szerette volna a művészetét, annak el kellett mennie a koncertjeire. Mivel éveken át Amerikában élt, sem Manolo, sem én nem hallottuk és nem láttuk sohasem. A szerkesztőség archívumából előbányásztunk egy cikket, amit 7-8 évvel azelőtt írtak róla, amikor még Spanyolországban élt. A cikk mellett illusztrációként egyetlen fényképet találtunk. Egy nagyszemű, copfos fiatal lány képét, aki fehér ruhában áll egy mikrofon előtt, mögötte pedig az egész színpad sötét.

Manolo elhatározta, hogy egész sorozat képet fog készíteni erről a titokzatos énekesnőről, én pedig úgy éreztem, életem nagy riportja előtt állok. Lapunknak különösen szüksége lett volna erre, hiszen az eladott példányszám egyre apadt. Így tervezgettünk Manolóval, aki a Gran Vián megvásárolta a szükséges filmtekercseket. Bekaptunk egy-egy halas szendvicset, és elindultunk célunk felé.

A ház, ahol az énekesnő lakott, fehérre meszelt,

egyszerű épület volt, kertje azonban annál látványosabb. Mediterrán pompa tárult elénk, ahogy beléptünk. A madridi vízhiány dacára aprócska patakok csörgedeztek a virágágyások között, és egy andalúz tájszólással beszélő öregasszony vigyázta a bejáratot.

Manolóval egymás tenyerébe csaptunk, mint minden „bevetés” előtt, és elindultunk a ház felé. Az öregasszony megállás nélkül beszélt, és betessékelte minket a ház verandájára.

– A kisasszony rögtön jön – mondta, Manolo pedig rám nézett, és hunyorított. Ez nála azt jelentette, hogy utálja, ha megvárakoztatják. Nem kellett azonban sokat várnunk. Az egyik ajtó kinyílt, és belépett az énekesnő. Álomszép volt. Láttam, amint Manolo szinte kővé dermedt, de még rajtam is végigfutott a hideg. Raquel, az énekesnő, egy fiatal, húszas évei elején járó lány volt, a legszépésesebb nő, akit valaha is láttam. Egyszerű, fehér ruhát viselt, haja csaknem derekáig ért, és nem volt rajta semmilyen ékszer vagy festék. Olyan volt, mint egy áttetsző lepke vagy egy felsejlő látomás. A szemében azonban volt valami baljós fény. Mosolyogva nyújtott kezét mindkettőnknek, hellyel kínált, és jégbehűtött narancslét hozatott. Könnyedén, de kimerően beszélt. Közölte, hogy a „vele készült” interjút már megírta, feltett kérdéseket önmagának, és válaszolt is rájuk; másról pedig nem hajlandó beszélni.

„Ennyit életem interjújáról” – gondoltam magamban, és összehúzott szemöldökkel néztem az énekesnőre, de Raquel nem is figyelt rám.

– Melyikük a fotós? – kérdezte, de mielőtt Manolo megszólalhatott volna, észrevette a fotóstáskáját, és elmosolyodott, bólintott.

– Szeretnék készíteni önről egy fényképsorozatot, kisasszony – szólalt meg Manolo. – Jó lenne, ha valami rózsaszín ruhát venne fel, az a szín jól illene a kerti virágok színéhez és a bőre barnás árnyalatához, de ahogy gondolja... – folytatta bizonytalanul, mert látta, amint Raquel arcáról lehervad a mosoly.

– Csak egyetlenegy felvételt készíthet, ha nem lesz elég jó, akkor magára vessen. És jobb, ha tudja: én sohasem hordok rózsaszín vagy más efféle holmikat. Csakis fehér ruhában járok, ebben kell lefényképeznie, amiben vagyok – válaszolt az énekesnő.

Manolo elkeseredetten nézett rám, de hiába próbáltunk erősködni, a fiatal nő hajthatatlan maradt. Ahogy összenéztünk, láttam, hogy kollégám is arra gondol, amire én: még sosem láttunk ilyen elkényeztetett, akaratos teremtetést. Manolo nem tehetett mást, így is kénytelen volt beleegyezni az énekesnő feltételeibe, hiszen nem térhettünk vissza dolgavégzetlenül a szerkesztőségbe. Kivonultak a kertbe, és – mivel nem volt jobb dolgom – én is mentem velük.

Raquel odalépett egy rózsatőhöz, és egy, talán a föld alól támadt virgonc szellő fellebbentette kissé a ruhája alját. Abban a pillanatban megláttam Manolo szemében az apró fényt, amit hiába kerestem éveken át. Csak harmadszorra sikerült kicsatolnia a táskája szíját. Szokásaitól eltérően nem keresett „kedvező szöget”, nem utasítgatta Raquelt, hogy jobbra nézzen, vagy balra tartsa a kezét – pedig máskor mindig így szokott tenni a modelljeivel. Egyszerűen szembeállt az énekesnővel, és elkattintotta a gépet. Utána némán mindent elpakolt, és visszament a házba. Nagyon furcsa volt nekem,

hogy semmit sem szólt, hiszen máskor annyit beszélt és tréfálgozott. Most nem volt egyetlen szava, egy mosolya sem. Olyan volt, mint akit elvarázsolnak vagy megbabonáztak. Furcsa szorítást éreztem a mellkasomban.

– Milyen mogorva a kollégája. Talán megsértettem valamivel? – kérdezte Raquel ártatlan arccal, de én csak megráztam a fejemet. Táskámba csúsztattam az előre megírt „interjút”, és csak arra vágytam, hogy mielőbb kívül kerüljünk ebből a fehér házból. Miközben az öregasszony kikísért bennünket, arra gondoltam, hogy erről a fehér ruhás lányról még fogok hallani. Manolo még mindig szótlanul ballagott mögöttem, de én tudtam, hogy nem csak a harag vette el a szavát. Jól ismertem őt, minden lélegzetvétele bennem élt. Tudtam, hogy most halálos seb érte. Raquel azonban nem csupán Manolo szívét ejtette rabul. Engem is megsebzett azal, ahogy őrá nézett. A férfit egyetlen tekintetével magához kötözte, engem pedig végtelen kétségbeesésbe taszított.

Ahogy ballagtunk az utcán, én arra gondoltam, talán csak képzelődöm. Szívem mélyén azt kívántam, bár sose mentünk volna abba a házba. Még imádkoztam is magamban, hogy tűnjön el ez a rémálom. Megráztam a fejem, de hiába. Manolo továbbra is némán baktatott mellettem, kerülte a tekintetemet, és én képtelen voltam felfogni, mi lesz ezután.

II.

Szörnyű napok következtek. Legszívesebben elbújdostam volna a világ tekintete elől, de nem te-

hettem. Először úgy éreztem, mindennek vége van. Úgy éreztem, sohasem lehet az enyém Manolo, ez a csodálatos férfi. A másik pillanatban meg haragudtam rá, amiért készült cserbenhagyni, amiért másra vetette a szemét. És miközben ilyen gondolatok jártak a fejemben, ott kellett baktatnom mellette, el kellett viselnem a tekintetét, erőltetetten nevettem a tréfáin. Úgy viselkedett, ahogy szokott, legalábbis megpróbálta. Esténként, mikor hazamentem a szerkesztőségből, folyton csak arra gondoltam, hogy talán már ott is van, már Raquel kertje előtt áll. Legvadabb álmaimban pedig úgy láttam, hogy egy nagy, fehér lepel fonódik Manolo teste köré, és egy hosszú hajú nő égő szeme villog felette. Ilyenkor mindig felijedtem, és éreztem, hogy a madridi nyár minden forrósága éget. Úgy éreztem, megfulladok. Kiszáradt a szám, és még a jégbehűtött limonádé sem enyhítette a kínjaimat. Próbáltam nézni a TV-t, leültem az írógépem mellé, de hiába. Nem érdekelt semmi. Elővettem kedvenc hímezésemet, de mindig elvétettem a mintát. Bekapcsoltam a rádiót, de a vad, spanyol ritmusok csak méginkább gyötörtek. Rettenetesen szenvedtem. Úgy éreztem, megöl a féltékenység.

Egyik délelőtt egy Madridba látogató japán milliommossal készítettünk riportot. Nagyon kifárasztott engem az angol nyelven folyó beszélgetés, és Manolónak is elege volt az egészből, ráadásul az egyik filmje is elszakadt. Madrid belvárosában állt a levegő. 47 fokot mutatott a hőmérő az utca napos oldalán, és csurgott rólunk a veríték. Ebédidő volt, így hát lementünk a Puerta del Sol-hoz, és beültünk egy kellemesen hűvös kávéházba. Manolo farmernadrágban volt és vízkék ingben. A pincérnő úgy nézte, hogy rámlötytintette az ásványvizet. Manolo

csak nevetett, és zsebkendőjével próbálta felitatni blúzom ujjáról a nedvességet. „Kellott nekem hosszú ujjú blúzt vennem ilyen hőségben!” – gondoltam dühösen.

– Jaj, bocsánat, nem tudtam, hogy a kedves felesége... – mentegetőzött a pincérnő rémülten, és irigyen nézett rám.

– Miért, a barátnőkre mindig ráborítja a vizet? – tréfálkozott Manolo. A pincérnő felhúzott orral odébb sétált, de még a másik asztaltól is visszanezgett Manolóra. Nekem a lélegzetem is elakadt, a szívem a torkomban dobogott. Egy pillanatra elvonult előttem az egész élet, múlt és jövő. Mi volna, ha tényleg én lennék ennek a csodálatos férfinak a felesége? Manolo azonban magamhoz térített álmodásomból.

– Akarod látni a fotót, amit Raquelről csináltam? – kérdezte, de válaszra sem várva kinyitotta az aktatáskáját, és elővett egy kinagyított fotót. A képen a szépséges énekesnő állt, áttetsző, fehér ruhában a hamvas rózsák között – mint egy látomás. Hát ezért nem kellett „beállítani” a képet, mert a modell olyan tökéletesen állt magától is. Tudtam, hogy Manolo mestere a fényképezésnek, de ilyen jó képet még soha, senkiről nem csinált. Raquel lénye valahogy áthatolt az élettelen papíron, és lelket, tüzet varázsolt a képre. Miközben néztem, süllyedt és emelkedett velem a szék, és a kávéskanalamat a hamutartóba tettem, és remegni kezdett a kezem. „Ezzel a nővel képtelenség versengeni. Belekezdeni is felesleges ebbe a játszmába” – gondoltam, és nagyon kicsinek, esetlennek és szürkének éreztem magam hirtelenjében.

– Mi bajod, rosszul vagy? – kérdezte Manolo, és még egy pillantást vetett a fotóra.

– A holnapi lapban lehozzák – bökött rá hanyag mozdulattal a képre, aztán egykedvűen a táskájába süllyesztette. Már éppen kezdtem arra gondolni, hogy csak képzelődtem, Manolónak egyáltalán nem tetszik Raquel, de abban a pillanatban észrevettem, hogy az ő keze is remeg. Nem szóltam egy szót sem, sőt az volt a legrosszabb az egészben, hogy valahol, a lelkem mélyén még meg is tudtam őt érteni.

Összeszedtük holmijainkat, és bementünk a szerkesztőségbe. Útközben Manolo bolondozott, pénzt dobott egy aranyra mázolt mozdulatművésznek, lefényképezett egy nagyon-nagyon kövér néger asszonyt, aki a Sepu Áruház előtt aludt a kövön, majd hosszas fejtegetésbe kezdett a szegény emberek problémáival kapcsolatosan. Én csak fél füllel hallgattam, mert egészen máson járt az eszem. Napokkal azelőtt még vállamra akartam venni az egész világ gondját, oknyomozó riportokat akartam készíteni az elesettekről, a számkivetettekről. Most pedig a saját terheimet sem tudtam elviselni, lelke-men eluralkodott a saját problémám, és úgy éreztem, nem ismerek magamra. Mintha minden erőm elhagyott volna, mintha megszűnt volna létezni körülöttem a világ. Azt sem vettem észre, hogy eleredt az eső.

– Ezen a nyáron folyton esik. Nem is emlékszem ilyesmire – mondta Manolo, és gyorsan bevonszolt egy eresz alá. Csuumvizes lett pillanatok alatt az inge, és az én blúzom nyakán is agyonázottan lógott a masni. Nagyon szerencsétlennek és csúnyának éreztem magam.

– Milyen helyes lány vagy te, Paquita – mondta nevetve Manolo. Remekül értett hozzá, hogy mikor mit kell mondani.

Az eső minden irányból esett, talán még a föld alól felfelé is. Az emberek beszaladtak a mozik, boltok előterébe, és a buszmegállók is zsúfolásig megteltek. Én mélyeket lélegeztem. Vártam azt a jóleső érzést, mely mindig elfog, ha elered az eső. De a szorítás a mellkasomban csak nem akart engedni. Manolóra néztem, aki barna kezével vizes haját próbálta hátrasimítani.

– Mondd – kérdezte kedvesen, – miért nem mész te hozzá egy rendes emberhez?

Nyelvemen volt a válasz. Meg akartam mondani neki, hogy azért, mert csakis őt szeretem. Ott állt mellettem, fél méternél is közelebb, szinte éreztem, hogy lüktet nyakán az ér. Úgy éreztem, mintha nem is volna másik ember, mintha ő volna én, és nem tudtam kinyögni egyetlen szót sem. Csak forgattam számban a szavakat, de nem akartak világra jönni. Éreztem, hogy szinte süt a bőröm, de nem mertem megkérdezni, hogy ő érzi-e. Lehunytam a szemem, hogy könnyebben átvészeljem a pillanatokat, de így még lassabban mentek a percek.

– Majd egyszer, talán férjhez megyek valakihez – préseltem ki a szavakat nagy sokára. Manolo ismét felnevetett.

– A férfiak mind hülyék, ugye? – kérdezte, és fogalmam sem volt, hogy ezt miért mondja. Aztán nem szólt semmit, egykedvűen bámulta az esőt.

A közeli buszmegállóba beállt egy piros busz. Mindketten rámeredtünk, mert egy plakát volt az oldalán: „Raquel visszatért! Az énekesnő koncertje július 25-én lesz...” Manolo hirtelen egészen megváltozott. Megbűvölve nézte a zöld festékekkel nyomtatott szavakat, és kilépett az esőre, hogy jobban lássa a plakátot.

– Paquita, eljössz velem erre a koncertre? Ugye,

te is kíváncsi vagy Raquel hangjára? – kérdezte tölem lelkesen. Az apró láng ott ficánkolt a szeme sarkában.

– Persze, persze, hogy elmegyek – válaszoltam, de tudtam jól, hogy a kínok kínját kell majd kiállnom azon a koncerten. Ha egy nő szívhez szólóan énekel, a férfiak még akkor is beleszeretnek, ha nem túl szép, hiszen a dal hatására átlényegül. És ha még ráadásul szépséges is... Éreztem, hogy Manolónak már nem sokáig lesz szüksége rám. Mégis, valami azt súgta, maradjak mellette, ne hagyjam magára Raquellel. Valami titkos tanácsadó azt mondta belül, az agyamban, hogy talán megmenthetem magamnak, ha vigyázok rá, és vele leszek, mikor elfogja a kísértés. Nem magamat akartam kínozni, hanem őt megtartani, de valahogy ez a két dolog kezdett egyet jelenteni számomra.

III.

Július 24-én súlyosan belázasodtam. Csaknem 40 fokos lázam kerekedett, és minden porcikám fájt. Alig tudtam elvándorolni a telefonig, hogy kihívjam az ügyeletes orvost. A szerkesztőségbe is betelefonáltam, és üzenetet hagytam Manolónak, hogy a koncerten találkozunk. Másfél napom volt, hogy rendbejőjjek. Váltott vízfürdőkkel hűtöttem magam, és jégkockákkal dörzsöltem az arcomat. Annyira szerettem volna másnapra szép lenni, legalább valahogy kinézni, de csúnyább voltam, mint valaha. Élettelenül lógott a hajam, bőröm halottsapadt volt, és a szemem karikás. Az orvosnak fogalma sem volt, hogy mi bajom, legalábbis én úgy láttam, amint az arcát fürkésztem. Adott egy lázcsilla-

pító injekciót, és elment. Kiadta a szokásos parancsot: néhány napig maradjak ágyban. Úgy éreztem, minden összeesküdött ellenem. Folyton elaludtam, és gyötrelmes álmaim voltak. Nagy madarak röpködtek körülöttem, és darabokra akartak tépni. Fésültem a hajam, de csomókban hullott. Egy másik álmomban egy nagy tavon hajóztam, egyedül, és mindig becsapott a víz a csónakba, de nem tudtam kiszállni, hogy ússzam egyet, a partot pedig sehol sem láttam. Az utolsó álmom volt a legrosszabb. Egy falusi utcán mentem, esteledett. Hirtelen zajt hallottam, és megláttam egy repülőgépet közvetlenül a fejem felett. Zuhant, zuhant, egyenesen rám, és lángokban állt. Az utolsó pillanatban félreugrottam, de alig tudtam felébredni ebből a rémálomból.

Szombat reggel arra ijedtem fel, hogy nyivákol a szomszédék macskája. Körülnéztem a szobában, lassan odamentem a tükörhöz, és megfésültem a hajam. Épp jókor keltem, Manolo hívott telefonon, azt mondta, hogy értem jön kocsival a koncert előtt. Ettől visszatért az életkedvem, még a lázam is egészen lecsúszott. Imádtam, ha Manolo kocsival jött értem, szerettem nézni, amint kiszállt fehér Fordjából, és jó volt mellette ülni, amikor vezetett. Olyankor mindig nézhettem a kezét, a lábát, és sohasem vette észre...

A nap gyorsan eltelt. Kettesével szedtem a lázcsillapítót, hajamat csavarókra tekergettem, és legalább háromszor végigpróbáltam a teljes ruhatáramat. A piros ruhámat túl harsánynak találtam, a kék túl komolynak, a sárga kosztümömben pedig úgy néztem ki, mint egy viharvert kanári. Szívem szerint hófehér ruhában mentem volna a koncertre, de tudtam, hogy Raquel is abban lesz, és úgy csak még feltűnőbb lenne a csúnyaságom. Vészesen sza-

ladt az idő. Végül egy lazacszín kisestélyi mellett döntöttem, amit apró szemű gyöngysorral szoktam viselni. Alighogy kifésültem bebodorított hajszálaimat, máris csengettek. Futottam ajtót nyitni, Manolo állt a küszöb előtt. Lélegzetelállítóan nézett ki. Haja frissen vágva, bőre sima, olajbarna, öltönye kiválóan szabott volt. A mosolya pedig... Kezében tartott egy hófehér csokrocskát, csupa orchideából összefonva. Finom, sejtelmes kis csokor volt. Megdobbant a szívem, még sosem kaptam ilyen csokrot... Manolo azonban nem adta át.

– Szia, Paquita! – mondta mély hangon. – Behoztam ezt a csokrot, mert a kocsiban teljesen elhervad. Raquelnek vettem, ugye, tetszeni fog neki? – Manolo könnyedén csevegett, én pedig keserű ízt éreztem a számban. Ahogy hibátlan fogsorát villogtatta, esze ágában sem volt arra gondolni, hogy nekem milyen fájdalmat okoz. Kényszeredetten mosolyogtam, de amint a folyosón lógó tükörbe pillantottam, olyan keserű arc nézett rám vissza, hogy jobbnak láttam Manolót kissé magára hagyni. Bevezettem a nappaliba, és azzal az ürüggyel, hogy felteszek egy kávé, kivonultam a konyhába. Pár pillanatra leültem a konyhaasztalhoz, és fejemet a kezembe temettem. Éreztem, hogy hajtincseim úgy veszik körül a fejemet, mintha még bennük lennének a csavarók. Utáltam, ha ilyen a frizurám. És utáltam mindent és mindenkit. Gyűlöltem Raquelt, azt kívántam, bár sose jött volna a világra, vagy bár sose találkoztunk volna. Tudtam, hogy Manolo mint testvérét, úgy szeret, de – noha addig jól elviseltem ezt a szerepet – azt már nem bírtam, hogy a szerelmi titkait is velem ossza meg. Ehhez már nem voltam elég erős, ennyire nem tudtam leplezni az érzelmeimet.

– Milyen szomorú a szemed, Paquita – mondta Manolo, amikor bevittem a kávé. – Ne félj, ez az énekesnő nem teheti tönkre a barátságunkat – mondta, és fájó pontomra tapintott ezzel. – Én csak veled tudok együtt dolgozni, és csak veled szoktam megosztani a titkos gondolataimat is. Klassz lány vagy te, Paquita – vigasztalगतott a férfi. Felhajtotta a kávé, azután elindultunk a koncertre.

IV.

A hangversenyterem zsúfolásig megtelt. Mi nagyon jó helyen ültünk, a harmadik sor szélén, innen közelből látható volt a színpad. Idősebbek és fiatalok egyaránt eljöttek, Raquelnek ez volt az első madridi koncertje, mióta visszatért Spanyolországba. Vettünk egy műsorfüzetet, melynek címlapján egy magányosan álló, fehér andalúz házacska volt látható. A dalok között voltak balladák, sevillánák, sőt andalúz költők megzenésített versei is. Raquel műsorának azt a címet választotta, hogy „Fehér fénysugár”. A fiatal nő mindenféle zenei kíséret nélkül, egyedül lépett ki a színpadra, kezében egy spanyol gitárral. A teremben minden fény kialudt, a színpadra csak egyetlen reflektor fehér fénycsóvája hullott, és a sötét háttérből előlépett Raquel. Mintha egy angyal szállt volna elénk: fehér muszlinruhája áttetszően ragyogott, szorosan az alakjára tekeredett. Hibátlan, kicsit lányos alakja volt, hosszú lábakkal, keskeny csípővel, de asszonyosan telt keblekkel. Olajosbarnán csillogott a bőre, dúsan omló sötét haját kissé megzabolázta, itt-ott csatokkal tűzte meg. Egyszerre volt ártatlan tavi tündér és perzselő szemű boszorkány. Amikor kilépett a színpadra, többen elragadtatásukban felkiáltottak:

– Milyen szépséges!

Valóban, én is így éreztem. Talán ennél a nőnél nincs szebb az egész földkerekségen. Manolo arcát nehéz volt megfigyelnem, mert szemem még alig szokott hozzá a sötéthez. Inkább éreztem, mint láttam, hogy orrcimpái megfeszülnek, és annyira szorította az orchideacsokrot, hogy egy apróbb virág letörött, és a cipőmre hullt. Én csúnyának és esetlennek, betegnek éreztem magam lazacszín ruhámban, újra felszökött a lázam, és megint folyt rólam a víz. Amint Raquel énekelni kezdett, hangja átjárta és betöltötte a termet. Az embereknek csontjukig hatolt a dallam, míg hallgattam őt, lúdbőrös lett a karom, és körülöttem is mindenki teljesen átszellemült. Raquel hangja úgy szólt, mint ahogy előmlik a patak vize, mint ahogy árad a folyó, és magával ragadja az útjába kerülőket. Raquel dalai az emberi lélek legmélyebb bugyraiba hatoltak, mint ahogy sötét erdőkbe váratlanul betör egy csepp napsugár. Felszakította régi fájdalmak sebeit énekével, de mély, gyógyító hangjával el is simította a szenvedést. Manuel arca egészen megváltozott. Még sohasem láttam ilyennek. Mintha az arca mögött jó és rossz vívott volna csatát, mintha élet és halál vibrált volna egyszerre a szemeiben.

Raquelt a hallgatóság felállva, zúgó tapsviharral köszöntötte, többen éljeneztek, és megpróbálták rávenni, hogy énekeljen újabb dalokat. Én azonban tudtam, hogy nem jön ki újra a színpadra. Az interjúban, amit újságunk számára leírt, azt „nyilatkozta”, hogy sohasem szabad egy dalt kétszer énekelni egymás után, mert úgy elvész a varázs. Másodszorra elvész az első.

Amikor a hallgatóság ráébredt, hogy Raquelt nem lehet visszatapsolni, hajigálni kezdték a virá-

gokat. Manolo is odadobta kis csokrát, amit egész addig szorongatott, és az orchideák aláhullottak a többi virág közé, és hamarosan belepték a rózsák és tulipánok hegyei.

Kifelé indultunk a teremből, de nem tudtunk szólni. Manolo mindössze annyit mondott, hogy „Jó volt”. Nekem úgy tűnt, mintha a könnyeivel küzdené. Szótlanul baktattam mellette, és alig mertem ránézni, inkább a követ bámultam. Minden percben attól féltem, hogy a tűz a szeme sarkában eléget. A kijáratnál a kocsira felé lépdeltünk, mikor hirtelenjében elénk toppant egy öregasszony. Fekete ruhában volt, fején fekete andalúz csipkefátyol. Mindketten nagyon megrettentünk, olyan szokatlan látvány volt Madridban az ilyen viselet.

– Látom, nem ismernek meg – mondta az asszony. – Maria vagyok, Raquel kisasszony házvezetőnője – tette hozzá hamiskás mosollyal.

– Az úrnőm szeretné, ha holnap este 7 órakor megtisztelnék látogatásukkal – közölte, és ezután, választ sem várva Manolóhoz fordult: – Uram, a kisasszony köszöni az orchideákat, elviszi magával haza.

Manolo elképedve bámult az öregasszonyra.

– Honnan tudja, hogy tőlem kapta? – kérdezte a férfi, de Maria csak huncut szemhunyorítással jelezte, hogy ezt sosem fogja elárulni.

– Holnap várjuk magukat! – mondta, és gyors léptekkel visszament a hátsó bejáratához. Manolo úgy állt ott, mint akit letaglóztak.

– Nem értem – mormogta maga elé meredve. – Nem volt a csokorban névjegykártya, sem egyéb. Honnan jött rá Raquel, hogy ki dobta a színpadra ezeket az orchideákat?

Én szótlanul mentem mellette, és éreztem, hogy ez a csokor csak a titkok kezdete.

V.

Madridban tovább tombolt a hőség. Az utcai hőmérők csúcshőmérsékleteket mértek, a Cibeles szobor istenasszonya volt az egyetlen, aki jól tűrte a meleget. Úgy álldogált szekérével és oroszlánjaival a Postapalota előtt, mintha éppen indulna valahová. De mégsem ment soha, sehová, nem kelt útra, és nem is érkezett meg. Egy buszmegálló padján üldögélve nézegettem a pompás szobrot, és közben annyi minden eszembe jutott. Elöttem futottak a kocsik, üvegjeik csillogása szinte bántotta a szememet. Mindenki siet, rohan valahová, de vajon ők megérkeznek-e igazán? Amikor Cibeles szekerét nézegettem itt, Madrid legforgalmasabb terén, mindig ez jutott eszembe. Ez az istennő talán azért áll itt, hogy az emberek elgondolkozzanak saját céljaikról, életükről. Mi lenne, ha hirtelen, csak egy-két percre, kővé dermednének a cikázó autók? Mire gondolnának akkor a folyton siető utasok? Mihez tudnának kezdeni lélegzetnyi nyugalmmal? Én szerettem volna megállni, eltöprengeni, szemlélődni. Szerettem volna lelassítani az időt. Tetszett, ha az életem csendben zajlott, ha voltak pillanatok egyedül csak nekem. A munkám nagy harsányságot, rámenősséget követelt, de a lelkem mélyén megmaradtam félénknek, visszahúzódónak. Mindig élt bennem ez a kettősség, és miközben riportjaimat készítettem, közben is átsejlett viselkedésem igazi, a csendes énem. Talán ezért nyíltak meg nekem az emberek. Talán ezért kedveltek interjúalanyaim, mert érezték, hogy személyiségüket tiszteletben tartom, hiszen belső hangom mindig ezt parancsolta.

Manolóval szemben érzett szerelmem is ezért

rejtőzött a csend birodalmában. Ő belső, rejtett világomhoz tartozott, sosem engedtem felszínre törni az iránta való érzéseimet, hiszen tiszteletben tartottam az életét. Elképzelhetetlennek tartottam, hogy ajtóstul rohanjak a házba, hogy vallomásaimmal ostromoljam és kellemetlen helyzetbe hozzam. Tudtam, amíg ő nem szeret belém, sosem fogok szólni. Az egyoldalú szerelem nem tartozik másra, az embernek egyedül kell hordoznia ezt a terhet.

Barátok voltunk, sokat tudtunk egymásról, de az a finom fonál, amely a pókhálónál is vékonyabb, ami a szerelmeseket összefűzi, minket nem kötött össze. Gyakran elgondolkoztam, miért él bennem együtt tűz és víz, harsányság és mély csendesség, kirobbanó életkedv és halk befelé fordulás. Ahogy visszagondoltam kamaszkoromra, csak a csendes-ségre emlékeztem. Csúnya voltam, legalábbis önmagam előtt. Szerettem volna megváltozni, de a rút kiskacsa egyre csak hápogott. Ám az írás segített. A papírra vetett gondolatok kivezettek teljes befelé fordulásomból, és ahogy telt az idő, egyre többet voltam emberek között, egyre gyakrabban voltam vidám, és valahogy megszoktam elviselni magamat olyannak, amilyen vagyok. Közben ráébredtem, hogy mások is hasonlóak, mint én. A többi ember is csend és zaj között vezetgeti szekerét, mindenki-ben tűz és víz harcol, mert az emberi lélek ilyen.

Azon az estén is éreztem ezt, amikor Raquel koncertjén voltunk. A dal, a zene képes leginkább ráébreszteni az embert lelke és sorsa sokszínűségére, arra, hogy nincsen csak jó és csak rossz, hogy a világ és benne az ember nagyon sokszínű, de az egyes árnyalatok mindenkiben megismétlődnek. Míg Raquel énekelt, úgy éreztem, hogy nem bírom tovább elviselni magányomat, úgy éreztem, meg-

halok Manolo nélkül, de aztán hirtelen egy aprócska dallam szárnyára kapott, elröpített olyan messze, ahol már nincsen bánat, nincs magány, és nincsenek vágyak, ahol a színek összemosódnak, ahol mindenki és minden egy, és ahol a részleteknek nincs értelmük. A zene csodálatos, felkorbácsolja a lelket, de ha jó zene, el is csitítja, dédélgeti és a fájdalmat feloldja.

Vártam már ezt az estét. Vártam az újabb találkozást Raquellel. Amint a padon üldögéltem, arra gondoltam, hogy múltkori találkozásunkkor Raquel csak felszította érzelmeinket, Manolóban a szerelem pusztító tüzét, bennem pedig a féltékenység zsarátnokát. Arra vágytam – valahol a lelkem mélyén –, hogy most talán elsimítja vad érzéseinket, mint ahogy a koncertjén is dalai hangfoszlányai kisimították a szenvedélyeket. Titkon azt reméltem, hogy ma utoljára fogjuk őt látni, hogy ma valami olyasmit közöl velünk, ami visszatérít minket Manolóval a régi kerékvágásba. Arra gondoltam, talán ma bemutatja a vőlegényét, vagy esetleg bejelenti, hogy visszatér Amerikába... Valójában azonban sejtelmem sem volt arról, hogy mit akar tőlünk. A szívem mélyén még olyan érzésem is támadt, hogy Raquel mindent tud rólunk, hogy egyetlen találkozás alatt leolvasta érzelmeinket. Lecsupasztottnak éreztem a lelkem, és kiszolgáltatottnak egész lényemet. Homályosan, távolról mintha valami mágikus erőt éreztem volna, és megborsódzott a hátam. Ahogy a Cibeles oroszlánjait néztem, még az is megfordult a fejemben, hogy az énekesnőnek talán földöntúli hatalma van.

Hangtalanul, puhán rámtelepedett az éjszaka. Félttem attól, hogy reggel lesz, nem akartam egy új hajnalt. Nem akartam Raquelhez elmenni. És főként nem akartam Manolót elveszíteni...

VI.

Manolóval úgy beszéltük meg, hogy külön érkezünk Raquelhoz. Én már negyed órával a megbeszélt időpont előtt az utcájukhoz értem. Csigalassúsággal telt az idő, de nem akartam előbb bemenni. Abban reménykedtem, hogy talán Manolo is hamarosan feltűnik valamelyik irányból, és mégiscsak együtt mehetünk be a házba. Fel és alá sétálgattam, fekete körömcipőm azonban nagyon szorította a lábamat. Szürke kosztümben voltam, és elképesztően melegem volt. Beálltam egy leanderbokor árnyékába, és pontban 7 órakor odasétáltam Raquel háza elé. Manolo nem volt sehol. Ez egyrészt örömmel töltött el, mert arra gondoltam, talán mégsem fontos neki ez a nő, hiszen nem ért ide időben. Megragadtam minden szalmaszálat, hogy féltékenységem tengeréből partra evickéljek. Másik gondolatom viszont az volt, hogy Manolóval talán történt valami, és azért késik. Míg az előbbi gondolatom örömmel, ez az utóbbi aggodással töltött el.

Maria, az andalúz öregasszony nyitott ajtót, és szokásával ellentétben szinte szó nélkül vezetett Raquel szobájába. Ez egy másik szoba volt, mint ahol korábban jártunk, nem is szoba, inkább kisebbfajta terem. A befüggönyözött ablakon át nem tört be a kinti hőség, kellemesen hűvös volt a helyiségben. Egyik sarokban egy kis szökőkútból víz csörgedezett, és az egész szoba tele volt élő virágokkal és kényelmes fotelokkal, pamlagokkal. Egyik fal mellett egy faragott szekrényke állt, és rajta egy fehér vázában Manolo orchideacsokra.

Olyan mesés volt ez a szoba, hogy úgy éreztem, mintha az Ezeregyéjszaka meséiben járnék, de legalábbis a granadai Alhambrában. És a szoba leg-

nagyobb pamlagán ült maga Seherezádé, azaz Raquel. Fehér, egyszerű pamutruhát viselt, és titokzatos virágillatot árasztott. Mosolyogva állt fel, amikor beléptem, hogy köszöntsön. Végtelenül kedves volt, nyoma sem volt tekintetében a múltkori fölényeskedésnek, olyan csendes és halovány mosolyú volt, mint egy áttetsző tündér.

– Üdvözöllek, Paquita – mondta, és hellyel kínálta maga mellett.

– Megengeded, hogy tegezzek? – kérdezte mosolyogva, és én bólintottam.

– Örülök, hogy eljöttél. Manuelre még várnunk kell, mert elromlott az autója, és csak most fog elindulni otthonról, taxival – folytatta Raquel, és én teljesen elképedtem, mert Manolo kocsija még sosem volt rossz. Szerettem volna megkérdezni, hogy mikor telefonált, de Raquel más témára tért át. Közben lopva megint körbenéztem a szobában, de sehol nem láttam telefont. Raquel az időjárásról beszélt, aztán a virágairól, de én úgy éreztem, hogy mindez csak álca. Az volt a benyomásom, hogy közben a gondolataimban olvas, és halk beszédjével csak a figyelmemet próbálja elterelni. Hús mentatárával kínált, és meg sem várva Manolót, rátért arra, hogy miért hívott minket ide, a házába.

– Paquita, szeretném, ha megértenél engem – kezdte. – Egy fényképsorozatot szeretnék készíttetni magamról, nem a nyilvánosság számára, hanem kifejezetten magamnak, a saját albumomba. Nem szeretem, amikor jöttment fotósok, pletykalapok fényképészei törnek rám, hogy lefotózzanak. Manuel nem volt ilyen, ő megértett engem, és jó képet készített rólam. Ezért szeretném felkérni erre a munkára. Később, esetleg, ha az újságok fotót kérnek tőlem, majd az ő képeiből válogatok, és nem

hagyom többet, hogy mások is lefényképezzenek – ezeket mondta, és rám mosolygott.

– A fénykép – folytatta, – nem egyszerűen egy darab papír. A jó fényképnek lelke van, őrzi annak érzéseit, akiről készült. A fotó mágikus erejű, ezért csakis a legnagyobb mesterek gépe elé szabad odaállni.

Én elképedve néztem Raquelre, mindez nekem még sosem jutott így eszembe. Arra gondoltam, hogy manapság, amikor az álló- és mozgóképek tízezrei között telnek napjaink, kinek jut még eszébe a fotó ereje, varázsa. Csupa képes dolog vesz minket körül; a magazinok, könyvek, tévék, számítógépek korában a kép megszokottá és hatástalanná vált. És ott ült mellettem egy nő, aki hisz még a kép mágikus erejében, hatalmában, aki meg akarja állítani a világ túlzott kiszínezését. Raquel olyan volt, mintha a középkorból maradt volna itt. Hangjával bővülő, képekben hívő, misztikus alak. Néztem az arcát, és arra gondoltam, valahol, mélyen, rokonlelkek vagyunk, ő is bírja bensőjében azt a belső békét és csendet, ami engem éltet. Ám ahogy az arcát néztem, tudtam, hogy őt annyi titok lengi körül, hogy hasonlósága ellenére is teljesen más ember, mint én.

– Mire gondolsz? – kérdezte Raquel, és én ezt mondtam:

– Értem, hogy mit szeretnél, és miért akarod ezt. De azt nem tudom, hogy nekem mi a szerepem az egészben...

Raquel sejtelmesen elmosolyodott.

– Tudom, hogy Manuelt mennyire szereted – mondta. Bennem hirtelen megállt a vér.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem, és Raquel azt válaszolta, hogy látja, milyen jó kollégák vagyunk

mi ketten, mintha testvérek lennénk (még ő is ezzel jön!). Ezért tőlem is beleegyezést akart kérni, hogy egy hétig Manuel vele dolgozhasson. Ez talán hihetőnek is tűnt volna, de láttam Raquel szája szögletében egy apró rándulást. Ettől a perctől kezdve éreztem, hogy Raquel felfedezte titkomat, tudja, hogy szerelmes vagyok Manolóba, tökéletesen megértette féltékenységemet is, és ezért hívott ide, talán azért is, hogy kiengeszteljen. Tudnia, látnia kellett azt is, hogy szenvedélyem viszonzatlan, sőt azt is, hogy Manolo vak, nem veszi észre a szerelmemet. Gondolkozni kezdtem, vajon Raquel hogyan jött rá minderre? Talán én magam árultam el titkomat mozdulataimmal vagy szavaimmal? Úgy éreztem, ott állok lemeztelenítve ezelőtt a nő előtt. Szerettem volna betakarózni, elfutni vagy fölényesen hazudozni Manolóval kapcsolatosan, de sem mozdulni, sem megszólalni nem tudtam. Hiába beszélt akármiről Raquel, nem tudtam figyelni rá. Mint a villám, ért a felismerés, hogy ő nemcsak az én titkomra jött rá. Ha szeme volt, már az első találkozáskor látta, hogy Manolot mennyire felkavarta, hogy a férfi örölte beleszeretett. Szívem azt kalapálta, hogy minden elveszett. És abban a pillanatban belépett Manolo, aki fehér ingjében és mohazöld nadrágjában olyan volt, mint egy istenség. Nekem még hevesebben kezdett verni a szívem, de Raquel arcát hiába fürkésztem, semmi jel nem árulta el érzelmeit. Manolo arcát pedig a homályban nem láttam.

– Üdvözlöm a hölgyeket – mondta Manolo, és mindkettőnk előtt kissé meghajolt. Nagyon színpadias volt, olyan, amilyen sosem szokott.

– Sajnálom, hogy késtem, de elromlott az autóm, és telefonálni sem tudtam – mentegetőzött.

– Hogyhogy nem tudtál telefonálni? – kiáltottam fel meglepetésemben, és felhúzott szemöldökkel Raquelre néztem, aki azonban nem kapta el a tekintetemet, hanem felállt, és az italok körül foglalatzkodott. Manolo kézmozdulatokkal kérdezte tőlem, hogy mi bajom van, miközben Raquel hátat fordított. Én nem szóltam semmit, csak bosszúsan legyintettem, mert volt egy olyan érzésem, hogy Raquel még a hátával is lát.

Manolo is kényelmesen elhelyezkedett, és ép-púgy szemügyre vette a szoba berendezését, mint én. Raquelre szinte rá sem nézett, pedig az énekesnő úgy siklott fehér ruhájában az asztal körül, mint egy nesztelen kígyó. A haja időnként meglebbent mozdulataitól. Végül visszaült a pamlagra, és Manolónak is elmondta a kívánságát.

– És Paquitának mi lenne a feladata? – kérdezte Manolo eltöprengve, és ez nekem jólesett. Jó volt, hogy nem feledkezett meg rólam. Raquel elmosolyodott, és csak ennyit mondott:

– Semmi. – Aztán folytatta: – Mégis szeretném, ha velünk jönne, biztosan találhatna ott is megírni való témát. Tudom, hogy szeretnek egymás közelében lenni.

Manolo rám nézett, és szinte egyszerre kérdeztük meg Raqueltól:

– Hová kellene mennünk?

Raquel magától értetődő természetességgel válaszolta:

– Hát Andalúziába.

Engem öröm töltött el, mindig szerettem Spanyolországnak ezt a déli részét, Andalúzia mindig varázslatos érzésekkel ajándékozott meg. Láttam, hogy Manolo ugyanerre gondol. A férfi rám nézett, én bólintottam.

– Megbeszéljük a szerkesztőségben, és indulhatunk – válaszolta Manolo, Raquel pedig ismertette velünk a részleteket. Úgy tervezte, hogy először pár napra Granadába megyünk, mert van ott egy háza, és az Alhambra kiválóan alkalmas díszlet a fényképezéshez.

– Utána pedig van egy meglepetésem – mondta titokzatos mosollyal, és nem volt hajlandó többet elárulni. Megállapodott Manolóval az árban, nekem pedig azt mondta, készüljek fel egy hét pihenésre, ehhez mindent biztosít. Rendkívül furcsa, de nagyon vonzó volt az ajánlata. Voltak kétségeim, de el sem tudtam volna képzelni, hogy Manolo megy, én pedig maradok. Megbeszéltük, hogy mielőbb indulunk.

Noha akkor délután még azt kívántam, bár sose lássam többet ezt a nőt, végül mégis örültem, hogy együtt kelünk útra. Ráadásul Manolo a legkisebb érdeklődést sem mutatta az énekesnő iránt, egykedvűen nézelődött, a szemét sem igen emelte Raquelre. Arra gondoltam, talán mégis tévedtem, és rémeket láttam.

Beszélgettünk még egy keveset, aztán Manolo azt mondta, el kell mennünk, mert megígérte egy barátjának, hogy nála vacsorázunk. Én meglepetten néztem rá, és láttam, hogy Raquel elkapta ezt a pillantásomat, de nem árulta el magát. Bólintott, hogy rendben, és behívta Mariát. Miközben búcsúzkodtunk, Manolo szeme rátévedt a kis csokor orchideára, mely a faragott szekrényen állt. Mereven nézte a virágokat, aztán Raquelre pillantott. Az énekesnő épp akkor nyújtott neki kezét, és Manolo egy hirtelen mozdulattal lehajolt, és kezét csókolt. Olyan gyorsan zajlott le mindez, mint egy szempillantás. Tüzes ütésként ért engem, beleégett a lel-

kembe, de mikor újból odanéztem, nyoma sem volt az egésznek, Raquel mosolyogva állt, Manolo pedig az ajtó felé igyekezett. Azon gondolkoztam, hogy álmodtam-e az egészet, vagy valóban megtörtént? Nem tudtam, hogy Manolo szívdobogását hallom-e, vagy a saját vérem szalad olyan eszeveszetten.

Manolo tényleg elvitt egy barátjához, aki egy gyorsbeszédű olasz volt, és óriás pizzát diktált belém zsúfolásig telt éttermében. Manolo igyekezett úgy viselkedni, mint mindig, de én úgy láttam, Raquel kezének finom nyoma ott ég a száján, és ezért sehogysen tudtam önfeledten nevetni tréfáin.

VII.

A szerkesztőségben valósággal örültek annak, hogy délre utazunk, hiszen – mint a főnök mondta – Madridban a júliusi hőségben teljesen uborkaszegény volt. Alig érkezett híres ember, legalábbis hivatalosan, a fővárosba. Mindenki szabadságát töltötte valahol. Az emberek viszont, akik a strandon feküdtek, vonatokon zötykölődtek vagy hűvös szobájukban pihengettek, szerettek volna érdekes, izgalmas történeteket olvasni, szórakoztató interjúkat nagy sztárokkal, kis pletykákat hírességek magánéletéről. Az unatkozó, nyaraló embereket egyáltalán nem érdekli, hogy ilyesféle sztorikat nyáron nagyon nehéz keríteni. A főszerkesztő lelkemre kötötte, hogy lenn, Andalúziában járjak nyitott szemmel, és ha nem akadok egy hűsölő világsztárra sem, akkor írjak szenvedélyes hangú riportokat az andalúz zenéről, szokásokról. Manolót pedig megbízta, hogy minden érdekességet fényképezzen le, és ne

szentelje minden idejét Raquel fotózásának. Manolo persze nem volt az a fajta, akit a fényképezésre biztatni kellett, hiszen az újság fotóanyagának jelentős részét ő szállította, a beérkezett levelek szerint az olvasók nagy meglepedésére.

Madridban eszeveszetten tombolt a meleg. Még éjszaka közepén is 30 fok volt. Ablakomban a virágaim teljesen elkókadtak, hiába locsoltam őket állandóan, olyan volt, mintha a víz már elpárolgott volna. Irigyen gondoltam Raquel kertjére, ahol pompáztak a virágok, és ahol olyan hűvös volt, hogy szinte semmit nem lehetett érezni a rekkenő melegből. Esténként a kávéházak megteltek iszogató emberekkel, mindenki jeges narancslét vagy ásványvizet kortyolgatott. Csak a merészebb turisták próbálkoztak azzal, hogy sangriát igyanak, a spanyolok ebben a forróságban lemondtak ennek a különös italnak az élvezetéről.

Kisétáltam a Plaza Mayorra, mely az esti kivilágításban szebbnek tűnt, mint nappal. Az árkádok alatt sétáltam végig először, aztán kiültem a tér közepére. A magam módján így vettem búcsút Madridtól, jöllehet, csak egyhetes utazásra készültem, mégis kicsit összeszorult a szívem, hogy itt kell hagynom ezt a nyüzsgő, zsúfolt várost. Madrid furcsa hely. Mondják, az ember első benyomása az, hogy ilyen nagy tömegben nem lehet élni. A második benyomása viszont az, hogy csakis ilyen helyen lehet élni, ekkora tömegben. Ez a város hozzám nőtt. Vagy talán én nőttem bele az utcáin hullámzó emberáradatba. Madridban is tudtam egyedül lenni, ahogy figyeltem az embereket és saját lelkem hangjait, nem is vettem észre a forgalom zaját. A téren üldögélve átadtam magam a paella illatának, és hagytam, hogy a fájdalmas gitárszó agyamig hatol-

jon. Arra gondoltam, vagy itt tudom leélni az életemet, vagy a világ végén. Mivel az utóbbiról nem tudtam, merre lehet, továbbra is ülve maradtam a kőpadon, és nézelődtem.

A turistákat néztem, akik a világ minden tájáról érkeztek ide, útra keltek, hogy eljussanak erre a vörös épületekkel körülvett térre. Sokan voltak, sokfélék, mint bárhol másutt, Európa nagyvárosaiban. Vajon nekik mit jelent Madrid?

Érzik-e, hogyan sóhajt hajnalban a város, mikor ébredszik? Bosszankodnak-e, ha kiszárad a szájuk, mikor a Sierráról betörnek a szelek a madridi utcákra?

Nekem Madrid mindent jelentett. Manolo lépteit őrizték az utcák, nevetését repítették a szelek. Ő nézett rám a kapualjakból, és hangja csendült az üvegphár falán. Búcsúztam Madridtól, és az járt az eszemben, hogy talán Manolótól is. Tudtam, együtt vágunk neki az útnak, de nem sejtettem, mit tartogat pontosan ez a kirándulás. Granada várt, mesés andalúz tájak, de szívemben több volt a keserűség, mint az öröm. Fájt az a gondolat, hogy Manolo megszereti Raquelt, és látnom kell szerelmük kivirágzását. Úgy éreztem, Manolo nélkül nem tudok visszatérni Madridba, és nem tudok többé dolgozni. Ő volt számomra minden, nem tudtam elviselni azt a balsejtelmű gondolatot, hogy elhagy. Az egész város őrajta keresztül épült bele az idegeimbe. Semmi nem ért semmit, ha arra gondoltam, hogy nem ábrándozhatom róla tovább... Madridtól ezért úgy búcsúztam, mintha nem láthatnám többet.

Arra kértem az Istent, hogy inkább engem se szeressen soha Manolo, de ezt a lányt felejtse el. Csakhogy a legfőbb hatalommal nem lehet alku-

dozni. Én hiába ajánlottam fel önmagamat, a mérlegnek nem volt másik serpenyője. Lesüllyedtem a saját, egyoldalú áldozatommal, és végeérhetetlen sötétség kerített hatalmába. Ahogy felpillantottam az égre, hirtelen egy reflektor fénye szántott végig a sötétségen. Elszégyelltem magam, és rájöttem, milyen önző, könyörtelen vagyok. Szerettem volna más lenni, szerettem volna önfeledten nevetgélni a teraszon, de nem ment. Légüres tér vett körül, erőtlenség voltam és béna, nem tudtam, mit kezdjek magammal. Mintha visszafelé járt volna az óra mutatója... Manolo egyszerűen bennem lakott. Belülről feszített, de nem tudtam kivetni magamból. Olyan volt, mint egy fájó daganat, amellyel együtt kell élni.

Felálltam, és elindultam haza, hogy a hosszú utazás előtt kipihenjem magam. Hazaérve azonban egy szemhunyást sem aludtam.

VIII.

Másnap hajnalban indultunk Granadába. Kellemesen hűvös volt az idő, a forró éjszaka után szinte meglepődtem a simogató szellő hideg leheletét érezve. Raquel jött értem, nagy, nyitott sportkocsija volt, természetesen fehér. Ő vezetett, és remekül nézett ki. Fehér selyemsállal kötötte be a fejét, és nadrágban volt. Amikor kiszállt az autóból, hogy csomagjaimat bepakolja, a sarki lottóárusnak még a szája is tátva maradt. Szomorúan konstatáltam, hogy engem viszont meg sem nézett, még egy pillantásra sem méltatott, pedig egészen csinosnak találtam magam drapp sortomban és fekete trikóban.

– Milyen helyes vagy, Paquita! – villantotta rám mosolyát Raquel. Megint olvasott a gondolataimban, legalábbis így éreztem. A jobboldali ülésről kikeménygett Maria is, aki természetesen elkísérte Raquel a nagy utazásra. Én beültem hátulra, az öregasszony is visszabújt, és elindultunk Manolóért. Raquel nagyon jó kedvében volt, halkan dúdolgatott.

Manolót az Atocha pályaudvar melletti parkolóban vettük fel, mert már hajnalban kiment oda, hogy készítsen néhány felvételt a pálmaházról. Az állomás körül nagy volt a forgalom, emberek százai siettek a vonatokra. Úgy tűnt, mintha az egész város utazna. Én nagyon kedveltem ezt a pályaudvart. A nyüzsgést, a hangosbemondó állandó duruzsolását, a kis vendéglőket, ahol reggelire csokoládés süteményt adtak tejeskávéval. Szerettem ráérősen álldogálni az újságárusok színes standjai előtt, és néhány percig magamba szívni a magazinok tarka címlapjainak bódító hatását... Most azonban csak távolról csodálhattam az Atocha téglaszínű épületegyüttesét, melynek nagy üvegtábláin itt-ott átvillant az egyre jobban erősödő napfény. Manolo egy buszmegállóban állt, fahéjszínű nadrágot viselt, és vaníliaszínű inget. Amint megláttam, elmosolyodtam, de legnagyobb bosszúságomra ezt Raquel is észrevette a tükörből. Nem szerettem, ha találkozott a tekintetünk, ezért, még mielőtt Manolo beszállt volna, átcsúsztam a Maria mögötti ülésre.

Manolo fürgén megkerülte a kocsit, és bevágódott mellém. Csak egy kisebbfajta fekete utazótáska volt nála.

– Jó reggelt a szép hölgyeknek – mondta, és ki-villantotta szépséges fogait. Ez mindig rendkívüli hatással volt rám, nagyon erotikusnak találtam.

– Hamar ideértetek, éppen most jöttem ki a megállóba – csevegett Manolo, látszott, hogy ő nagyon is jó kedvű, csakúgy, mint Raquel. Maria viszont, hozzám hasonlóan, teljesen némán ült, olyan volt, mintha valamitől félne, mintha valami rossztól tartana.

– Maria, ne izgulj, engedd el magad, dőlj hátra kényelmesen, nem lesz semmi baj – nyugtatgatta az öregasszonyt Raquel, majd hátrafordult hozzánk.

– Szegény, retteg az autóktól, fél a sebességtől, a nagy forgalomtól – magyarázta, és Maria hozzátette:

– Megpróbálok aludni, csak akkor szóljatok, ha már Andalúziában leszünk, ott majd visszatér az életkedvem és a bátorságom is.

Mindannyian neveltünk, Raquel megfordult a kocsival, és rátért az egyik kivezető útra. Amikor a piros lámpánál fékezett, a körülöttünk lassító kocsikból átkiabáltak neki a férfiak.

– Hová mész, szépségem? Akarod, hogy legyek a sofőröd? – kérdezte egy meglepően szőke hajú férfi, aki egy Mercedesben terpeszkedett, a hátsó ülésen.

– Szállj át hozzám, te tündér! Az egekbe vislek! – szemtelenkedett egy másik férfi, aki egy kétajtós fekete kocsiból hajolt ki.

Raquel válaszra sem méltatta őket, összeszorított szájjal ült, csak a sebváltón nyugvó keze remeggett meg egy pillanatra a dühtől. Aztán gázt adott, és villámgyorsan kiugrott a mellette állók közül.

– Neveletlenek – sziszegte fogai között. – Hogy lehetnek ilyen magabiztosak? Azt hiszik, egy férfi ettől vonzó? – mondta félhangosan Raquel.

– Nyugodj meg, aranyom, csak te vagy túl szép, erről van szó – mondta Maria, aki a jelek szerint mégsem tudott elaludni.

„Túl szép...” – gondoltam magamban, és szerettem volna tudni, vajon Manolo mire gondol, de nem szóltam semmit. A férfi némán ült mellettem, kezeit az ölébe ejtette, és úgy láttam, elmosolyodott.

Mire kiértünk Madridból, mintha Raquel jókedve is visszatért volna. Biztonságosan, simán vezetett, de nagyon gyorsan. Az volt néha az érzésem, mintha repülnénk. Raquel egy furcsa, szomorú dalra zendített, Manolo pedig a tájat nézte. Nem volt sok néznivaló, különösen azután, hogy rátértünk az autópályára. Kedvem lett volna beszélgetni, de nem akartam félbeszakítani szép sofőrünk éneklését. Arra gondoltam, talán Raquel azért énekel, hogy ne kelljen beszélnie, hogy ne faggathassuk az életéről. Tulajdonképpen hagyta, hogy belépjünk minden napjaiba, sőt, ő maga invitált. Ugyanakkor nem engedett tovább a kapunál, vagyis nem engedte, hogy megérintsük a lelkét. Legalábbis nekem nem hagyta.

Unalmamban figyelni kezdtem a dalok szövegére. Andalúz dalok voltak, arabos hajlításokkal és szívszaggató szöveggel. Azon töprengtem, hogy miért nem kedveltem én soha azelőtt ezeket a dalokat. Talán azért, mert Raquel is kellett hozzá, ő volt az az isteni hangszer, amelyen megpendült ez a csodálatos muzsika. A dalok, melyeket akkor, Granada felé énekelt a kocsiban, mind arról szóltak, hogy mennyire szeretne magának társat találni, hogy mennyire szeretné, ha észrevenné őt az, akit kedvel, hogy hiába próbálja bárki lebeszélni, szívének nem tud parancsolni. Manolóra néztem, hogy hátha megérti a tekintetemből, hogy én is ezt érzem – iránta. Epekedő pillantásom azonban megtört közönye falán, és darabokra hullt. Helyesebben szólva

a férfi csak irányomban volt közönyös. Lopva, és nagyon diszkréten, de Raquelt figyelte, az ő arcát nézte a tükörben, és a bőre sugárzásából megéreztem, hogy érti a dalokat. Manolo megértette, hogy Raquel neki énekel, egyedül csak neki, hogy őrá vágyik, és neki kínálja a szerelmét. Ott, a kocsiban megint belém hasított a felismerés, hogy ők ketten egymásba szerettek, végérvényesen, és visszavonhatatlanul.

Tudtam, jól tudtam, hogy csak én álmítottam magam korábban. Madridi szobámban áltattam magam, hogy Manolo mégis megússza, nem kerül a szépséges pók hálójába, és továbbra is szabad ember lesz. Abban reménykedtem, hogy lent, Délen, végre kicsit nyugtunk lesz, végre lesznek üres óráink, és talán, talán Manolónak végre elárulom nagy titkomat, a csörgedező szökőkutak között végre beszélek neki szerelmemről...

Ahogy ők néztem, nagysokára kitisztult az elmém, és megértettem, hogy felesleges vagyok, éppúgy, mint Maria. Ők ketten már senki mást nem érzékelnek, csak egymást. Olyan volt, mintha hirtelen felébresztett volna valaki a legszebb álmomból. Vagy inkább mintha ott, a kocsiban kezdődött volna egy rossz álom...

Bár a sportkocsinak nem volt teteje, és borzalmasan vágott a huzat, mégis éreztem, ahogy kettőjük között izzik a levegő. Raquel fehér sálját fátyolként lebegtette a szél, és ahogy kibomlott, előrehullott a haja. Manolo nem nézett már a fájdalmasan vöröslő tájra, csak előre. Azt sem vette észre, hogy én meg őt nézem, olyanná kezdett válni, mint akit megbabonáztak. Raquel dalaiban méreg volt. Manolo fel-le emelte a kezét, a cipője orrával furcsa kis mozdulatokat tett. Vakítóan fénylett az inge, és

én úgy láttam, ez a fényesség egyre nő, és egyre közelebb jön hozzám. Becsuktam a szemem, és hirtelen úgy éreztem, mintha forogna alattam az ülés, és éles szúrást éreztem a gyomrom táján. Próbáltam felnyitni a szemem, de nagyon nehezemre esett. Aztán hallottam távolról, hogy valaki szólít, de olyan volt az egész, mintha víz alatt lennék.

– Gyorsan, add oda a vizet – mondta Raquel Mariának, Manolo pedig fölém hajolva dörzsölgette a halántékomat, és azt mondogatta:

– Rosszul vagy, Paquita? Rosszul vagy? Mi van veled?

Én végre ki tudtam nyitni a szemem, és rájöttem, hogy megálltunk, valahol, egy út széli parkolóban.

– Rosszul lettél, Paquita – mondta Raquel. – Biztosan éhes vagy, enned kell, Maria már előkészítette a reggelit – folytatta kedvesen. Igaza volt. Úgy éreztem, csak lyuk tátong a gyomrom helyén. Maria finom szendvicseket pakolt elő, mindannyian hozzáláttunk a falatozáshoz. Én nem szóltam semmit, magam sem tudtam, hogyan lettem ennyire rosszul, korábban sosem fordult elő. Raquel és Manolo próbáltak megnevetetni.

– Biztosan attól lettél rosszul, hogy énekeltem – tréfálkozott az énekesnő, és úgy tett, mintha ártatlan volna, mintha nem akarná elvenni tőlem Manolót. A férfi is tréfálkozott, a fényképezőgépével ugrott körülöttem, és azt kiabálta, hogy „csak még egy fotót, kedves hölgy, az UFO magazinba!” Nekem nem volt kedvem nevetni, és Maria is csak álmatagon nézett. Egy óvatlan pillanatban Raquelhez fordult, és odasúgta neki, hogy „aztán nehogy ezt is megbánd!”. Manolo nem hallotta, mert éppen elsétált egy papírkosárhoz. Raquel idegesen felnevetett,

és hanyagul legyintett. Engem figyelemre sem méltattak, talán nem is jöttek rá, hogy elkaptam e mondat hangfoszlányait.

Visszaültünk a kocsiba, és folytattuk az utat. Én azon töprengtem, mit akart vajon mondani mindezzel az öregasszony. Raquel nem énekelt többet, de én arra gondoltam, hogy nyilai már úgyis célba találtak, több románcot nem kell énekelnie, Manolót már sikerült magához kötnie.

IX.

Órák óta úton voltunk már. Mellettünk andalúz falvak terültek el, aprócska, zöld bokrok ültek a vöröslő föld tetején. Fehér házikók látszottak a dombokról, és szinte forró volt a szél, ami arcunkba vágott. Egymás után szaladtak a kilométerek, és én szerettem volna kiszállni, visszafordulni, itthagyni ezt a három embert, hisz nem volt helyem többé közöttük. Ott kellett volna hagynom őket, és mégsem tettem. Nem tudtam megmagyarázni magamnak, hogy miért nem tettem, és most sem tudom az okát. Szenvedtem, sebzett volt a szívem, nem volt kedvem még az élethez sem, elvesztettem a reményeimet, és mégis csak hagytam, hadd fussanak el mellettem a fehér házikók és az álmos kis falvak.

Már nem voltunk messze Granadától, de engem nem töltött el öröm, hogy odaérünk. Jobban szerettem volna a Holdra menni, de egyedül, teljesen egyedül. Egy külön égitestet akartam magamnak, mint a kisherceg, ahol nincs más rajtam kívül, ahol nem ér utol a szenvedés, ahol nem fájna a beteljesületlen szerelem.

– Ismeritek a legendát Macíasról, az arjonillai

költőről? – kérdezte Raquel, félbeszakítva gondolataimat.

– Hamarosan Andújarnál leszünk, ide nem messze van ez a kis falu, ahol a mai napig mesélnek erről a boldogtalan, beteljesületlen szerelemről... – mondta Raquel, és hátrafordulva rám nézett. Nekem megint az volt az érzésem, hogy gondolatolvasó, különben hogyan jutnának eszébe ugyanazok a szavak, mint nekem. Manolo is magához tért bóbiskolásából, és kérte Raquelt, mesélje el a történetet.

– Ó, nem – felelte az énekesnő. – A történet Maria szájából hangzik csak szépen, ő arrafelé született, és neki is még a nagyanyja mesélte.

Maria örömmel kezdett mesélni, valóban egész megélénkült, amióta Andalúziába értünk. Kissé hátrafordult, és elkezdte a történetet.

– Azt mondják Arjonillában, hogy régen, nagyon régen, jó ötszáz évvel ezelőtt élt egy márki, és a házában szolgált Macías, a költő. Volt a márkinak egy messze földön híres szépségű lánya, aki okos volt, erényes, és teste, mint maga a tökély. A két fiatal egymásba szeretett, a kerti fák alatt és virágok között sugdostak egymásnak szerelmes szavakat. Nagyon szerelmesek voltak, de fejük felett mindig ott lebegett egy árny, a kétségek fekete szárnya, mert az ég őket nem egymásnak szánta. Macías csak egy apród volt, nem is érhetett fel Estrella csillogásához. A fiú elhatározta, hogy katonai hírnevet szerez magának, így talán megnyeri a márki rokonszenvét és megbecsülését, és ezzel együtt, persze, Estrella kezét. Így szárnyalt a képzelete, így éledtek a reményei. Minden csatában hősként viselkedett, minden lovagi bajvívásból győztesen került ki. De hazatérve Arjonillába, nem várt rá más, csak kesé-

rűség és csalódás. Mialatt ő hírnevét aranyozta, Estrella engedett apja parancsának, és férjhez ment a gazdag Porcuna márkához. A férj tudomást szerzett a gyengéd, leheletfinom szerelemről, mely Estrellát Macíashoz fűzte, és ettől kezdve mindent megtett, hogy őket elválassza. A két fiatal romantikus és szépséges szerelme így fordult végzetes szomorúságba.

Macíast Porcuna márkí tömlöcbe vetette, a vára legmélyebb, legsötétebb pincéjébe. Csak a hangja maradt vele, és életére rászakadt a sötét magány. Éjszakánként csengő hangon énekelt, és lantját pengette. Az emberek sok-sok mérföldről hallották panaszos dalait, keserű szerelméről és hűtlen kedveséről. Macías dalai még a kösziklákat is megindították, az erdő madarai vele együtt sírtak a nagy fájdalomban. A boldogtalan lovag mindig a halált hívta, szerette volna, ha többé nem kellene gondolnia senkire, ha nyugalom és fényesség venné körül, és nem fájnának már földi sebei.

Aztán egy hideg éjszakán megcsikordult börtöne vasajtója, és eljött hozzá a féltékeny márkí, aki nem tudta már tovább hallgatni a feleségéhez kiáltó dalokat. Dárdájával átszúrta a boldogtalan költő szívét... Így szól Macías és Estrella története, legalábbis nekem a nagyanyám így mesélte – fejezte be Maria, és mi, mindhárman, teljesen a történet hatása alá kerültünk.

– És mi lett Estrellával? – kérdezte Manolo, aki elmélázva nézett maga elé.

– Nem tudom, erről nem szólnak a legendák – válaszolta Maria, és sajnálkozva húzta össze a száját.

– Hát Porcunával, a gyilkossal mi lett? – kérdeztem én, és reméltem, megbűnhődött tetteért.

– Az emberek, akik szerették hallgatni Macías dalait, elűzték a kegyetlen férjet – mondta María, de látszott, hogy ezt maga sem igazán hiszi el. Ez inkább amolyan szokásos népmesei befejezés volt.

Raquel is megszólalt: – Néhányan tovább is mesélik a történetet, és azt mondják, sokszor lehetett látni régebben, hogy Macías sírja kinyílt, és ő nem volt benne. Az emberek ezeken a holdfényes éjszakákon csak azt látták, hogy egy tündöklő alak repül a holdsugarak felé, és többen látni vélték, hogy Macías az, a szerelmes kis lovag, aki eltűnt csillagát keresi, vagyis Estrellát.

A mese véget ért, és mi, mindannyian elcsendesedtünk a kocsiban. Csak a szél süvített a fülünk mellett, és valószínűleg ugyanarra gondoltunk. Én, míg a legendán töprengtem, rájöttem, hogy leginkább a költő szerepe illik rám, aki hiába próbálkozott bármivel, mégis elvesztette egyetlen szerelmét. Aztán elmosolyodtam. Milyen furcsa, hogy mi, emberek, ilyenek vagyunk. Amint hallunk egy történetet, máris behelyettesítjük a szereplőket, és magunkat is elhelyezzük a mesében. És az is milyen furcsa, hogy mások is, más korokban, más városokban éppúgy éreztek és éreznek, mint mi. Pedig, mikor az ember szerelmes, azt hiszi, csakis vele történhet ilyen csoda, azt hiszi, más lelkében még sosem játszódtott le ez a nagy boldogság és nagy szenvedés. Aztán nem gondolkodtam ezen tovább, mert csak üres filozofálgatásnak tűnt az egész. A szerelem túlságosan összetett, fantasztikus és megmagyarázhatatlan érzés ahhoz, hogy beszélni lehessen róla. De benne él az ember minden mozdulatában. Manolo még azzal is elárulta magát, ahogyan a szempilláját mozdította. Olyan erőter jött létre ketőjük körül, hogy szinte fizikailag fájt nekem. Bezárkóztak egy saját világba, és azon kívül minden

csak másodlagos volt számukra. Raquel, mire Granadához értünk, már egészen rosszul vezetett. Sokkal többet pillantott a tükörbe, mint előre, az útra. Manolo térdére könyökölt, kissé előredőlt, úgy tett, mintha aludna, de én láttam, és éreztem, hogy csak Raquel hajszálainak az érintésére, simogatására vágyik, amelyek a szélben táncolva minduntalan hozzáértnek az arcához.

Ahogy lopva néztem őket, rá kellett jönnöm, hogy ez a csoda velük nem ma történt meg, hanem még ott, Raquel házában, mikor Manolo lefényképezte őt. Ezalatt az utazás alatt nem történt más, csak mindketten kioldották azokat a gátakat, melyek eddig visszafogták háborgó lelkük árját. De hiszen ezért vágtak neki az útnak mindketten, mert tudták, hogy így lesz. Legalábbis Raquel tudta.

Én csak azt nem értettem, hogy nekem mi a szerepem az egészben. Ha Raquel fejével szemléltem magam, csakis feleslegesnek tűnhettem, sőt egyenesen zavarónak. Manolónak sem volt jó, hogy vele vagyok, de ő erre csak most, az úton jött rá. Gondolom, jobban szerette volna, ha hirtelen köddé válok, hogy égető szenvedélyének ne legyen tanúja, legalábbis ne én, aki évek óta a barátja voltam, én, a szürke veréb.

Olyan rosszul éreztem magam, mint még soha életemben. De nem volt már visszaút, előttünk ott terpeszkedett hegyeivel és házaival Granada, a távolból feltűntek a Sierra Nevada hófödte csúcsai.

X.

Délután volt, meleg és bágyasztó nyári délután, amikor autónk befutott Granadába. Szép volt a város, bár alig ismertem, mégis otthon éreztem ma-

gam benne. Teljesen más volt, mint Madrid. Szűkebbek és kanyargósabbak voltak az utcái, aprócska boltjai mind bezártak az ebéd utáni szieszta idejére. A hegyek felől kellemes levegő áradt, a hőség ellenére Granadában finom, friss idő volt. Raquel rákanyarodott egy útra, mely a Sacromonte hegy felé vezetett, de nem mentünk el addig. Én megcsodáltam a szamarakat vezető vénembert, aki szembejött a műúton. Méltóságteljesen ballagott, a csacsik pedig nehéz terheiket cipelve baktattak a nyomában. Szememnek ritka látvány volt ez, ilyesmit Madridban sosem lát az ember. Itt csend és nyugalom volt, semmi nem emlékeztetett a fővárosi zajokra. Mielőtt azonban a cigány negyedhez értünk volna, Raquel befordult egy keskeny kis utcába, ahol szép, kétszintes házak sorakoztak, homlokzatuk közvetlenül az utcán volt, ez azt jelentette, hogy hűvös-varázsos belső udvart rejtenek.

Raquel teljesen levette a sebességet, szinte lépésben kapaszkodtunk fel a meredek utcán. Már messziről felfigyeltem egy alakra, aki az egyik ház előtt állt, és valami gitárfélét tartott a kezében. „Biztosan egy helybeli” – gondoltam magamban, de azért kicsit csodálkoztam, hogy mit keres itt, hisz rajta kívül nem is lehetett embert látni az utcában.

– Ugye, megmondtam! – sziszegte Maria Raquel felé fordulva, és mi Manolóval kérdően összenéztünk. Raquel nem szólt semmit, csak kissé felvonta a vállát. Éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem mertem kérdezni semmit. Az énekesnő hirtelen lefékezett, és beállt az egyik fehér ház elé. Épp azzal a házzal szemben állt a gitáros férfi, de nem játszott, csak állt mozdulatlanul, némán, a szeme sem rebbent. Fiatal férfi volt, huszonéves. Az

volt az első benyomásom, hogy cigány, de egy árnyalattal fehérebb volt a bőre. Meglepően magas volt, ahogy ott támaszkodott a fehér ház falánál, látszott, hogy milyen karcsú és izmos. Hófehér inget viselt és szürke nadrágot, a haja pedig valószínűtlenül fekete volt. Olyan furcsa érzésem támadt, mintha már régóta ismerném.

Miközben kipakoltuk a csomagjainkat, és Maria kizárta a ház ajtaját, én továbbra is a magányos férfit figyeltem. Aztán hirtelen rájöttem, miért tűnik ismerősnek. Volt valami a tekintetében, a sötét, mély szemei mögött, ami Manolóhoz tette hasonlatossá. Ettől dobbant meg a szívem. Hát persze, az arca, a termete, a haja, minden vonása olyan volt, mint Manolóé. Csak a bőre volt sokkal barnásabb árnyalatú, vagy legalábbis úgy tetszett, ahogyan vakító fehér ingjével kontrasztba került kreolsága. Láttam, hogy Manolo is kétszer megnézte, talán ő is észrevette a hasonlóságot, de nem szólt semmit. Raquel és Maria viszont ügyet sem vetettek rá, sőt, feltűnően ügyeltek arra, nehogy odanézzenek, ahol a férfi áll. Olyan gyors mozdulatokkal pakolták be a házba a csomagokat, mintha valamitől félnének, mintha valami elől menekülnének. Elkaptam pillantásukat, mikor összenéztek: Maria a szemöldökével kérdezte, hogy most mi lesz, Raquel pedig egy ideges arckifejezéssel válaszolta, hogy nem tudja. Arra gondoltam, ők biztosan ismerik ezt a férfit, aki az utcán álldogál. Úgy éreztem, sok titkot rejteget még Andalúzia, Raquel körül mindig ott lebegett a titokzatosság fátyla.

Ahogy beléptünk a házba, csodálatos patio fogadott: olyan kis udvar bújt meg a falak közé zárva, melynek közepén folydogált egy szökőkút, és körös-körül fantasztikus virágok nyíltak, nagy csere-

pekben és faládákban. Raquel szökdécselve szaladt át az udvaron, kezét a szökőkút vize alá tartotta, és lefröcskölt minket. Nevetett, ugrabugrált, olyan volt, mint egy kisgyerek, aki nagyon örül valaminek. Arcán nyoma sem volt az előbbi felhőknek. Manolo megállt az árnyékban, és mosolyogva nézte a szépséges háziasszonyt. Én viszont nem tudtam levetközni szomorúságomat, és volt egy olyan érzésem, hogy van valaki, a falakon kívül, aki szintén boldogtalan...

Maria megmutatta a szobáinkat. Valamennyien az első emeleten laktunk, nem is szobákban, inkább lakosztályokban. Én egy halványlila árnyalatú szobát kaptam, melyből álomszép fürdőszoba nyílt. Halványszürkék voltak a bútorok, és még a fürdő csempéin is ezek a színek ismétlődtek. Mellettem volt Raquel szobája, s bár nem mentem be, esküdni mertem volna, hogy ott minden fehér. Nem értettem Raquelt, miért üzte el életéből a színeket. Anynyira ártatlannak akart látszani, pedig valami sötét árny lebegett mindig körülötte.

Maria és Manolo szobái a szemközti folyosóról nyílottak. Átsuhant a gondolataimon, hogy ha Raquel tényleg szeretne kikezdeni Manolóval, akkor maga mellett adott volna neki egy szobát. Aztán elszégyelltem magam, hogy ilyeneken jár az eszem...

Kicsomagoltam azt a pár holmit, amit magammal vittem, megfürödtem, és belebújtam egy lila overallba. Jóleső érzéssel néztem végig óriási tükröképemen, magamhoz képest viszonylag jól néztem ki. „Jól megy hozzám a bútor színe” – gondoltam, és elnevettem magam. Éppen be akartam kapcsolni a tévét, amikor valahonnan gitárszót hallottam. Kezem megállt a levegőben. Annyira szép, tiszta volt a dallam, hogy azt hittem, a rádióból

hallatszik. Tekergetni kezdtem az állomáskereső gombját, de azt a felsíró flamenco dallamot sehogy sem találtam. Ahogy jobban füleltem, rájöttem, hogy az utcáról hallatszik a gitárszó, és akkor rögtön tudtam már, hogy ki az, aki ilyen szívfájdítóan játszik. Kiléptem az erkélyre, és valóban megpillantottam az andalúz férfit. Ugyanott támaszkodott, ahol érkezésünkkor, és pengette a húrokat. Látszólag nem törődött semmivel és senkivel, olyan volt, mintha csak magának játszana, fel sem nézett, teljesen a gitárjára koncentrált. Úgy játszott, hogy szinte sírt a keze alatt a hangszer, de olyan tűz, olyan szenvedély volt a játékában, hogy megdobogtatta a szívemet. Csodálkoztam, hogy Raquel nem hallja ezt a fantasztikus zenét, legalábbis ő nem jött ki az erkélyre. Arra gondoltam, ő biztosan annyiszor hallott már ilyen zenét, hogy talán unja is. Én úgy éreztem, sosem tudnám megunni. Mint ahogy Raquel dalait sem. Nem tudtam megmagyarázni, mi az az érzés, ami hatalmába kerít az andalúz zene hallgatása közben, de néha úgy éreztem, mintha kábítószert lenne, valami olyan hatást váltott ki belőlem, hogy mindent elfelejtettem, amikor meghallottam, szinte megbénultam. Ez a zene volt nekem egyszerre a nyugtató és az izgató, szerettem volna meghalni és élni egyszerre, ölelni és szorítani valakit, aki csak az enyém...

Kilestem a folyosóra, hátha ott van Manolo, gondoltam, behívom, hallgassa meg ezt a furcsa gitárszót, hiszen az ő szobájából nem lehetett hallani.

A folyosón nem volt senki, csak az álmos virágok lógatták nagy, gubancos fejüket, várták, hogy elbújjon a nap az esti felhők mögé. Halk, elfojtott suttogást hallottam Raquel nyitott ajtaja felől. Közelebb mentem, mert szíven markolt az érzés, hogy

talán Manolo van nála. Ahogy az ajtó közelébe értem, Maria hangját hallottam, aki Raquelhez beszélt:

– Mondtam, hogy baj lesz! Mondtam, hogy nem szabad idejönni. Istenem, most mit tegyünk, mit tegyünk?

Eddig hallgatóztam, aztán gyorsan visszaosontam a szobámba, hiszen más se hiányzott volna, mint hogy észrevegyenek. Vajon miről beszélt Maria? Vajon mi baj lehet? Velünk van baj, vagy talán a gitározó férfi miatt aggódnak? – ezek a gondolatok jártak a fejemben, és nem kaptam választ a lila falaktól. A gitárszó pedig egy pillanatra sem hallgatott el, a férfi egyre keservesebb dalokat pengetett. Megborsózott a hátam. Próbáltam nézegetni egy képesújságot, amit egy asztalon találtam, de nem érdekelt sem a divat, sem a kis pletykák különböző hercegnőcskékről és színésznőkről. Kissé később Maria bekopogott, és vacsorázni hívott. Az ebédlő a földszinten volt, egybeépítve a kerttel, bár fedett volt, egyik oldalát pompázó virágok alkották.

– Olyan itt, mint a Paradicsomban – mondta Manolo, aki halványzöld nadrágot viselt és mintás inget. Raquel mosolyogva ránézett, és volt valami a szeme sarkában, ami azt súgta, hogy minden lehetne még mesésebb is... Nem tudtam, Manolo elkapta-e ezt a néma üzenetet, mindenesetre úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit. Csak keveset nézett Raquelre, inkább hozzám beszélt.

– Nos, Paquita, bánod-e, hogy pár napig nem látod a madridi szerkesztőség csúf, szürke épületét?

– Nem bánom, de a főszerkesztő urat szívesen magammal hoztam volna – nevettem el magam, és Manolo is kuncogott, mert a főszerkesztőt nem nagyon kedveltük. Kövér, kopasz kis spanyol volt,

Madrid nevét mindig sz-szel a végén ejtette, és ezt mi mindketten úgy utáltuk.

– Milyen jó nektek, hogy vannak közös titkaitok – mosolygott Raquel, és én nem állhattam meg, hogy visszavágjak:

– Azt hiszem, körülöttem is lebeg jó pár titok... – de aztán rögtön meg is bántam, hogy ez a mondat kicsúszott a számon, mert Raquel tekintete hirtelen ködössé változott, és átfutott a pillái alatt valami alig észrevehető kis sötét árny.

– Bocsáss meg – mondtam gyorsan, és Raquel mosolygott is tovább, mintha mi sem történt volna. Megcukrozta az eprét, és szemenként kanalazta a szájába. Még ötletem sem volt, hogy honnan került ide, a hónapokig bezárt házba friss eper, mire ideértünk. Láttam, hogy Manolo is erre gondol, és valószínűleg Raquel is rájött erre, mert mosolyogva mondta:

– Van itt egy kedves szomszéd, aki mindig vigyáz a házra, a virágokat is ő locsolja.

Mi bólogattunk, és én is vettem az eperből. Finom, édes íze volt, szinte elolvadt a számban. Raquel fejezte be leghamarabb az evést, és sűrű bocsánatkérések közepette felállt az asztaltól. Mint mondta, valamit haladéktalanul el kell intéznie, ezért elmegy. Ajánlotta, hogy tegyünk egy sétát Manolóval az esti városban.

– Granada csodaszép, és éjjel van valami különös varázsa – mondta, és búcsút intett nekünk. Manolo is úgy gondolta, jó lenne járni egyet a hosszú utazás után, bár láttam, kissé csalódott. A szeme sarkából Raquelt nézte, akinek karcsú alakja eltűnt a lépcsőfordulóban. Percek alatt átöltöztünk, de Raquel még nálunk is gyorsabb volt. Mire lejttem a szobámból, és kimentem a bejárat elé, Raquel ko-

csija már nem volt a ház előtt, és nem állt ott a gitáros férfi sem. A szürkületben szemügyre vettem az utca mindkét oldalát, de a romantikus dalok előadóját sehol sem láttam. Pedig úgy rémlett, vacsora közben hallottam még panaszos dalainak hangfoszlányait.

Manolo is kijött a ház elé, és elindultunk. Egy lejtős bekötőúton mentünk, és kiértünk Granada főutcájára. A kivilágított boltok és villogó autók érdekes fényt adtak a házaknak. Elsétáltunk egy nagy szökőkút előtt, mely vízjátékával gyönyörködtette a járókelőket. Először toronymagas oszlopokban tört fel a vízszugár, aztán hirtelen fogyni kezdett, és aprócska forrássá apadt.

– Nézd, milyen érdekes – kiáltott fel Manolo, de a következő pillanatban ijedten ugrott földre, mert a vízoszlopok újra égig magasodtak, mintha a semmiből keletkeztek volna, és jócskán szerteszórták cseppjeiket. Nevetve törölgettük arcunkat, ruhánkat a víztől, és leültünk egy közeli padra. Sok ember sétálgatott és nézelődött a kis parkban, fiatalabb és idősebb párok, néhány turista és pár csavargó is.

– Tetszik nekem ez a város. Olyan nyugalom van itt, úgy érzem, kicsit megpihen a lelkem – mondta Manolo, és én megértettem őt, hiszen ugyanezt éreztem.

– Vajon hová mehetett Raquel? – kérdeztem.

– Nem tudom én sem, de ő valahogy nem szereti a nyugalmat. Folyton jön-megy, mozog, hangoskodik. Észrevetted, hogy szinte vibrál körülötte a levegő? – kérdezte Manolo, és én arra gondoltam, hogy igen, sajnos észrevettem.

– Igen, ő ilyen – válaszoltam. – De vannak nagyon csendes és titokzatos pillanatai is, amikor olyan, mintha nem is lenne itt közöttünk.

Manolo nem szólt többet Raquelről, másra terelte a szót. Arról beszélt, hogy milyen volt, amikor gyerekkorában járt Granadában, a szüleivel.

– Anyám csodálatos asszony volt. Emlékszem, amikor felmentünk a várhoz, egy öreg spanyol férfi, aki locsolta a virágokat, földig hajolt előtte. Azt mondta anyámnak, hogy ilyen szép nő még sosem járt az Alhambrában. De anyám csak nevetett – mesélte Manolo, és látszott, mennyire emlékei hatása alá került.

– És apád mit szólt? – kérdeztem, de aztán meg is bántam, mert Manolo arca hirtelen elkomorult.

– Apám kicsit mérges volt, de nem féltékenykedett. Mindig, mindenhol, Madridban és Granadában, télen és nyáron, a boltokban és az utcán, a vadidegenek folyton csodálták anyámat. Anyám mindig csak mosolygott, és elengedte a füle mellett a megjegyzéseket. Nagyon szépen élnek a szüleim... – tette hozzá Manolo lágyan.

Miközben beszélt, átfutott az agyamon, hogy eddig nekem sosem beszélt erről, egyszerűen annyit mondott a szüleiről, hogy Madrid mellett élnek, és hogy ő az egyetlen fiuk. Néha elment hozzájuk hétvégén, de alig mesélt ezekről az útjairól. Ahogy itt ült mellettem, rájöttem, hogy én egyáltalán nem vagyok az élete része, csak a munkájában vagyok társa. És Raquel? Ő vajon megtudhat-e valaha mindent erről a nagyszerű férfiről? Egyáltalán, lehetséges-e teljesen megismernünk egy másik embert, vagy mindig maradnak titkai, belső szobái, ahová nem léphetünk be? Néha olyan furcsa érzéseim támadtak, ahogy néztem Manolót, arra gondoltam, én sohasem nézhetek az ő szemével, nem hallhatok az ő fülével, ő mindig másik ember lesz, pedig én szeretnék teljesen eggyé válni vele. Egykedvűen

néztem a szökőkút vízoszlopait, már nem töltöttek el gyönyörűséggel. Manolo is elhallgatott, talán észrevette, hogy már nem figyelek rá. Végtelenül fájt, hogy nem lehet az enyém, birtokolni akartam, bezárni a bőröm alá, rácsukni a szempillámat, körbefogni a kezeimmel. Ő, a Férfi, viszont a karórája szíját csatolgatta, és füttyült rám, a Nőre.

Elnyújtózott velem a padon, velem, Paquitával, aki felőle akár férfi is lehettem volna. Nagyon szerencsétlennek éreztem magam. Nézegettem gyűrött indiai szoknyámon az elefántokat, és ahogy kismítottam a ráncokat, észrevettem, hogy az elefántok hátán egy-egy szerelmespár ül. Száz meg száz aprócska, összebújó pár ölelkezett körben, a szoknyám alján. Manolo is észrevette a mintát, mely eddig megbújt a ráncok között.

– Ez volna csak jó, egy elefánt hátán a kedvesünkkel – tréfálkozott, és imbolygó mozdulatokat tett, mintha le akarna esni a hordszékből. – Paquita, mondd, szerinted minket hol vár a kedvesünk? Talán Indiában? – kérdezte, és egy pillanatra elkomorult a tekintete.

– Nem Manolo. Sokkal, sokkal közelebb van hozzánk – mondtam halkán, és Manolo rám nézett.

– Gondolod, kislány? – kérdezte, és én már majdnem folytattam, de akkor észrevettem, ahogyan megcsillant szemében a fény: ő Raquelre gondolt, és rajtam keresztülnézett.

XI.

Szótlanul ballagtunk egymás mellett. A kivilágított Alhambra pazar látvány volt. Csak pár száz év, csak néhány emberöltő telt el azóta, hogy itt éltek

az arabok. Eltűnődtem, vajon gondoltak-e akkor arra, hogy kedvenc szobájukból múzeum lesz, szökőkútjaikból turista-látványosság. Szoktak-e este lenézni a városra? És vajon mit láttak? Mit érezhettek a háremhölgyek, akiket éjjel és nappal az udvar kőoroszlánjai őriztek? Szerettem játszadozni az effajta gondolatokkal, szerettem volna, ha létezne időutazás, és megleshetném régen élt emberek minden napjait. Valami nőies kíváncsiság vonzott, hogy kihallgassam őseink beszélgetéseit, hogy részese legyek örömeiknek és bánataiknak. Töprengéseimből Manolo hangja térített magamhoz.

– Paquita! Nézz csak fel a Holdra! Nézd ott a jobb oldalán azt a sötét árnyat! Talán Macías az, a költő – mondta, és én előbb ránéztem, a romantikus, álmodozó fényképészre, aki kinyújtott mutatóujjával bökött az ég felé. Aztán pillantásomat a Holdra emeltem, és valóban, a nagy, kerek tál előtt átúszt valami kis árnyék.

– Lehet, hogy ő az, a kis apród – válaszoltam mosolyogva, – hiszen telehold van, a szerelmesek ideje. Mondják, ilyenkor minden emberben erősödik a szerelem érzése, ilyenkor újra éled a vágyakozás.

– Vajon hol lehet Estrella? Siratja-e az apródot? – kérdezte Manolo, aki gyerekes módon ragaszkodott Maria meséjéhez.

– Talán egy másik apróddal van, a Hold háta mögött – mondtam rosszmájúan, és Manolo erre kikökökent álmodozásából.

– Ó, milyen undok vagy! Neked nem tetszett ez a történet? – kérdezte.

– Ó, dehogynem, csak nem lehet minden nőben megbízni – mondtam, és azt hiszem, ezt komolyan is gondoltam.

Elsétáltunk a központi térre, kellemes borzongás járt át, ahogy a csípős szél végigfutott a városon.

Visszakanyarodtunk a Sacromonte felé, és hazafelé vettük utunkat.

– Ideje lesz már kicsit aludnunk, holnap kezdem a munkát – mondta Manolo, és ahogy az órámra pillantottam, láttam, hogy elmúlt tizenegy. Az utcákon még sétálgattak az emberek, és az erkélyekről is vidám zajok hallatszottak. A bárók és éttermek kerthelységeiben sokan vacsoráztak, és nézték az utcai járókelőket, köztük minket is. Nekem még kedvem lett volna beülni valahová, meginni egy pohárka banánlikört jéggel, de Manolo egyre jobban szaporázta lépteit. Amikor a hegy aljához értünk, befordultunk Raquel háza felé. Én ámulva néztem a cigánynegyed fehér házacskáit, melyek még a sötétben is világítottak. A kerek Hold fénye valami egészen varázsos árnyalatot adott a Sacromonténak. Hirtelen valahol belecsaptak egy gitár húrjaiba, és az áttetsző éjszakába belejajdult egy dallam. Erről eszembe jutott a délutáni gitáros férfi, és ellenállhatatlan kedvet éreztem, hogy elsétáljak a cigánynegyedbe. Manolo azonban csak a fejét rázta, nem tetszett neki az ötlet.

– Jobban tennéd, Paquita, ha te is hazajönnél, nem tanácsos ilyenkor egyedül kószálnod. Majd megnézzük holnap ezeket a kis hegyi utcákat, ígérem, eljövök veled én is. Sőt, lehet, hogy holnap Raquel is eljön... – mondta bizonytalanul, de én már döntöttem.

– Ne félts, Manolo, nincs mit ellopni tőlem. Semmi bajom sem lesz, csak eredj haza – mondtam, és a férfi kelletlenül elbúcsúzott.

A zene hangjai vezettek, befordultam egy kis utcába. Egy fiatal fiú gitározott, egy kis kocsmá bejá-

rata előtt ült. Énekelt is, egy szegény, árva cigánylegényről szólt a dala, aki elveszítette az anyját. Olyan szívtépően zenélt, hogy egy pillanatra megálltam.

Észrevett, és máris egy másik dalba fogott, egy szép señořitáról, aki magányosan bolyong az éjszakában, mert elveszítette a társát. Szerettem volna odaszólni neki, hogy még meg sem találtam, de úgylis csak kinevetett volna. Tovább ballagtam, és mosolyognom kellett nekem is magamon.

Holdfény, gitárszó, nagy érzelmek – milyen romantikus lélek vagyok. Talán máshol mindez gicszesnek tűnt volna, de itt, Granadában olyan lenyűgöző és valódi volt minden. Telve volt a lelkem örömmel és kétségbeeséssel, reménnyel és a magány érzésével, a dalok pedig csak megerősítették a gondolataimat, olyanok voltak, mint saját bensőm visszhangjai. A körülöttem levő házak kertjében leanderek és más gyönyörű virágok pompáztak, nehéz és könnyű illatok szálltak váltakozva az orromhoz. Az egyik erkélyen két cigánylány beszélgetett fennhangon, és akkor sem hallgattak el, mikor közelebb értem.

– Tudom, tudom, mind ilyenek! Én már nem bírom meg egyikben sem – mondta az idősebb, bár nehéz volt kivennem az arcukat a homályban.

– Én sem – mondta a másik, aztán felállt, és az erkély korlátjának támaszkodott.

Nagyon hosszú haja volt, és vékony, légies alakja. Amint elmentem mellettük, köszöntek nekem, és én ettől kezdtem egészen otthonosan érezni magam. Továbbmentem, bár rég nem tudtam, hol járok. Csak az ösztöneim után mentem.

Egy ház közelébe érve hallottam, hogy egy férfi valakivel kiabál. Megálltam, és egy bokor mögé

rejtőztem. Nem mertem továbbmenni, mert nyitva volt a ház ajtaja, fény szűrődött az utcára.

Ha elmentem volna a kapu előtt, biztosan meglátnak, és valahogy nem kívántam, hogy lássanak. De visszafordulni sem volt kedvem, arra gondoltam, várok, amíg elcsendesedik a vihar. A férfi indulatai azonban – legalábbis a hangokból ítélve – nem csillapodtak.

– Mondtam, mondtam neked, hogy ne gyere ide a városba, csakis egyedül! Te az enyém vagy, értsd meg, nem adlak soha másnak... Igen, igen, százszor is elmondom, ha nem érted meg! – kiabálta a férfi, de volt a haragos szavak mögött valami nagy-nagy fájdalom. Nem tudtam megállapítani, hogy kivel „beszélget”, mert a másik – nyilván nő – suttogva válaszolgatott, csak abból sejtettem, hogy ott van, mert a férfi időnként elhallgatott, és pár pillanatig nem szólt.

– Nem, nem, nem és nem! – csattant fel újra az ismeretlen férfi hangja. – Nem várok tovább, és nem állok félre az utadból! Emlékezned kell rá, hogy milyen nagyon szerelmesek voltunk egymásba! Én nem tudok nélküled lenni, az én szerelmem nem múlt el. Értsd meg, fizikailag szenvedek a hiányodtól – mondta aztán, és az utolsó szavai tele voltak könnyörgéssel.

Annak ellenére, hogy félelmetes volt a kiabálása, valahogy a lelkem mélyén mégis megértettem. Arra gondoltam, egyszer talán Manolo elé kellene állnom, és ilyen stílusban kellene felébresztenem Csipkerózsika-álmából, ha már magától nem veszi észre a rezdüléseimet. Aztán persze beláttam, hogy ez butaság, mert aki a szempillám rezdülésére nem reagál, annak a világ végéig kiabálhatnék. Tudtam azt is, hogy ez az ismeretlen férfi is veszített, bár

nagyon szeretett volna másként viselkedni, a kiabálása csak fölényeskedés volt. Én is tudtam, és bizonyára ő is, hogy ezt a nőt már nem szerezheti vissza.

Gondolataimból egy női alak riasztott fel, aki kiszaladt a házból. Fehér ruhában volt, haja feltűzve, és ahogy az arcát visszafordította a fény felé, hirtelen megismertem.

Raquel volt az, az énekesnő! Tehát idejött. Akkor a kiabáló férfi nem lehet más, csak ő, aki délután a ház előtt gitározott. Hirtelen szerettem volna a földbe süllyedni vagy láthatatlanná válni, de csak abban reménykedhettem, hogy Raquel a másik irányba indul el.

– Ég áldjon, Ramon, ne gyere többet, és ne keress! – mondta az énekesnő, és szerencsére a másik irányba indult el.

– Ne gondold, hogy ennyi az egész, hogy vége! Nem dobhatsz el, én türelmes leszek. Megvárom, amíg meggondolod magad. Én ráérek – mondta a férfi, de már csak Raquel hátának.

A ház túlsó oldalán állt Raquel kocsija, ha abból az irányból jöttem volna, mindenképp észre kellett volna vennem. Az énekesnő gázt adott, és elviharzott mellettem, de nem nézett rám, valószínűleg nem vett észre a bokor széles levelei mögött.

„Most kellene visszaindulnom” – gondoltam, de hirtelen megláttam, hogy Ramon arrafelé tart, ahol állok. Lélegzet-visszafojtva figyeltem, hogy hová megy, és ezúttal nem volt szerencsém. Egyenesen hozzám lépett, széttárta arcom előtt az ágakat. Szívem a torkomban dobogott, fogalmam sem volt, hogy most mi lesz.

– Jó estét hölgyem. Élvezetes mások beszélgetését kihallgatni? – kérdezte, és én nem tudtam, mit

mondjak. Magyarázkodni akartam, de aztán elszégyelltem magam, hiszen végül is igaza volt.

– Sajnálom – mondtam, és előjöttem az ágak mögül, de látszott, hogy a férfi nem haragszik. Inkább úgy tűnt, megnyugtatta, hogy van fájdalomnak tanúja is, talán abban reménykedett, hogy megértem majd őt, és igazat adok neki.

– Jöjjön, ülünk le egy kicsit – mondta, és az volt az érzésem, hogy nem ismert meg; fogalma sincs, hogy látott már. Én koromsötétben is megismertem volna, annyira jellegzetes volt magas, karcsú alakja. Amikor beszélt, volt valami olyan tűz a szemében, ami még a lámpafényben is izzott, és egészen földöntúlivá tette az arckifejezését. Ám, ahogyan a kapuba értünk, és teljesen rám esett a fény, azonnal megismert ő is.

– Maga? – kérdezte meglepetten, és én némán bólintottam.

– Utána jött? Kémkedni? – kérdezte, és fejével arrafelé bökött, amerre Raquel elment.

– Nem, nem. Véletlenül jöttem erre, ha tudtam volna, hogy ő, hogy maga... – kezdtem mentegetőzni, de aztán elhallgattam.

– Hát, gondolom meglepődött. De ne gondolja, hogy most magyarázattal tartozom. Ez az én életem, nincs hozzá semmi köze – mondta nem túl barátságosan, és hellyel kínálta.

– Miért akarja, hogy leüljek, amikor azt mondja, semmi közöm magához? – kérdeztem, és egyik lábamról a másikra álltam.

– Ez nem ellentmondás, leülni leülhet, de ne kérdezzessen – mondta, de aztán elnevette magát.

– Teljesen örült vagyok, hiszen maga nem szándékosan lett tanúja a beszélgetésünknek, nem is tudta, kik vagyunk. És különben is mindennek én

vagyok az oka, az ostoba ordítózással, de nem tudok az indulataimnak parancsolni. Legalábbis nem mindig... – mondta és megint egy nádból font fotelre mutatott.

Leültem, és közben körülnéztem: minden halvány és sötétebb zöld volt ebben a szobában. Ramon fehér inge világított, kezével hátrasimította haját. Ahogy néztem, olyan gyereknek tűnt, olyan nagyon fiatalnak.

– Raquel régebben nagyon szeretett engem, én voltam az első fiú, akivel járt. De aztán elment Amerikába... Ma is átkozom azt a napot – mondta Ramon, és én elképzeltem magamban, ahogyan mennek kézen fogva, két rajongó kamasz. Bólintottam, de a fiú nem látta. Csak meredt maga elé, úgy beszélt. Ha nem lettem volna a szobában, valószínűleg a falnak is elmesélte volna fájdalmát, legalábbis erre gondoltam.

– Mennem kell – álltam fel, mert hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam, és nem akartam, hogy Ramon tovább „gyónjon” nekem.

– Várjon! – mondta erélyesen, és ő is felállt. – Csak azt mondja meg, hogy maga azzal a férfival van-e, akit Raquel házában láttam? Tudja, hogy miért kérdezem.

Igen, tudtam. Ramon féltékeny volt, azt hitte, Raquel mást talált. Számára ez lett volna az egyetlen lehetséges magyarázat, nem mintha ebbe belenyugodott volna. Én legszívesebben az arcába kiáltottam volna, hogy Raquel szemet vetett Manolóra, hogy én is szerencsétlen vagyok, és én is szenvedek, de nem akartam szólni semmit erről a dologról. Azt gondoltam, most az a legjobb, ha nem nyugtalanítom tovább Ramont, úgyhogy ezt válaszoltam:

– Igen, én vele jöttem – ami végül is félig-meddig igaz volt, csak nem úgy, ahogy beszélgetőtársam értette. Gyorsan az ajtó felé hátráltam. Ramon kedvesen köszönt el, és azt mondta, reméli, találkozunk még.

Ahogy távolodtam a házától, hallottam, amint énekelni kezd. Hangja elvegyült az este fekete párájával.

XII.

Hajnalban ébredtem, és nagyon álmos voltam. Pár órányi alvás után fájt a fejem, és szörnyen éreztem magam. Hiába erőltettem az alvást, csak álmatlanul forgolódtam. Felkeltem, lezuhanyoztam, de a tükörből egy nyúzott, elgyötört arc nézett vissza. Arra gondoltam, hogy Manolo helyében én sem szeretnék bele magamba.

Kiléptem az erkélyre, és meglepetten vettem tudomásul, hogy milyen hűvös van. Lenéztem az utcára, és elámultam, mikor megláttam a szemközti ház falának támaszkodva Ramont. Nem volt nála a gitárja, csak állt zsebre tett kézzel, és holtfáradtnak látszott. Fejbőlintással üdvözölt, de láttam, hogy egyáltalán nem érdeklek. Csak Raquel ablakát bámulta kitartóan. Én gyorsan visszahúzódtam a szobámba, és bánatosan kefélgettem a hajamat.

Arra gondoltam, hogy másnak minden jó kijut, van tehetsége, szépsége, vagyona, mindenki a lába előtt hever. „Máson” persze, Raquelt értettem. Eszembe jutott egy gyerekkori emlék, amikor még Alcalában laktunk. Cervantes évfordulóján a főtéren nagy ünnepséget rendeztek. Kivonultak kicsik és nagyok, és minden 14 éves lány kapott egy

számot, és szépségválasztást rendeztek. Én is büszkén fogtam idétn kockás ruhám elé a 42-est, hát ha rám is szavaz valaki. Elment mellettem egy ismeretlen család, és a férfi megjegyezte: – Nézzétek, ezt a kis csúnyát, hogy fogja azt a számot! Menjél haza tanulni, kislány, talán abban több örömed lesz – mondta, és a fogszabályzós fia felröhögött.

– Én kitűnő tanuló vagyok! – kiabáltam, és hozzávágtam a számomat.

– Nocsak, micsoda kis szemtelen! – sipákkolt a felesége, és ezzel otthagytak. Én házáig futottam, és a ház előtt, a kövön ülve vártam meg a szüleimet, akik éjfélnél is tovább kerestek a Cervantes téren, mert nem tudták, hogy hová tűntem.

Persze, nem meséltem nekik semmit, és azóta sem, senkinek nem mondtam el ezt az esetet. Akkor, ott Raquel házában legalább olyan szerencsétlennek éreztem magam, mint azon a régi, gyermekkori éjszakán.

Fekete pólóruhamba bújtam, és lementem az udvarra. Azt hittem, még mindenki alszik, de tévedtem. A halványkék terítővel leterített asztalkán már ott illatozott a reggeli, Manolo és Raquel éppen narancsdzsemet kenegettek pirítósukra, és orromba szállt a friss kávé illata.

Oldalt ültek nekem, először nem is vettek észre. Olyanok voltak, mint egy nászutas pár, Manolo tré-fálkozott, Raquel pedig elbűvölően nevetgált, haját fehér pánt fogta össze. Ahogy megpillantottam őket, nagyon belenyilallt a szívembe. Már éppen arra gondoltam, hogy visszalopakodom a szobámba, Raquel azonban rámnézett.

– Jó reggelt, Paquita! Te is ilyen korán keltél? – kérdezte.

– Pedig nem alhatott valami sokat, hiszen éjjel a

Sacromontén kóborolt – mondta Manolo, és vidáman ropogtatta a kenyeret. Raquel azonban elkomorult. Arcán átfutott egy sötét felhő, és felém fordult:

– Hány óra felé jártál ott?

– 11 után, de csak a hegy aljáig mentem, féltem továbbmenni, Manolo szerint veszélyes környék – füllentettem.

– Bizony, meglehet – mondta Raquel, és látszólag megkönnyebbült.

Amikor befejeztük a reggelizést, elindultunk az Alhambrába, hogy Manolo megkezdhesse a fényképezést.

Ahogy kiléptünk a házból, Ramon még mindig ott állt, de Raquel figyelemre sem méltatta, nem is köszönt neki. Én sem mertem, nehogy kiderüljön kényszerű megismerkedésünk. Ramon olyan volt, mint egy néma árnyék, nem tűnt el Raquel közeléből. Láttam, amint szépvágású szemével Manolót nézegeti, valószínűleg arra próbált rájönni, hogy vetélytársa-e az ismeretlen férfi.

Manolo ugyan kicsit idősebb volt, de valamivel csinosabb. De az is lehet, hogy csak nekem tűnt így, hiszen én őbelé voltam szerelmes. Néha szoktam azon tűnődni, hogy a sors egy férfit teremtett-e nekem, vagy számtalan van, aki társam lehetne. Nagyanyám valaha úgy szokta mesélni, hogy minden ember nagyon-nagyon messziről érkezik a földre. Amikor ideér, akkor egy képzeletbeli virágkehelybe pottyan, és ott éli le az életét. Sok más virág veszi körül, de csak egyetlen egy az, aki éppen olyan kehelyben ül, mint ő. Mindegyik virágnak meg kell találnia a maga párját, mert különben nem lesz boldog. Nagyanya mindig azt mondta, hogy nagyon kell vigyázni, mert könnyű tévedni,

sokan vannak, akik hasonlítanak. De ugyanolyan csakis egyetlen egy van...

Ezen a granadai reggelen is ez jutott eszembe, és arra gondoltam, talán mégsem Manolo az én virágmásom. Hiszen ő nem szerelmes belém. Beült a kocsiba, előre, Raquel mellé, én pedig a hátsó ülésre kászálódtam be, mint egy felesleges csomag, a fényképező-berendezések közé. Hátrapillantottam Ramonra, akinek nagy, fekete szemei szomorúan csillogtak. Lassú, de határozott léptekkel elindult utánunk.

– Ki ez a férfi? Talán egy titkos hódoló? – kérdezte Manolo Raqueltől, és a nő kicsit idegesen felnevetett.

– Hát titkosnak éppen nem titkos, folyton körülöttem lebzsel – válaszolta, és Manolo úgy bólogatott, mint aki tökéletesen megérti, hogy valaki beleszeressen a mellette ülő szépséges nőbe.

Áthajtottunk Granadán, nagyon megkapó volt a reggeli város. A boltok elé kipakolták a friss zöldeket és virágokat, csábítóan mosolyogtak a görögdinnyék és az őszibarackok. Az ajándékboltok kirakatában csillogtak a csecsebecsék, és kellemesen cirógtak az erőlködő napsugarak.

Egy erdő aljáig vezetett a kacskaringós út, ott leállítottuk az autót. Kipakoltuk a felszereléseket, és mi ketten Manolóval felcipeltük az Alhambra kertjébe. A paloták őrei tágra nyílt szemekkel bámulták Raquelt, aki olyan volt hófehér muszlinruhájában és tüllkendőjével, mint egy angyal. Óvatosan lépkedett fehér túsarkú cipőjében, így majdnem akkora volt, mint Manolo, nálam jó fejjel magasabb.

Manolo is elbűvölve nézte, láttam, hogy egyszerűen nem tudta róla levenni a szemét. Ahogy Ra-

quel kérdezett tőle valamit, ő elejtette a reklámszatyorba csomagolt üres filmtekercseket. Zavarba jött, kissé elpirult, mint egy kamasz fiú. Én persze úgy tettem, mint aki nem vett észre semmit, szó nélkül összeszededgettem a szétgurult orsókat.

Az Alhambra arab palotái káprázatosak voltak. Újra meg újra csodálattal töltött el, valahányszor láttam, nem tudtam betelni a csipkézett falak szépségével, az arab díszítésekkel, feliratokkal, a zubogó szökőkutakkal és a pompás kerttel. A nyári palota parkjában kezdte Manolo a fényképezést. Sok-sok képet készített: Raquel a rózsák között, Raquel a szökőkútnál, Raquel a leanderbokor mellett, Raquel a várfal mellvédjén állva, Raquel a kék égbolt fényeivel körülvéve.

Úgy éreztem, miközben ide-oda cipeltem az alkatrészeket, a tizórait, Raquel szépítőszerait, hogy én vagyok a Hamupipőke, aki mostohatestvére szépségét vigyázza. Persze, ez a hasonlat több szempontból sem volt helytálló, főleg azért nem, mert reményem sem volt arra, hogy én is hercegkisasszonnyá változzam, és hogy Manolo az én cipellőmmel futkosson, ahelyett, hogy Raquel formás lábait bámulja. Legalábbis, mindehhez a földkerekség legfantasztikusabb varázslónőjére lett volna szükség, az én keresztanyám meg csak egy öreg, görbe hátú varrónő volt Zaragozában.

A kert zöld pázsitját látva kedvem támadt kibújni kényelmetlen, barna szandálomból. Olyan jól esett mezítláb taposni a hűs fűvön, hogy bánatom ellenére elnevettem magam. Manolo és Raquel rám néztek, éppen a járdán állva töprengtek, hogy hol készítsék el a következő felvételsorozatot.

– Megvan, Raquel! – kiáltott fel Manolo. – Kérlek, gyere ide a fűbe, de a cipődet vedd le, legyél te

is mezítláb. Guggolj le, vagy ne is, kérlek, fekédj le a fűbe, fantasztikus képeket csinállok rólad! – lelkesedett Manolo, és bár Raquel csak a kendőjére volt hajlandó lefeküdni, esküdözött, hogy ezek lesznek a legjobb képek. Raquel, ahogy ott feküdt, és lágy ruhája ráomlott a testére, Manolo teljesen önkívületbe jött. Raquel is úgy pillantott rá, hogy jól tudtam, ez a tekintet már nem a fotósnak szól, hanem neki, Manolónak, a férfinak, akivel nekem már nincs több dolgom.

Nagyon elkeseredtem, elhatároztam, hogy kész, vége, többé nem megyek velük sehová, nem kínozom tovább magamat, és azt sem hagyom, hogy ők gyötörjenek. Nem szóltam nekik semmit, csak csendesesen lepakoltam a holmikat egy közeli bokor mellé, kezembe fogtam a szandálomat, és megindultam vissza, a kijárat felé. Addig akartam menni, hogy ne lássam többet őket. Egy pillanatra azonban visszafordultam, és kis híján sóbálvánnyá meredtem: Manolo éppen felsegítette Raquelt a földről, és ugyanazzal a lendületes mozdulattal, amellyel felrántotta a kezénél fogva, magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta.

Vadul kaptam el a fejemet, és futni kezdtem. Még az sem érdekelte őket, hogy ott vagyok-e vagy sem, számukra én megszűntem létezni, elragadta őket a szenvedély, és nem számított más. „Ez aztán a szép kis munka Manolónak, és nekem is szép kis nyaralás” – gondoltam, futni kezdtem, futni lefelé a lejtős erdei úton. Elfutottam a nyitott sportkocsi mellett, legszívesebben szétvertem volna. Úgy éreztem, az erdő óriási fái gúnyosan hajlogatják felém ágaikat, és úgy tetszett, minden szembejövő engem bámul. Kis ideig reménykedtem, hogy talán Manolo utánam fut majd, hogy kiabálni fogja a

nevemet, hogy megijed majd, ha nem talál. De valahányszor lépteket hallottam a hátam mögött, hiába fordultam vissza. Sosem volt ott senki, nem futott utánam egy teremtet lélek sem. Csak a vérem rohanását hallottam, és a szívem eszeveszett zakolatását. Már csaknem elájultam a fáradtságtól és a fájdalomtól, szemeim homályba borultak, amikor hirtelen valaki megállított. Erős karjaival vállon ragadott, és hangosan rám szólt:

– Hová fut, az ég szerelmére, hiszen majdnem lelépett az útestre! – mondta a magas férfi, és ahogy kitisztult a látásom, ráismertem, hogy Ramon az.

Körülnéztem, már bent jártam a városban, előtem rohantak az autók. Olyan volt, mintha egy rossz álomból ijedtem volna fel. Hátrasímitottam a hajam, és akkor jöttem rá, mennyire verejtékezem.

– Mi történt? – kérdezte Ramon, és kissé megrázott. – Térjen magához!

– Azok, ott... – kezdtem, de valahogy nem forgott a nyelvem.

– Tudom – mondta sötéten Ramon. – Félrepillantott, és láttam, hogy sír. – Tudom, azok ketten szeretik egymást – mondta, és olyan fájdalom csendült ki a szavaiból, ami csak az én szenvedésemhez volt hasonlítható. – Jöjjön, menjünk el egy csendes helyre. Jól tette, hogy otthagya őket, nekik nincs már szükségük magára, és rám sem – mondta, és kedvesen megfogta a ruhám ujját.

Engedelmesen elindultam, és egy csendes kis étterembe mentünk. Beültünk egy kis asztal mellé, és Ramon két jeges ásványvizet rendelt.

– Nekem jobban esne egy kis bor – jegyeztem meg, de ő csak rázta a fejét.

– Nem, nem, szó sem lehet róla. A bor csak nő-

veli a bánatot – mondta, és én elhittem neki. Egy darabig mindketten némán ültünk, és azt vártuk, hogy a másik szóljon.

– Én nagyon szeretem Manolót. Vagyis... hát... ezidáig szerettem – törtem meg a csendet, Ramon pedig azt kérdezte:

– És ő tudja? – Csak némán ráztam a fejemet, és potyogni kezdtek a könnyeim.

– Én azóta szeretem Raquelt – mondta –, mióta megpillantottam itt, Granadában. A szüleivel vacsorázott egy vendéglőben, évekkel ezelőtt... Én ott gitározgattam, és énekeltem, és egyszer csak Raquel odalépett hozzám, és csengő, kristálytisza hangon ő is rázendített egy sevillanára. A teremben, emlékszem, néma csend lett, ott álltam én, a fekete fiú, és ő, a hófehér kislány. Lélegzet-visszafojtva hallgattak minket, aztán mindenki zúgó tapssal köszönte meg a dalt. Raquel szülei nagyon büszkék voltak, jobbra-balra hajlongtak, mintha kizárólag az ő érdemük volna, hogy lányuk ilyen sikeresen szerepelt. Aznap vettek itt házat, korábban Cádizban laktak. Itt kezdték zeneiskolába járatni Raquelt, és azért költöztek ki Amerikába, hogy a lány énekesnői karrierjét egyengessék. Legalábbis nekem ezt mondták. Szerintem az legalább annyira hozzátartozik az igazsághoz, hogy szerették volna távol tartani tőlem. Tudja, az én anyám mégiscsak cigány-asszony volt. Raquel 18 éves volt, mikor elköltözött innen, éppen öt éve.... Akkor esküdözött, hogy visszatér, hogy ír, hogy nem felejt el. Eleinte így is volt, de aztán mind ritkábban írt, és végül csak évente egyszer jött le ide, a régi házukba. Tavaly nyáron már nagyon furcsán viselkedett, már nem úgy, mint azelőtt. Én viszont egyre forróbban szeretem, hiszen közben férfi lettem, és ő szépsége-

sebb és szenvedélyesebb, mint valaha. Én nem tudom elveszíteni, nem engedem, hogy mással éljen... – mondta, és utolsó szavainál kissé megemelte a hangját. Olyan félelmetes láng égett a tekintetében, hogy megborsózott a hátam.

– Pedig most engednie kell, Raquel már Manolót szereti – rebegtem elhaló hangon, és magam sem voltam benne biztos, hogy ezt én mondom, vagy csak a távolból hallom a saját hangomat, mint ahogyan álmomban is szoktam. Ramon konokul hallgatott, és látszott, hogy fűtyül arra, amit mondok.

– Az a férfi látta már Raquelt énekelni? – kérdezte Ramon. Némán bólintottam, ő pedig lehajtott a fejét.

– Akkor tényleg nagy csata lesz – állapította meg, – mert Raquelt hallani felér egy halálos ítélettel. Aki őt egyszer látja a színpadon, nem tud többé megszabadulni a varázserejétől. Ő olyan, mint a mondabeli szirének. Behálózza az embert, aztán elpusztítja – dűnnyögte Ramon, és karján megfeszültek az inak. Olyan volt, mintha gondolatban valamit összeszorítana, de a következő pillanatban kismult újra a bőre.

– Én visszautazom Madridba – mondtam, és felálltam az asztaltól. Ramon szomorúan rám nézett, és így szólt:

– Én a maga helyében nem tenném.

– Miért? – kérdeztem, és egyik lábamról a másikra álltam. Úgy éreztem hirtelen, hogy borzalmasan fázom.

– Ha visszamegy, biztosan sosem kapja meg azt a férfit, Raquel teljesen befonja bűvös mosolyával. Ha viszont velük marad, megakadályozza, hogy egymáséi legyenek, és akkor talán elmúlik ez az egész – mondta, de én csak ráztam a fejemet.

– Én már nem akarok megakadályozni semmit. Nem beszélve arról, hogy nem is tudnék. Ők már megtalálták egymást, én nem állhatok közük – mondtam, és elindultam a kijárat felé.

– Maga nem ismeri Raquelt – szólt utánam Ramon, és mellém lépett.

– Ő csak játszik a férfiakkal, az ujja köré csavarja mindet, aztán elhagyja. Nem én vagyok az egyetlen, akivel ezt tette, de én vagyok az egyetlen, aki nem tudja túltenni magát rajta. Nekem ő volt az, akit a sors rendelt, ugye, érti? – kérdezte, és én némán bólintottam.

– Ő a maga virágja – szóltam halkán, és ő felvont szemöldökkel nézett rám.

– Semmi, semmi, csak egy régi mesére gondoltam – válaszoltam ki nem mondott kérdésére.

– Kérem, gondolkodjon, ne utazzon még el, rajtam is segítene, ha velük maradna – könyörgött, de én úgy éreztem, hiú reményeket táplál. Kezet nyújtottam, és elkészöntem tőle, és elgondolkodva ballagtam a lustán kanyargó kis patak mellett. Baloldról fölém magasodott az Alhambra, de nekem még ránézni sem volt kedvem.

XIII.

Hazaérve csak Mariát találtam otthon, aki a tágas konyhában főzött. Sült hal és hagymás krump-lisaláta illata keveredett, és Maria éppen mandulás süteményeket szedett ki a sütőből.

– Hol járt, kisasszony? – kérdezte, és csaknem elejtette a forró tepsit, amikor rám nézett.

– Raquel és a fiatalember mindenütt keresték már, nem tudták elképzelni, hogy hová tűnt a vár-

kertből – mondta, és úgy látszott, megörült, ahogy meglátott.

– Sétálni mentem – vetettem oda, és éppen arra gondoltam, hogy gyorsan visszavonulok a szobámba, amikor betoppantak Manolóék.

– Paquita, na végre, úgy ránk ijesztettél! – kiáltott Manolo, Raquel pedig rám mosolygott.

– Te, te elveszett lány! Hát hová tűntél? – rázta a fejét rosszállóan.

– Nem akartam zavarni a munkátokat – mondtam kissé gúnyosan, és láttam, ahogy Manolónak egy cseppet megremegett a szája. Raquel egy szemrezdüléssel sem árulta el magát, de mindenesetre abbahagyta a faggatózást. Maria megterített, és mindannyian asztalhoz ültünk. Ők hárman jóízűen ettek, én csak kóstolgattam az ételeket, de nem volt étvágyam, pedig a gyomrom helyén egy tátongó lyukat éreztem. Elhatároztam, hogy a vacsoránál majd bejelentem, hogy hazamegyek.

Amikor visszamentem a szobámba, elkezdtem csomagolni. Kidobáltam a ruháimat a szekrényből, és belegyűrtem egyenként a táskámba. Utáltam mindent, a napsárga kiskosztümöt, a kék pulóvert és a virágmintás napozóruhát. Ha lett volna nálam gyufa, talán felgyújtom mindet. Csak nagy sokára hallottam meg, hogy valaki kopogtat. A szétdobált holmikra gyorsan ráhajtottam az ágytakarót, és a táskát belöktem a szekrénybe. Manolo állt az ajtóban, puha szövetnadrágban és sötétkék pólóban volt.

– Bejöhetek? – kérdezte, és én csak némán bólintottam.

– Ne haragudj rám, Paquita, nem akartalak megbántani – mondta halkan, és zsebébe csúsztatta a kezét. Nem akartam, hogy leüljön, mert nem volt

kedvem beszélgetni vele, hiszen a sírás a torkomat fojtogatta. Ő azonban nem viselkedett túlságosan udvariasan, mert magától leült.

– Bocsáss meg, hogy nem figyeltem rád, hogy Raquellel törődtem, de ő teljesen megbabonázott – mentegetőzött, és valahol a levegőben elakadt a hangja.

– Nem vagyok vak – súgtam, és hirtelen elkapott a sírás. Rázkódott az egész mellkasom, nem tudtam abbahagyni. Manolo ijedten ugrott oda hozzám, és így szólt:

– De hiszen te szenvedsz, Paquita. Mi bajod van, miért sírsz? – majd hirtelen, mint akinek hálgyog esett le a szeméről, Manolo rájött a titkomra. Örökre rejtély marad a számomra, hogy lehetett éveken át olyan gyanútlan.

– Te szeretsz engem, Paquita! Te féltékeny vagy. Úristen, édes istenem! – sóhajtozott, és láttam, hogy szinte megfagyott benne a vér. Én csak még fojtogatóbban kezdtem zokogni.

– Te jó ég, kislány, én nem láttam a szememtől! Ó, ez nem lehet igaz! – kiáltotta, és hozzám akart lépni, talán azért, hogy átfogja a vállam. Ahogy közeledett, meglátta az ágytakaró alatt púposodó holmijaimat, és hátrahőkölt.

– Nem kell elmenned haza. Nem leszek Raquellel, amíg te itt vagy velünk. Nem fogok neked szenvedést okozni. Csak ma, valahogy... nem tudtam uralkodni magamon. Ahogy nézett, ahogy szólt hozzám, elfogott a vágy... – mondta csendesen, szinte bocsánatkérően.

– Ugyan, ne mentegetőzz. Könyörögve kérlek, Manolo, hogy hallgass el! Ne mesélj itt nekem a vágyaidról, és ne gyötörj, hiszen így is szenvedek eléggé. Nem fogom eljátszani a felesleges harma-

dik szerepét. Éppen elég ostoba voltam eddig is, de ennek vége. Elmegyek – mondtam, és Manolo hallgatott. Érezte, hogy nem fogom megmásítani az elhatározásomat. Semmi értelme nem lett volna, úgy éreztem, már éppen eléggé nevetségessé váltam.

– Talán idővel majd megbocsátasz, Paquita. Ez a nő olyan, mint egy szirén... – suttogta, de én csak egy lesújtó pillantást vettem rá.

– Ezt már más is mondta – közöltem vele kegyetlen hangon, és arra gondoltam, már nem is szeretem őt.

– A gitáros férf? – tudakolta Manolo. Bólintottam.

– Szóval, te beszéltél vele. Mondta Raquel, hogy valami hűséges imádója, aki folyton árnyékként követi, ha itt van Granadában. – Mivel nem szóltam egy kukkot sem, folytatta:

– Raquel már nem szereti őt, vagyis... nem szereti a cigány férfiakat – ismételte Manolo azt, amit az énekesnőtől hallott.

– Csak újabban nem szereti – helyesbítettem, de aztán azonnal meg is bántam. Belül, a lelkem mélyén szégyelltem magam ezért a mondatért. Nem akartam gonosz lenni, nem akartam Raquelt befektetíteni, és nagyon röstelltem, hogy kicsúszott a számon ez az otromba célzás. Még akkor sem volt jogom mondani, ha mindez igaz volt. Bántam is én, hogy Raquel mit locsog Manolónak, nem akartam elrontani kettőjük dolgát. Már túl késő volt úgyis. Bár megértettem Ramont, mégis arra gondoltam, hogy én nem leszek olyan, mint ő. Nem fogok az útjukba állni. Ami elrendeltetett, annak úgyis meg kell történnie. Én nem akarom megkeseríteni az életüket a nevetséges kis bosszúmmal.

Manolo kisomfordált a szobából, és én tulaj-

donképpen sajnáltam. Olyan érzésem volt, mintha az egész világot a nők irányítanák, és ők azok, akik az óriási sakktáblán mozgatják a férfiakat. Legalábbis Raquel ilyen nő volt. Ő választott, ő kezdeményezett, és akire nem volt már szüksége, azon átlépett. A férfiak mintha csak az áldozatai lettek volna. Manolo és Ramon is maga volt a férfiasság, az erő, a határozottság. De mégis volt a lelkükben valami nagy-nagy gyengeség, hiszen Raquel egyetlen pillantására a porba omoltak, kénye-kedve szerint bánhatott velük. Pedig kinézetre ő maga volt az ártatlanság, a gyermeki báj. Csak a nézése, igen, abban volt valami, ami látni engedett valamit lelke kíméletlenségéből. Elkényeztetett és akaratos volt, aki mindent, minden áron véghezvitt.

Vacsoránál közöltem, hogy reggel elutazom. Raquel úgy tett, mintha csodálkozna, de tudtam, hogy a szíve mélyén örül. Elhebegtem valami mesét arról, hogy bejárom kicsit Andalúziát, és riportokat készítek, de láttam ahogyan az énekesnő gúnyosan megrándította a száját. Reggel korán keltem, és Raquel kivitt az állomásra. Manolo nem jött el, és én ezt úgy értékeltem magamban, hogy a történetek után nem mer szembenézni velem. Mikor elindultunk, Ramon akkor is ott állt a ház mellett, és alig észrevehetően búcsút intett. Raquel, persze, észrevette, és sokatmondóan rám nézett. Én viszont nem szóltam semmit, feltettem fekete napszemüvegemet, és alig vártam, hogy az állomáson legyünk. Malagáig váltottam jegyet, és gyors búcsút vettem Raqueltől.

– Sajnálom, hogy így esett – mondta, amikor kezet nyújtott.

– Hát még én – mondtam, és sarkon fordultam, hogy mielőbb felszálljak a vonatra. Mire kinéztem

az ablakból, Raquel már nem volt ott. A távolban mintha megvillant volna fehér szoknyája, de aztán rájöttem, hogy tévedtem, csak egy letépett plakátot kapott fel a szél. Elég hosszan tartott az út, és nagyon kellemetlen útitársat fogtam ki. Egy természetes asszonyiség ült a mellettem levő ülésen, és andalúz tájszólásban végeérhetetlenül karattyolt. Vesztemre azonnal rájött, hogy nem vagyok helybeli, úgyhogy kíméletlenül és válogatás nélkül öntötte rám az andalúz városok látnivalóinak listáját. Olyan volt, mint egy két lábon járó útikönyv. Miközben beszélt, folyamatosan legyezte magát, pedig kellemesen hűvös volt a légkondicionálás miatt.

Ha megpróbáltam kinézni az ablakon, azonnal a tájat kezdte dicsérni. Ha beleharaptam a szendvicsembe, máris andalúz ételrecepteket sorolt, egyszerűen mindenről eszébe jutott valami, minden mozdulatomba belekapaszkodott. Pár óra alatt többet tudtam a cordobai mecsetről és a sevillai Giralda toronyról, mint egykoron maguk az építői.

Máskor talán szívesen hallgattam volna az efféle fecsegést, de azon a reggelen egyszerűen nem bírtam elviselni. Ő viszont láthatóan élvezte az idegenvezetést, és cseppet sem érdekelte kétségbeesett hallgatásom.

Feltettem a kezem, mintha csak az iskolában lennék, és ettől egy pillanatra elhallgatott a nő. Kérdően nézett rám, én pedig gyorsan kihasználtam a pillanatnyi csendet:

– Kérem, mondja meg, melyik Andalúzia legcsendesebb zuga? Ahol csend és nyugalom van, ahol kevés a turista, és lehetőleg vízparton üldögélhet az ember? Én ugyanis ezt a helyet keresem – mondtam határozottan, és ő annyira meglepődött ezen a furcsa kérdésen, hogy még legyezni is elfelejtett hirtelenjében.

– A legcsendesebb zug? – kérdezte úgy, hogy szinte szótagolta a szavakat. Magamban elmosolyodtam, hiszen eszembe jutott, hogy ő nyilván semmiféle csendes helyet nem ismer, hisz ahová ő beteszi a lábát, ott vége a nyugalomnak.

– Nem is tudom – mondta. – Talán Tarifa. Tudja hol van?

Megráztam a fejemet.

– Algecirastól kicsit Nyugatra, onnan busszal könnyen elérheti, a cádizi úton kell menni. Az elég csendes hely. Akarja, hogy magával menjek? – kérdezte, és széles mosoly öntötte el az arcát.

– Nem, a világért sem! – válaszoltam, és magamban azt gondoltam, hogy mentsen meg az ég ilyen kísérőtől. Látszott, hogy a nő kissé megsértődött, bár ez nem zavarta abban, hogy tovább beszéljen. Nagy megkönnyebbülés volt, amikor Malagában elváltunk. Mint mondta, a fiáékhoz megy látogatóba, akik korábban nála laktak, de nemrégiben mégis ilyen távolra költöztek.

– Miért, kedveském, miért? – kérdezte, és sebesen legyezett. Nekem lett volna ötletem a rejtély megfejtésére, de inkább nem szóltam semmit. Mosolyogva búcsúztam el Maria Carmen Guzman Linarestől, aki a pár órás út alatt legalább százszor elmondta a teljes nevét.

Átszálltam egy autóbuszra, és szerencsére nem ült mellém más. Utána aztán Algecirasig nem szólt hozzám senki, végre volt időm átgondolni, hogy mi is történt velem. A busz villámsebesen száguldott, csodálatos tájak suhantak el mellettem. Balra a tenger hullámai mosták a partot, és üdülőtelepek fehér házacskáinak végtelen sora kísérte az utat. Elme-rengtem a természet szépségén, Európa talán legszebb táján jártam. Bármennyire is bánatos voltam,

mégis kezdett valami nyugalom lopakodni a szívembe. Hirtelen úgy tűnt, mintha Manolo, Raquel és Ramon egy másik bolygón élne. Olyan volt, mintha beszélnének hozzám, de egyre távolodtak, a végén már nem is hallottam, hogy mit mondanak. Szemembe villant még a tenger kékje, aztán lehunytam a pilláimat. Elaludtam...

Csak Algeciras határában ébredtem fel, nagyon kimerült lehettem, hiszen éjjeleken át alig aludtam. Először arra gondoltam, kiveszek itt egy szobát, de amint elindultam, a kikötő irányából máris jöttek felém a kábítószerárusok, két vagy három fiatal arab. Nem volt semmi kedvem ahhoz, hogy utolérjenek, úgyhogy elhatároztam, azonnal továbbmegyek Tarifába, arra a helyre, amit a vonaton ajánlott útítársnőm. Elvégre, ahogy a térképet böngészem, rájöttem, hogy nagyon közel vagyok már. Amíg vártam a buszt, leültem egy padra, elővettem a jegyzetfüzetemet, és írni kezdtem. Ott ültem Afrika kapujában, a tengerparton sok-sok ember várakozott, hogy behajózzon valahová, egy Tanger vagy Ceuta felé induló vízi járműre vártak. Ahogy az utcára kinéztem, rajta felejtettem a szemem a jövőmenő embereken. Mindenki valamelyik jegyirodába tartott, senki nem akart lemaradni az aznapi hajókról. Írni kezdtem egy cikket Granadáról, de amikor az Alhambra leírásába fogtam, hirtelen valami belesajdult a szívembe. Leeresztettem a tollat, és szomorúan gondoltam arra a csókra, arra a boldogtalan délelőttre, amikor végleg elvesztettem Manolót.

Végül röpke buszozás után megérkeztem Tarifába. Olyan volt, mint egy régi arab település. Pálmafák szegélyezték az utat, és a tengerparti kikötőnél ódon váracskák magasodtak. Fogalmam sem

volt, hol vegyek ki szobát, aztán végül is egy összehúzóerővel öreg anyóknál szálltam meg, mert egyszerűen lenyűgözött házának belső udvara. Hasonlított Raquel granadai patiójához ez a hely, mindenféle buja növények lustálkodtak a nyári melegben, de ez a kis kert nem volt annyira előkelő, inkább természetes. Amikor az öregasszony után mentem, hogy elkérjem a kapukulcsot, éppen valamit sütött: apró halakat dobált a sístergő-fröcskölő olívaolajba, két férfi pedig a konyhaasztal mellett üldögélt, egy-egy üres tányér előtt, és szinte hangosan kopogott a szemük az éhségtől. Én magam is hirtelen nagyon éhes lettem, hiszen aznap még alig ettem. Ahogy beléptem, a két férfi rám szegeztek tekintetét. Először azt hittem, talán testvérek, de az öregasszony azonnal közölte velem, hogy az egyik a fia, a másikat pedig a veje.

– Üljön le, hölgyem, egyen velünk – mondta a fia, akit Pedrónak szólított az anyja. Én szívem szerint leültem volna, de valahogy mégis úgy éreztem, hogy nem lenne okos dolog, mert sem az asszony, sem a másik férfi nem kínált helyet.

– Nem, köszönöm, nem vagyok éhes – válaszoltam, és olyan gyorsan szedtem a lábam kifelé, ahogy csak tudtam, mert úgy éreztem, legalább ezer olyan apró sült halat lennék képes betömni.

A szobámban átöltöztem, és felvettem a legcsinosabb kétrészes ruhámat, és elhatároztam, hogy megpróbálok mindent és mindenkit elfelejteni. Kicsit szórakozni szerettem volna, de végtelenül egyedül voltam.

Kimentem a házból, és elindultam találokra az egyik kis utcán. Már éppen arra gondoltam, hogy milyen kihalt ez a városka, amikor hirtelen a főutcájában találtam magam. Nem volt olyan zsúfolt,

mint a többi tengerparti nyaralóhely, de azért az éttermek teraszain sokan üldögéltek. Én is végigolvastam valamennyi ajtó előtt az étel-listát, de nem tudtam, hová menjek be. Mindig így voltam, ha nagyon éhes voltam. Aztán végül az egyik vendéglős megoldotta a problémámat: ahogy meglátott, kiszaladt elém, leültetett egy asztalhoz, és esküdözött, hogy egész Spanyolországban ő főz a legjobban.

– Mit hozhatok, kedveském? – kérdezte, és én nevetve csak azt mondtam, hogy halat, de sokat és sokfélét.

– Ez könnyű lesz, kisasszony, hiszen sokfélét készítünk – mondta, és boldogan sugárzó arccal elviharzott.

Én közben az utcát figyeltem, csend volt, csak nagyon kis zajt csaptak a vacsorázók. Beesteledett már, és éreztem, hogy megborzongat a szél. „Tarifa – 366-1 nap fúj a szél” – olvastam el egy szemközti kirakatban levő pólóing feliratát. Ahogy a betűket silabizáltam, valaki megszólalt mellettem:

– Tehát mégiscsak éhes?

Pedro volt az, szállásadóm fia, aki a terasz korlátjánál állt, és gúnyosan mosolygott, legalábbis nekem az volt az érzésem.

– Nem, nem, csak egy kávét iszom – mondtam, és reméltem, hogy továbbsétál a férfi, mert nem szerettem volna, ha rajtakap föllentésem. A sors azonban ellenem dolgozott. Abban a pillanatban megjelent a pincér, és három jól megrakott tányért tett le elém: ráksalátát, fokhagymás pácolt tonhalat és fogpiszkálókra felszúrt apró rántott haldarabkákat.

– Jó étvágyat kívánok! Csak szóljon bátran, ha megette, hölgyem, van még más jóféle is a konyhánkban! – mondta a pincér, és rám kacsintott. Azt hittem, elsüllyedek szégyenemben.

– Madridban ilyen a kávé? – kérdezte Pedro, és továbbra sem tágitott.

– Honnan tudja, hogy madridi vagyok? – kérdeztem, és azon gondolkoztam, hogy elküldjem vagy meghívjam az asztalomhoz.

– A papírjaiból, újságíró-kisasszony – mondta. – Belelestem, mielőtt anyám beírta volna az adatait a „nagykönyvbe”, szíves engedelme nélkül – szolt kissé szemtelenül, én pedig elnevettem magam. Nem tudtam, miért, de valahogy szimpatikusnak tűnt ez a férfi. Nyugodt, nagy szemei voltak, alig volt magasabb nálam, és talán egykorúak lehettünk.

– Jöjjön, üljön le – invitáltam, – de gyorsan, mert én már tényleg éhen halok.

– Nem, nem, majd inkább visszajövök, ha végeztem, és megmutatom magának Afrikát – mondta, és zsebre tett kézzel elindult – egyszerűen faképnél hagyott. Valahogy olyan mulatságos figura volt, a maga egyszerűségével, nyugalmaival és nemtörődömségével, senkire nem emlékeztetett. Arra gondoltam, talán jobb volna, ha Manolo is ilyen ember volna, nem olyan szenvedélyes és örökké izzó. Akkor talán nem csábította volna el Raquel.

Aztán arra gondoltam, hogy milyen ostoba vagyok, hogy ilyesmiken töprengek. Minden ember vagy ilyen, vagy olyan, nem az én ízlésem szerint változtathatóak, Manolo sem és más sem. Beláttam, hogy töprengéseim teljes zsákutcába vezetnek, úgyhogy inkább halaim felé fordítottam a figyelmemet. Persze, nem tudtam megenni a töredékét sem.

Egészen apró pontokként remegtek a csillagok. Ahogyan átnéztem a túlpartra, Afrika fényeit is hasonlóaknak láttam. Pedróval felmásztunk egy kiugró sziklára, alattunk óriási, nyúlánk kaktuszok hajladoztak, és feketén árválkodott a tenger alja.

Mindig szerettem, ha apály volt, ilyenkor a tengerfenék meztelennek, védtelennek és sebezhetőnek tűnt. Néztam a távoli világítótorony fel-felvillanó fényét, és szerettem volna messzebb, még messzebb lenni.

– Szerelmi bánata van? – kérdezte Pedro, és én értetlenül néztem rá.

– Ezt is a papírjaimból olvasta ki? – kérdeztem vissza.

Pedro felnevetett.

– Dehogy! Csak abból gondoltam, hogy mereven nézi a csillagokat, és én meg már harmadszor kérdeztem, hogy volt-e már Afrikában.

Elpirultam, de szerencsére ő nem vette észre, hiszen már vaksötét volt.

– Menjünk vissza – mondtam, mert nem akartam, hogy a magánéletemről kezdjen faggatni. – Nem, nem voltam még odaát, de minden vágyam, hogy egy napon megtegyem ezt a pár kilométert – kezdtem el csevegni, és fejemmel a tengerszoros felé böktam.

– Érdemes megnézni Afrikát, nagyon különös varázsa van. Én leginkább Marokkót kedvelem, de azt hiszem, van még számomra is felfedezni való – vette fel a beszélgetés fonalát Pedro, miközben a tengerparti sétányon visszafelé ballagtunk, a kikötő irányába. Egyre jobban feltámadt a szél, és érdekes, fanyar illatot hozott a víz felől. Arra gondoltam, milyen lehet most Madridban, de szeretett városom elérhetetlenül messze volt. Csak pár napja jöttem el, mégis úgy éreztem, mintha hónapok teltek volna el. Itt lenni, délen annyira nyugalom volt, olyan csend, az élet ráérősen ballagott. Madridban minden rohant, az élet lobogott, itt minden megállt. Még az érzékelésem is mintha lelassult volna. Mi-

óta átjöttem Tarifába, még a bánatom is enyhült. Erre gondoltam, mikor a járda szélén megláttam egy fehér, bő ruhás lányt, akit éppen hevesen csókolt egy magas, karcsú férfi. A szívem nagyot dobant, hirtelen kivert a veríték. A lány lábujjhegyen állt, és szinte elveszett a férfi karjaiban. Az erős szélben fehér zászlóként lobogott a szoknyája.

– Nem látott még szerelmespárt? – kérdezte Pedro, aki jó két lépéssel előttem állt, és kissé gúnyos volt a hangja. Akkor vettem észre, hogy földbe gyökerezett a lábam, álltam, és tátott szájjal néztem a párt, lépni is elfelejtettem.

– Volt valaki... és ...én nem tudom kiverni a fejemből, pedig éppen arra gondoltam, hogy talán sikerült... – mondtam, és engedelmesen elindultam. Pedro egy darabig hallgatott, zsebre tett kézzel ballagott mellettem.

– Nézze ott a Galamb-szigeten azt az erődöt! Páratlan látvány – mondta. Aztán hozzátette: – A szerelem az már csak ilyen. Ha beveszi magát az ember bensejébe, nem lehet egykönnyen kiirtani ezt az érzést.

– Kiirtani? – kérdeztem, mert ez a szó annyira nem illett ehhez a témához. Arra gondoltam, milyen furcsa az élet, itt sétálgatok ezzel a vadidegen emberrel, ahelyett, hogy Manolóval lennék, Raquel pedig Ramónnal, és még barátok is lehetnénk mi négyesben. De az élet nem ilyen egyszerű, nem én osztom a szerepeket. Úgy tűnt, két ember boldogságához vagy szeszélyéhez két másik szenvedése a díszlet. Nem is tudtam, mit gondoljak az egészből, még saját érzelmeimet sem ismertem. Hol tűz égett, hol jég borzongatott, amikor arra gondoltam, rendbe jöttem már, ráébredtem, hogy sosem voltam nagyobb bajban. A lelkem szinte reszketett, nem talált nyugalmat a tengerparti csendben sem.

Pedro valószínűleg érezte, hogy jobb, ha hallgat. Szótlanul bekanyarodtunk egy pálmafákkal szegélyezett kis térre. Az egyik oldalán látszott még a régi várfal egy darabkája, és apró, hangulatos éttermek nyíltak az utcára. Később járt már, valahonnan gitárszó hallatszott. Ahogy átvágtunk a téren, megakadt a szemem egy plakáton. Messziről nem tudtam elolvasni, csak annyit láttam, hogy Cádiz van írva a lap tetejére. Pedro megszólalt:

– Holnap kezdődik a fiesta Cádizban. Érdekli az ilyesmi? Rengeteg énekes és együttes fog fellépni.

– Raquel nem lép fel? – kérdeztem, Pedro egyszerűen felélénkült.

– Ismeri a dalait? Láta már énekelni? Ó, az egy istennő! Egy valóságos, földre szállt angyal. Meg tudnék érte halni – lelkendezett, én pedig úgy éreztem, meg is fogok, de nem érte, hanem miatta.

Mintha éles késeket forgattak volna a szívemben.

– Ismeri? – faggatott Pedro, és én nem tudtam eltitkolni felindultságomat.

– Igen... – mondtam tétovázva – Igen, de nem akarok beszélgetni sem róla, sem a dalairól – mondtam, és Pedro nem kérdezgetett tovább. Csak annyit mondott:

– Biztosan eljön Cádizba, hiszen ott született. Ilyenkor Granadában szokta tölteni a nyári pihenőnapjait, de mindig átjön Cádizba.

Érdekes, de akárhogy gondolkoztam, nem tudtam visszaemlékezni, hogy Raquel beszélt volna erről a fellépéséről. Bár azt valóban mondta, hogy valami meglepetést tartogat, de én azt hittem, a fényképezéssel kapcsolatban.

– És maga átmegy Cádizba? – kérdeztem Pedrótól, és megint feltámadt bensőmben az apró ör-

dög, és egyre csak azon gondolkoztam, hogy vajon sikerülne-e találkoznom Manolóval, ha én is elmennék a cádizi fiestára. Titkon, lelkem legbelsőbb zugában abban reménykedtem, hogy talán az elmúlt nap alatt Manolónak is volt ideje átgondolni a történeteket, talán megbánta már, ahogy viselkedett – úgy gondoltam, emiatt nem búcsúzott el tőlem reggel. Vak voltam és eszelős, amilyené csak a szenvedélyes érzelmek tehetik az embert.

– Persze, hogy átmegyek a fiestára, sosem hagyom ki – mondta Pedro. – Szeretném azt is látni, Raquel még szebb lett-e, mint tavaly, bár nehezen tudom elképzelni, hogy a szépsége még fokozható. Persze, úgy hallottam, falja is a férfiakat. Én is angyalnak képezem. Szerintem csak azért hordanak össze róla mindent, mert szeretnék olyannak látni, mint Bella Oterót.

– Az meg kicsoda? – kérdeztem, bár valami derengett, egy századelőn élt táncosnőről és kurtizánról.

– Szép kis újságíró maga, ha még nem hallott Oteróról. Ő a leghíresebb cádizi, aki valaha élt. Ma is legendákat mesélnek róla. A 19. században született, az anyja cigányasszony volt, az apja meg görög katonatiszt. Carolina – mert így hívták – internátusban nevelkedett, de megszökött 13 évesen, és táncosnő lett. Egész Európa belé volt szerelmes, képzelheti, milyen szép volt! – lelkendezett Pedro a maga egyszerű és naiv módján, és akkor tényleg eszembe jutott, hogy olvastam már erről a nőről. Régi fényképeket is láttam róla, és nekem cseppet sem tetszett, sőt... De nem akartam megbántani beszélgetőtársamat, úgyis a házukhoz értünk közben. Elbúcsúztunk, és abban maradtunk, hogy másnap együtt átmegyünk Cádizba.

Jóval elmúlt már éjfél, mikor lefeküdtem, és borzalmas rémálmaim voltak. Azt álmodtam, hogy Raquel jött felém, de Otero arcával és hajával. Gúnyosan nevetett, és hirtelen felsikoltott, és fehér ruháját elöntötte a vér. Összeesett, és akkor megláttam a gyilkosát: én magam voltam! Elhajítottam a kést, és menekülni kezdtem. Rohantam árkon-bokron, de mindenünnen fehér ruhás alakok mutogattak rám: – ő volt, ő volt! – kiabálták.

Magasan állt már a nap, mikor felébredtem, teljesen vizes volt a párnám.

XIV.

Sarkig kitártam az ablakot, és kinéztem az utcára. Közvetlenül az ablakom alatt vezetett a járda, szerencsére nem járt arra senki, mert szinte meg tudtam volna érinteni, olyan alacsony volt az ablak.

Nagy, barna keretes tükör állt a szoba egyik sarkában. Eléje léptem, és megborzoltam a hajamat. Ahogy néztem a tükörképemet, az álmomon gondolkoztam.

Rájöttem, hogy gyűlölöm Raquelt. Forrt bennem a düh, és mardosott a féltékenység, de Manolóra valahogy nem tudtam igazán haragudni. Raquelre viszont annál inkább. Tudtam, hogy nem versenyezhetek vele, ahol ő megjelenik, ott nincs vetélytárs. Arra vágytam, bárcsak ne létezne, bárcsak... bárcsak halna meg.

Ahogy erre gondoltam, megkönnyebbülést éreztem, de aztán menten heves lelkifurdalás kezdett gyötörni.

Egyik pillanatban úgy láttam magamat, amint Manolót vigasztalom, aki a vállamra borulva pa-

naszkodik, aztán a következő percben a pokol kínjai gyötörtek. A féltékenység és a jobbik énem viaskodtak bennem, és valósággal elpusztított ez a küzdelem.

Egy kocsi húzott el az ablak előtt, és üvöltő zene hallatszott belőle. Kihajoltam, és láttam, hogy néhány vidám, szőke holland fiú ül a piros autóban; letekert ablakokkal mentek.

Abban a pillanatban megint megérintett valami a tarifai nyár szépségéből. Elhessegettem a kízó gondolatokat, és elhatároztam, hogy írok majd egy cikket Bella Oteróról. Megmostam az arcom a hideg, gyöngyöző vízben, és felöltöztem. Kisétáltam a városba.

A halpiacon rákok, halak és kagylók százai, ezrei kínálták magukat, mocomogtak a vízben vagy heverték mozdulatlanul a jég között. A kofák fennhangon dicsérték portékájukat. A piac másik részén gyümölcsöket és olajbogyót árultak. Bár már csaknem dél volt, nem éreztem éhséget. Egy vidám, gyorsbeszédű árus felém nyújtott egy almát, hogy kóstoljam meg. Tétován ráztam a fejem, hogy nem akarok semmit venni, de ő csak intett, hogy akkor is vegyem el. Jól esett beleharapni az illatos, piros almába.

Kiséáltam a félsziget felé. Láttam messziről, ahogy a pára mögül áttetszettek az afrikai sziklák. A dagály a homokos fövényig ért, elég néptelen volt a part. Leültem a homokba, és hagytam, hogy a nap melege átjárja a csontjaimat. A hajamat úgy összekócolta a szél, hogy úgy éreztem, mintha sosem lehetne többé megszeliidíteni a frizurámat. Kezembe vettem egy maréknyi homokot, aztán ujjaim között lassan kicsorgattam. Óriásiak voltak a hullámok, fehér tajtékkal rohantak a partnak. El-

néztem, milyen kék az ég, és mennyire hasonló árnyalatú a tenger. Mintha kékek, zöldek és fehérek ezernyi árnyalata folyt volna össze egy foltba. Hunyorítottam, és hol egyik, hol a másik szememmel néztem a színeket: olyan volt, mint ahogy feloldódnék ezekben az árnyalatokban, mintha kék vízzé válnék, cseppfolyós könnyű vízzé, amely egyszerre nyugodt és nyughatatlan, romboló és megtartó. Valaha a vízből keletkezett az élet, ezt a csodát mindannyiszor éreztem, ha láttam a tengert. A föld maga volt a biztonság, a megfejtett talány. A víz jelentette nekem a titokzatosságot, a mérhetetlen fájdalmat, de valahogy a nyugalmat is.

Ahogy hunyorogtam, és szememet gyógyítottam a kék színekkel, hirtelen valami vöröses került a látóterembe. Ahogy ingattam a fejem, a nap felé fordultam. Összeszorítottam a szemhéjamat, de a foltot úgy is láttam. Nagy, fényes, vöröslő volt, mint valami seb, mint egy vérfolt.

„Vérzik a víz!” – ez jutott eszembe, és még a hideg is kirázott.

Talpra álltam, leráztam magamról a homokot, és lecsatoltam a szandálomat. Kezembe fogtam, és elkezdtem gyalogolni a víz felé. Lábam alatt egyre nedvesebb lett a finom homok, és egyre mélyebbre besüppedt a talpam.

Térdig begyalogoltam a vízbe, és a következő pillanatban egy nagy hullám már be is terített. Felsikoltottam, mert nem gondoltam rá, hogy ennyi víz szakad a nyakamba. Az egész ruhám csuromvizes lett.

– Nézd azt a nőt! Mit művel?! – kiabált egy fiatal fiú a barátnőjének, aki hozzám egészen közel ült. Nem néztem rájuk, de elindultam visszafelé, mert ennyi vízi élmény éppen elég volt.

Ahogy mentem a pálmafás sétányon, énekelni támadt kedvem. Manolo mindig azt szokta mondani, hogy sosem véletlen az, hogy milyen dal, milyen vers jut az ember eszébe. A szöveg, a dallam mindig tanúskodik lelkiállapotunkról, kimondhatatlan vagy titkos érzéseink törnek fel „elrejtve” az éneklésben. Én mindezt megértettem és elhittem, de sejtelmem sem volt, Manolo miért nem vonatkoztatta magára még Madridban a kis dalokat, amiket dúdoltam.

„Ez egy szerelem története,
Amilyenhez sosem volt fogható,
Mely megértette velem,
Mi a rossz és mi a jó...”

– dúdolgattam most is, Tarifában is ezt a csodaszép dalt, ami madridi emlékeimet idézte, a Manolóhoz fűződő szenvedélyemet fejezte ki, legalábbis én így éreztem. Felkavart és elcsitított ez a dal, mint mindig.

Eszembe jutott, mikor hallottam először. Gimnazista voltam, gyerekes testű, pattanásos kamaszlány. Egy délután otthon ültem, ablakunkból bámultam az alcalai levéltár csipkés tornyát. Valamelyik rádióadón kívánságműsört adtak, és valaki ezt a dalt kérte, feleségének küldte, aki elhagyta őt. Ettől önmagában is elszomorodtam, és arra a férfire gondoltam, aki esténként egyedül üldögél a sötétben..., amikor hirtelen szinte berontott a szobámba anyám. Ledobálta az ágyamra a bevásárlószatyrokat, szerteszét gurultak a narancsok, az almák. Ránéztem, és csupa könnyes volt a szeme, elmázolta a szemfestékét.

– Mi történt? – kérdeztem tőle, és kissé lecsavartam a rádió gombját.

– Madridban voltam ma, és apád... – mondta hüppögve, aztán elhallgatott. A rádióban éppen azt énekelték, hogy „Jaj, az élet milyen kegyetlen...”, anyám pedig így folytatta:

– Láttam az apádat egy nővel. Átölelve tartotta egy félhomályos bárban, és én éppen odamentem be, telefonálni neki.

– Biztos ő volt? – kérdeztem, de tudtam, hogy anyám igazat mond. – Anyám csak sírt, sírt, nem is szólt többet.

„A szerelmed nélkül nem élhetek már” – fejeződött be a dal, és ez volt a kegyelemdöfés. Anyámat nem lehetett megvigasztalni.

– Meg kellene ölni mindenkit, aki elveszi a más szerelmét – mondtam én akkor, nem apámra haragudtam, hanem „arra a nőre”, akit valami kifestett, bomba-frizurájú végzet asszonyának gondoltam.

Aztán később minden rendeződött. Apám nem hagyott el minket, anyám is úgy, ahogy megnyugodott, és továbbra is éltek Alcalában a „tiszteletreméltó polgári család” kissé képmutató életét. Én hamar elköltöztem otthonról, és szinte sosem jártam haza. Valami összetört bennem, és ezen nem tudtam segíteni.

– Nem rossz, nem rossz, ha már fotómodell nem lehetsz, legalább írogassál – mondta apám, mikor az első nagy riportom megjelent, és én nem tudtam eldönteni, hogy ez dicséret vagy gúnyolódás.

Manolo szerencsésebb volt, az ő szülei nagyon jól éltek, békében, nyugalomban. Őt sosem gyötörték családi problémákkal, ő mindig, akárhol is volt, derűs volt és bizakodó, mintha minden nő ugyanúgy védelmezné, mint az anyja. Ő gyerekként szüleit boldognak látta, és békességet hozott magával a felnőtt korba. És – ami ezzel együtt járt – gyerekes naivitást, gyerekes rácsodálkozást a világra.

Én már gyerekként láttam és megértettem, mit jelent, ha elragadja az embert a szenvedély. Ökörülötte nem tomboltak ilyen érzelmek, a szülei békén megfértek egymással, Manolo nem tapasztalta meg a család keserűségét.

Tudtam, hogy őt tisztaságában érintette Raquel vad szenvedélye, és az énekesnő ezt valószínűleg élvezte.

Azon gondolkoztam, vajon igazam van-e, valóban jól látok, Raquel tényleg csak játszik Manolóval, vagy ezt csak a féltékenység hiteti el velem? Teljesen belelovaltam magam ebbe, s közben dudorásztam, de nem volt már értelme a szövegeimnek. Arra gondoltam, meg kell mentenem Manolót ettől a démonától, és elhatároztam, hogy együtt fogok működni Ramónnal, hiszen mi ketten végül is egyet akarunk. Miközben öltözködtem, egyre csak ez járt a fejemben. Fekete ruhát vettem, és aranyfonatos szandált. A hajam kis kontyba tekertem, és rácsavartam egy aranycirádás kendőt. Jó erősen kirúzsoztam a számát, és mire Pedro értem jött, már rég készen voltam.

Pedro is kicsípte magát, bár kissé mackós alakján furcsán állt a fehér öltöny.

– Húzza meg ezt – bökött felém egy kis üveggel, amiben méregerős whisky volt.

Ahogy belekortyoltam, rögtön elfintorítottam a számát.

– Fúj, mi ez a szörnyűség? Maga ezt a méregboltban vette? – kérdeztem.

– Igen ezt használom a káposztalepkék ellen – mondta Pedro halálosan komolyan, és én jóízűen felnevettem.

– Tarifában káposzta? – kérdeztem.

– Itt csak szélalmok és szélkerekek teremnek a hegyoldalban – nevetgéltem.

– Tudja maga, hány üveg whisky kell ahhoz, hogy az ember ezt az állandó szélfúvást elviselje? – méltatlankodott Pedro, miközben beszálltunk kis fehér Fordjába. Anyja kilesett utánunk a bejárat ajtón, amerre járt, mindenütt vele ment az apró sült halak szaga, mely talán már a bőre alá is bevette magát. Nyilván valami kezdődő románcot gyanított kettőnkkel kapcsolatban, talán „kívülről” tényleg úgy néztünk ki, mint egy ocsúdó szerelmespár.

Felemelően gyönyörű volt a táj. Ahogy elhajtottunk a tarifai part mellett, és eltűnedeztünk mögöttünk az épülő szállodák, teljes szépségében előbukkant előttünk a lenyugvó nap. A tengerszoros sziklái mögött készült a vízbe bukni, és mindent behintett vörös fényével. Pedróra néztem, még selyemcsikos inge is vöröses színekben villogott.

– Mit néz? – kérdezte vidáman, és fejével a milliо szélkerék felé bökött. – Inkább oda nézzen, az a hegyoldal a tarifai emberek büszkesége.

En elmosolyodtam, és arra gondoltam, milyen más itt az élet, mint Madridban. Magas sziklák és ködbe burkolózó legelők között száguldottunk. Nem tudtam, a föld párája száll-e felfelé, vagy az égbolt süllyedt alá. Hirtelen fázni kezdtem. Fokozatosan sötétedett, észrevétlen lopakodott nyomunkban az éjszaka.

– Fázik? – kérdezte útitársam, s én csak bólintottam, mert semmi kedvem nem volt beszélni. Pedro, gondolom, észrevette ezt, ő viszont nem állhatta a csendet. Bekapcsolta a magnót, és lazán, fél kézzel belegyömöszölt egy kazettát. Felsírt a zene:

„Meghalnék a szerelmedért...”

– Ne, ezt ne! – kiáltottam, és Pedro megütközve nézett rám. Kicsit lehalkította a zenét, de ettől még tovább dörömbölt a fejemben a mézédés hang, és újra eszembe jutott Manolo.

– Mi baj, kislány? Nem szereti az ilyen zenét? De hiszen épp Raquel koncertjére megyünk, az ő dalai még szomorúbbak... – álmélkodott Pedro, de én csak legyintettem, mert úgy éreztem, képtelen volnék szólni. Nagyon mély az emberi szenvedés. A lelkünk belső rétegeiben ül a fájdalom, mégis a legfelületesebb érintéstől is megvonaglunk. Gyötrelmeinket nem veszi körül vastag kéreg, úgy kell elviselnünk a kint, hogy embertársaink mit sem érzékelnek belőle. Hogyan sejthetné ez a vidám, hetyke férfi a fehér öltönyében, hogy mennyire szenvedek. Hogyan érthetné meg, mikor ő gondtalan, fűtyörészik, és ma este attól is boldog lesz, hogy Raquelt pár száz méterről láthatja. Raquel, Raquel. Pompázni fog, biztosan fehérben lesz ma is, és mindenki őrjöngeni fog érte – így marcangoltam a lelkemet, és aranypántos szándálommal elkecseregettem a kocsipadlóját.

Végre elhallgatott a zene, néma csend lett körülöttünk, csak az autó suhanása ütött kevéske zajt. Romantikus falvakon suhantunk át, az utcákon mindenütt kiöltözött emberek sétáltak, és megteltek a bárók teraszai.

– Az már San Fernando – törte meg a csendet Pedro. Az égen lassan kigyúltak a csillagok. Felnéztem, előttem apró lámpások villogtak, sejtelmesen vibráltak egy kisváros fényei.

– Még messze vagyunk? – tudakoltam, mert sehogy sem tudtam rájönni, hogy merre járunk.

– Nos, hát maga sem lehetett erős földrajzból – kacarászott a férfi. – Rögtön Cádizban leszünk – tette hozzá. És valóban... Egy keskeny földnyelven vezetett át az országút a világ egyik legszebb és legtitokzatosabb városába. Cádiz Spanyolország kisujjára húzott gyűrű. Ahogy befelé haladtunk, mo-

dern épületek végeláthatatlan sorai követtek minket. Az igazi szépség azonban nem itt, hanem bent, az óvárosban várt. Ahogy bekanyarodtunk a kikötő felé, a kocsi ablakain át beszökött a virágillat. Az útról is be lehetett látni a girbegurba, sikátoros kis utcákba. Az egész várost feldíszítették, füzérek és lampionok hintáztak az óceán felől érkező szellő hátán. Pedro keresett egy parkolóhelyet, és gyalogosan indultunk a cádizi éjszakába, hogy tanúi legyünk a fiesta legjelentősebb eseményének: Raquel koncertje várt.

XV.

Végigsétáltunk a vízparti sétányon. Átvágtunk egy virágos parkon, és jó nagy kerülővel értünk a székesegyház elé.

– Mondja, maga azt akarja, hogy összeessem a fáradtságtól? – kérdeztem Pedrótól, aki szántsándékkal vitt a legnagyobb kerülőutakon.

– Dehogy, csak meg akartam mutatni, milyen káprázatos ez a város – válaszolta. Szó ami szó, tényleg lenyűgöző volt. A távolban ringó világító bárkák, a kivilágított erőd, az apályos óceánpart és a mesebeli utcák valóban elkápráztattak. Ám mégsem tudtam átadni magam a látványnak, mert szívem keservesen fájt. Tudtam, hogy mennyire keserves lesz ide átjönnöm, éppen ezen az estén, amikor Raquel és Manolo is itt lesznek. Cádiz egy boldog napomon talán dédelgetett volna, ezen a tengerillatú éjszakán viszont megkínzott. Képzeletben láttam magam előtt, amint Raquel és Manolo öszszesimulva állnak a parton, és hajukat lobogtatja a szél. Minden kis utcába félve léptem be, hátha ők is

éppen ott járnak. A kávéházak és bárók terasza előtt félrefordítottam a fejemet, meghaltam volna, ha egy asztalnál összebújva meglátom őket.

Pedro elgondolkozva nézett rám. Olyan ember arckifejezésével, aki nem szenvedett még soha szerelmi bánattól.

– Mi fáj magának? Úgy segítenék, elrontja az egész esténket. Miért gyűlöli Raquel énekét? Mit ártott magának az a nő? – kérdezte.

Már majdnem a nyelvemen volt a válasz, de aztán újra úgy gondoltam, a legnagyobb terheket nem lehet megosztani. Legalábbis Pedróval nem. Ezért csak megráztam a fejemet.

Nagyanyám egyszer, nagyon régen, még kislánykoromban azt mondta, hogy a legnagyobb örömben és a legnagyobb fájdalomban az ember mindig egyedül marad. Lehetnek körülötte mások, de nem érthetik meg igazán soha.

Hirtelen úgy éreztem, mintha kívülről látnám magamat. Mintha fejem fölé szállna a bensőm, és úgy szemlélne, felülről. Szoktam ilyeneket álmodni, de most a valóságban éreztem ezt. Úgy láttam kívülről magamat, mint egy idegent. Külső részem nem értette a szenvedésemet.

„Mánia, ez csak egy mánia. Felejtsd el Manolót, és ne gondold Raquelre!” – súgta a külső hang. „Szenvedély, ez egy szenvedély. Sosem fogom elfelejtani Manolót, és nem bocsátok meg Raquelnek.” – válaszolta a belső hang, és olyan volt, mint hogyha ez a második válasz a szívemből jönne egyenesen.

Nagy durranás térített magamhoz, valahol a közelben felrobbantottak egy petárdát. Színes sziporkák hulltak alá, és egy sóhajtásnyi időre elhomályosították a csillagokat.

– Menjünk, együnk valamit – indítványoztam, Pedro pedig örült, hogy megint emberi hangon szölok hozzá, és a tekintetem kitisztult.

Leültünk egy kis étteremben, a főtérhez közel. A felvirágzott színpad jól látszott az asztalunktól, de két óránk volt még a koncert kezdetéig. Zene úszott a levegőben minden irányból, gitárszó és kasztanyetta hangja, a környező kis utcákban mindenütt mulatoztak a sok helyről összesereglett emberek. Az éttermi asztalokon is roskadozó tálak és megpúpozott tányérok kínálták a finom falatokat. Mi egy könnyű salátát rendeltünk, aztán paellát, a felülmúlhatatlan kedvencemet. Aranysárga és om-lós volt, rákok és kagylók, meg ropogósra sült csirkedarabkák bújtak meg a rizs között.

– Isteni – mondtam Pedrónak, és mosolyogni próbáltam.

Magam sem tudom, hogy lehet, de farkasévtágyam volt. Mások, ha szerelmi csalódás éri őket, egy falatot sem tudnak lenyelni, én meg bármit föl-faltam volna. Pedro szemén láttam, hogy ő ugyanerre gondol.

– Egyen csak, Paquita, így lesz ereje minden rossz elviseléséhez – kacsintott rám, és maga is jóízűen falta a paellát.

– Igyon egy kicsit, kitűnő ez a bor – mondta, és teletöltötte poharamat a kis üvegkancsóból. Felhajtottam a hús, simogató italt, és pár pillanat múlva éreztem, hogyan árad szét az ereimben. Elfogott valami könnyű lebegés, és kicsit oldódott bennem a feszültség.

Ahogy ott borozgattunk és nézelődtünk, hirtelen egy ember kiabálására lettünk figyelmesek. Először nem lehetett jól hallani, hogy mit kiabál, mert ahogy a tér felé futva közeledett, hangját elnyomta a sokfelől jövő zshivajgás.

„...Raquel..., a múzeumkertben...” – kiabálta, és nekem összerándult a gyomrom. Pedro is felugrott, ám akkor már tisztán kivehető volt a „hírnök” minden szava. „A koncert előtt Raquel autogramot oszt a múzeumkertben!” – harsogta, és ahogyan körbefutott a téren, amerre csak elhaladt, az emberek felugráltak, és sokan futni kezdtek a múzeum felé. A mellettünk levő asztaloktól is felálltak, és mit sem törődtek az ordítózó pincérekkel.

– Tessék fizetni! Tessék fizetni! – kiáltozták kétségbeesetten a pincérek, de senki sem hederített rájuk. Egy fiatal, magas fiú, konyharuhával a kezében, csak az ujjait tördelte.

– Mi lesz a számlákkal, jaj, mi lesz? – sóhajtozta. Az általános felfordulás közepette csak egy férfi méltatta válaszra, aki maga is felemelkedett a hír hallatára, de nem rohant úgy, mint a többiek.

– Ne félj, fiam, mind visszajönnek. Most a kíváncsiság kerget mindenkit, de pár perc múlva a hasuk jelzi majd, hogy még nem fejezték be a vacsorát – mondta, és komótosan ő is a többiek nyomába eredt.

– Ráérek, hiszen csak nem szörik el a titokzatos énekesnő – magyarázgatta egy fiatal férfinak, aki azonban ügyet sem vetett rá.

Pedro nagyon gálánsan viselkedett. Kifizette a vacsora-számlát, aztán felállt, meghajolt, és engedélyt kért, hogy elmehessen autogramért.

– Persze, gondolom, maga nem akar jönni – mondta tétovázva, és én nemet intettem.

– Menjen csak nyugodtan, és legyen megnyerő, hátha magába szeret Raquel – mondtam, és Pedro felnevetett a viccemen. Nem is gondolta, mennyire szívem mélyéből kívántam ezt, persze tudtam, hogy lehetetlent kívánok.

Az étterem terasza szinte kiürült. A pincérfiú elvitte a terítékeket az asztalunkról, én pedig szedelőzködtem.

– Parancsol egy kávét? – kérdezte valaki, és én meglepetten fordultam hátra az ismerős hang hallatán.

– Ramon? – kérdeztem, és a terasz sarkán álló asztalka mellett megláttam a sötéthajú férfit.

– Maga nem ment el aláírást könyörögni a végzet asszonyától? – kérdezte gúnyosan, és egykedvűen szívta a cigarettáját.

– Ducados. Ez méregerős – mondtam, és mivel egy kézmozdulatával asztalához invitált, leültem mellé.

– Mindenben csak a halálosat szeretem – mondta balsejtelműen, és a szeme fehérje még a sötétben is megvillant. Két üres kancsó állt előtte, és egy harmadik, tele sangriával.

– Igyon – mondta, és intett a pincérnek, hogy hozzon egy tiszta poharat.

– Nem, én nem... – kezdtem mentegetőzni, mert már az előbbi bor is kissé a fejembe szállt.

– Igyon, Paquita, mert nem lesz elég erős elviselni a boldogságukat azoknak... – bökött a fejével a semmibe, de nem kellett magyarázkodnia, mert nagyon jól tudtam, kikről beszél.

Belekortyoltam a vérvörös italba, és Ramonra néztem. Vad és szépséges volt az arca, akaratosan szorította össze a száját. Hófehér ingben volt, mint általában, és fürtjeit teljesen hátrasimította. Nagy szemeivel a távolba bámult, és ahogy ránéztem, úgy éreztem, minden titkát elfedi az arca, semmit sem sugároz ki magából. Mindketten hallgattunk, csendben növekedett bennünk a fájdalom és a kétségbeesés. Nekem a belsőmet pusztította. Ramon-

nak viszont ökölbe szorult a keze, ő a külvilágot akarta széjjelzúzni.

– Tudja, Paquita, engem bánt a zene, a fény, a nappal és az éjjel. Én sosem tudom elfelejteni Raquelt. Amíg csak vártam rá, hosszú éveken át, addig mindig értelmet adott a reménykedés az életemnek. Ezerszer ábrándoztam arról, hogy Raquellel fogok élni. Ő nagyon okos nő. Megpróbált fokozatosan eltávolítani. De én nem tágítok. Engem nem lehet elhagyni... – mondta, de aztán hirtelen elhallgatott.

Úgy lángolt a szeme, és olyan gyűlölettel beszélt, hogy kirázott a hideg. Olyan támadó volt, de olyan védtelen is.

Mit tudnak azok a szerelemről, akik szerint az idő mindent begyógyít. Igen, talán tényleg vannak könnyebben felejtő emberek. De amikor éveken át kínozz valakit a vágy, akkor szertefoszlik minden elmélet a jótékony időről. Ahogy ezt az indulatos férfit néztem, tudtam, talán tényleg sosem fog felejteni.

Én Manolóra gondoltam, és hirtelen félteni kezdtem Ramon haragjától.

– Nagyon gyűlöli Manuelt? – kérdeztem óvatosan, de Ramon még csak felém sem fordult.

– Dehogy, inkább sajnálom – mondta csendesen, és ekkor rám nézett. Kialudt vulkán volt a szeme, de készen arra, hogy bármikor újra égrevesse forró szikráit.

– Paquita, Paquita – mondta kedvesen, és kezébe vette a kezemet. – Milyen jó lenne, ha mi meg beleszeretnénk egymásba, aztán ők meg bánhatnák, hogy nem minket választottak.

Tágra nyílt szemekkel néztem rá, és ahogy meglátta csodálkozó tekintetemet, idegesen felnevetett.

– Ne félj, te kis nő, csak tréfáltam – mondta, és elhúzta a kezét. – Én nem tehetek mást boldoggá, csak hozzá hajt a vérem. A többi nő nekem senki és semmi. Ha ő nem lehet az enyém... – kezdte, de nem folytatta.

Láttam, ahogy elsötétült a tekintete. Felhajtotta a maradék italt, és zsebre tette a kezét. Olyan volt, mintha valamit keresne, arra gondoltam, talán nincs nála elég pénz.

– Fizessünk? – kérdeztem.

– Már elintéztem a számlát – válaszolta, és kihúzta kezét a zsebéből.

Az étterem kezdett újra megtelni.

– Ki volt az a mulatságos fickó veled az előbb? – kérdezte Ramon.

– Egy férfi Tarifából, náluk bérelek szobát – mondtam, és Ramon pontosan megértette, hogy csak egy útitárs, és semmi több.

– Fogadjunk, hogy nagy Raquel-rajongó ez a te pasasod... – mondta gúnyosan Ramon, miközben felállt az asztaltól.

Bólintottam.

– Mindenki az – sziszegte a fogai között Ramon, és dühösen belerúgott a járdaszegélybe.

– Hát, én is meg tudnám ölni... – csúszott ki a számon, és Ramon vállon ragadott.

– Micsoda? Mit mondtál, Paquita? – rázott meg, és én egészen megrémültem tőle, olyan feldúlt volt az arca.

– Csak gondolatban... – mondtam, és Ramon erre elengedett. – Csak gondolatban tudnám megölni. Azaz tudom is. Naponta többször megölöm, de nagyon szenvedek emiatt – vallottam be, és sírni kezdtem.

Ramon vállára borultam úgy, mint pár napja

Granadában, amikor elvesztettem a fejem. De a férfi most nem vigasztalt, semmi jelét nem adta együttérzésének.

Eltolt magától, és némán elindult az egyik kis utcán lefelé.

– Ramon, mi baj, mire készülsz? – kérdeztem, de ő csak egyre jobban megsziporázta lépteit. Úgy döntöttem, nem törődöm tovább vele, nyilván megbolondult. Nagyon rossz kedvem volt. Nem érdekelték a virágzó muskátlik, bosszantott, ahogy a szél kihuzigálta kontyomból a hajfürtjeimet. Átsétáltam a főtéren, és találkoztam Pedróval.

– Köszönöm, hogy megvárt, mindjárt kezdődik a koncert – mondta, és karon fogott.

Elkezdett vonszolni a színpad felé. Már nagyon sok ember gyűlt ott össze, hangosan kiabálva ütemesen harsogták Raquel nevét. A toronyóra 11-et ütött. Megálltunk valahol, a tömeg sűrűjében.

– Most egy óra gyönyörűség következik – mondta mellettem egy férfi.

„Nekem egy óra gyötrelmem” – gondoltam, és hagytam, hadd fogja Pedro a kezemet.

– Paquita, maga egész rendes lány – kiabálta a fülemből, és én azonnal elrántottam az ujjaimat. Még más sem hiányzik, mint hogy szerelmet valljon nekem. Tudom, így van ez, hiszen végül is Manolo is így gondolja.

Rendes vagy te, Paquita, rendes, rendes, rendes!

A szívem azt kalapálta, hogy én nem akarok szürke és unalmas „rendes lány” lenni. Hát igen..., mint Raquel! Gyűlöltem még a gondolatot is, hogy Ramon, Pedro és Manolo számára is ő volt a földre szállt istennő, a kíváncsú, a csábító, a meghódítandó ideál. Én pedig a mindig hétköznapi, mindig megértő, rendes kis Paquita. Ramon átnézett rajtam, Manolo barátnak tartott, Pedro még kedvesé-

nek is elfogadott volna, de mindhármuknál csak „ömgötte” létezhettem.

Pedro szótlanul állt mellettem, de úgy éreztem, fogalma sincs, mire gondolok.

Hirtelen megjelent egy alak a színpadon, és csak nagyon kicsi fénnnyel világították meg. Az énekesnő azonban mégis tündökölt. Hófehér, uszályos ruhájában ő volt a cádizi éjszaka királynője. Viharos taps köszöntötte. Ő nem hajolt meg, hanem méltóságteljesen előre jött a színpad széléig. Olyan volt, mint egy világhíres manöken. Haja sátorként omolt a vállára, és itt-ott fehér virágok voltak belefűzve.

– Milyen gyönyörű – szólt mellettem egy fiatal fiú, aki egészen belepirult a látványba.

A tapsvihar elült, és mindenki várta, hogy mi fog következni. A zaj néma csendbe csapott át. Csak Raquel ruhájának suhogása hallatszott, szinte a leejtett tű csengését is lehetett volna hallani.

Raquel egyszer csak megállt, és rámosolygott valakire.

Az emberek elkezdték emelgetni a nyakukat, mindenki látni akarta a szerencsést. Én, bár nem láttam, mégis tudtam, kinek szól az énekesnő mosolya. Szívembe hasított a kín. Csakis Manolo állhatott ott, az első sorban.

Raquel két-három lépést hátrált, és elkezdett énekelni. Nem vette le a szemét Manuelről, és úgy éreztem, minden egyes szót csak neki mond, minden sóhajtásnyi hangot csak neki énekel.

– Milyen nagyon boldog lehet az a férfi, akit Raquel ennyire szeret – súgta Pedro elragadtatással, látszott, mennyire meghatódott ilyen érzelem láttán.

– Manolo? – kérdeztem halkán, aztán a szám elé kaptam a kezem. Annyira elfelejtkeztem a külvilágról, hogy elárultam a titkomat.

Pedro összehúzott szemöldökkel nézett rám, azonnal megértett mindent. Szerencsére volt olyan tapintatos, hogy egyetlen szóval sem árulta el magát, úgy tett, mintha nem hallotta volna meg, hogy mit mondtam.

„Sosem szerettem senkit, Te vagy az első s utolsó...” – énekelte Raquel, és valahogy átfutott az agyamon, hogy mit érezhet Ramon, ha mindezt hallja. Lehunytam a szemem, és Manolóra gondoltam. Aztán felnéztem az égre, és ámulva vettem észre, hogy eltűntek a csillagok.

XVI.

Raquel műsora véget ért. Láttam, amint Maria ráadja a boleróját, és láttam, hogy amint eloszlott a tömeg, Manolo hozzálépett. Pedro nem sürgetett, hogy menjünk, most már tudta jól, hogy mit nézek. Manolo kitárta a karját, és szenvedélyesen megölelte Raquelt.

Mária szemérmesen félrefordult, és így tettem én is, mert majd megszakadt a szívem.

Nem is néztem, merre indulnak el, én találomra választottam egyik utcát.

– Paquita! nem arra van a kocsi, hanem erre – kiáltott utánam Pedro.

Én vissza sem fordultam, csak úgy válaszoltam:

– Eredj haza, Pedro, majd reggel én is visszamegyek busszal Tarifába.

A férfi utánam szaladt.

– Mit akarsz csinálni, Paquita? – kérdezte ijedt arccal.

– Ugyan már, mire gondolsz? Lemegyek az óceánhoz, és reggelig gondolkozom egy kicsit. Nem

tudnék most sem utazni, sem aludni – mondtam, és búcsúzásképpen kezet nyújtottam.

– És ha bajod esik? – kérdezte, de én csak legyintettem.

– A parton csupa szerelmespár kószál. Csak nem gondolod komolyan, hogy rátámadnak egy magányos nőre? – kérdeztem, és Pedro sértődötten sarkon fordult.

– Nők, nők, meg a szerelmi bánataik... – dohogott magában, és ahogy utánanéztem, mackós alakja egyre távolodott.

Lesétáltam a partra. Nem volt kihalt, tényleg sok párocska járkált összeölelkezve a parti sétányokon. Azon gondolkodtam, hogy mikor kezdett tegezni Pedro és Ramon?

Egy sziklás részen, az erőd közelében lemásztam, és elkezdtem befelé sétálni a nedvesen maradt tengerfenéken. Nagyon csúszott a kő a rátapadt számtalan tengeri növényről és állattól, ezért levettem a szandálomat, és visszavittem a partra. Reménykedtem, hogy nem lopja el senki, de az sem érdekelt, ha igen. Egyszerűen muszáj volt belegyalogolnom az apályos tengermederbe. Szerettem volna, ha pár órára kiszárad az egész óceán. Kedvem lett volna Afrikáig átgyalogolni. Több sziklamélyedésben, melyet a régi ágyúgolyók vájtak, kesservesen csapkodott egy-egy ott ragadt hal a kevéske vízben.

– Ne féljeteK, jön majd a dagály pár óra múlva – súgtam nekik, de mintha meg sem hallották volna.

Újra meg újra felvillant a világítótorony éles fénye, de ahol én gyalogoltam, oda nem esett a fénycsóva.

Ahogy ballagtam a sötétben, és talpam alatt éreztem a vizes köveket, valahogy nagy nyugalom

szállt meg. Ugyanakkor borzasztóan fáztam, pedig már a kardigánomat is magamra terítettem.

Visszafordultam, és ide-oda csúszkálva kikec-meregtem a parti sziklákhoz. Felhúztam a szandált, és elindultam visszafelé, mert a katonákkal őrzött erőd nem tűnt túl barátságosnak.

A keskeny hídról lenézve figyelmes lettem valami világító fehérségre. A távolban kettőt ütött a toronyóra, tehát több, mint 1 órát mászkáltam a tengerfenéken. Vacogott a fogam a hidegtől, és elhatároztam, hogy keresek egy hostel-szobát, amikor a fehér valami megmozdult.

Megijedtem, mert az erődhez vezető úton nem járt már senki, teljesen egyedül voltam. Szívem hevesen dobogni kezdett, de aztán megnyugodtam, mert felismertem a sziklákon guggoló alakot: Ramon volt.

A férfi felém fordult, de nagyon rosszul láttam, inkább csak a körvonalait ismertem fel.

– Ramon? – kérdeztem nem túl hangosan, mert valamitől féltem, nem mertem megtörni a csendet.

– Ki az? – kérdezte idegesen, és én halkán válaszoltam.

– Hagyjál, ne gyere ide – mondta hadarva, és én megrémültem a hangjától. Arra gondoltam, talán öngyilkos akar lenni, vagy egyszerűen csak berúgott, de biztos voltam benne, hogy valami nincs rendben vele.

Lemásztam a sziklákon újra, a szándálom végképp felmondta a szolgálatot.

– Menj el, nem érted? – förmedt rám Ramon, de én lekuporodtam mellé. Vállára tettem a kezem, de vissza is húztam rögtön, mert csuromvizes volt az inge.

– Fürödtél? – kérdeztem, de aztán rájöttem, hogy aligha, hiszen túl távol volt a víz.

– Ne kérdezzess, hagyj magamra! – kiáltott rám, és felugrott. A hirtelen mozdulattól nagy koppanással kiesett a zsebéből egy kés.

Utánanyúltam, hogy felvegyem, de ő gyorsabb volt, felkapta, és egy széles karlendítéssel messzire hajította, befelé, a víz irányába.

– Na, ezt kereshetik – nevetett eltorzult arccal, és én nem értettem, miért kellene keresnie valakinek Ramon kését.

– Biztos nincs semmi bajod?

– Nincs, mondtam, hogy nincs – suttogta, és olyan elutasítás áradt belőle, hogy jobbnak láttam odébbállni.

– Raquel és Manolo... – kezdtem valamit mondani, de ő kiabálni kezdett:

– Hallgass, hallgass, hallgass!! – szinte sikoltotta az utolsó szót.

Szörnyű érzésem támadt, de úgy éreztem, nem tehetek semmit Ramónért. Így hát felálltam, elhajítottam szétszakadt szandáljaimat, úgy, mint ő a kést, és elindultam vissza a városba. A fiesta zajai már teljesen elcsitultak, a kávézók is bezártak. Cádiz álomba merült.

Ahogy beértem a városba, orrom megcsapta a halszag. Ezeknek a vízparti kis utcáknak mindig ilyen szaguk van. Talán még évezredek múlva is lehetne érezni ezt a szagot, ha többé nem árulnának itt halat, akkor is. Bevette magát a házak falába, az utca kövébe, még az emberek bőrébe is.

Az egyik sikátorból hirtelen elém vágott egy rendőr. Szemembe világított a lámpájával, és rám kiáltott:

– Igazolványt! – rémülten kezdtem kutatni a táskámban, és valami balsejtelmet éreztem. Átnyújtottam neki, ő pedig a foga között kipréselve a szavakat, azt kérdezte:

– Hol járkált ilyenkor?
– A parton sétáltam. Miért, talán tilos? – kérdeztem kissé bágyadtan.

– Látott valakit ott? – faggatózott, én azonban elhatároztam, hogy nem szólok Ramónról.

– Nem, teljesen kihalt a part. Pedig egészen az erődig elsétáltam – vágtam rá gyorsan, és úgy éreztem, kicsit remeg a hangom. Hiába fürkésztem az arcát, nem tudtam leolvasni semmit. Lehet, hogy észrevett valamit a hangomon? Túlságosan sokáig nézegette a papírjaimat.

– Mi a foglalkozása? – kérdezte, és a lámpájával megint a szemembe világított. Úgy éreztem magam, mint egy bűnöző. Szorító érzés ült a mellkasomon.

– Újságíró vagyok – mondtam, és reméltem, hogy végre elenged. Annyira szerettem volna szabadulni már, és végre valahol lefeküdni.

– Na, most lesz mit megírnia! – mondta a rendőr, de mielőtt bármit kérdezhettem volna tőle, fáképnél hagyott. Ahogy jött, hirtelenjében el is tűnt.

Én továbbmentem, megálltam egy hostel előtt, de teljesen sötét volt benn. Már a csengőn volt az ujjam, de mégsem nyomtam meg.

Úgy döntöttem, elsétálok a nagy park felé, és egyik padon alszom kicsit, úgyis nemsokára virrad. Elsétáltam két óriási fa mellett, rémisztő árnyékokot vetettek. Elfért volna alattuk több ház is.

Az egyik alatt a sötétben állt egy autó. Ismerősnek tűnt, de nem tudtam jól kivenni. Közelebb mentem, és halk sírást hallottam. Lélegzetviassafojtva figyeltem, de a visszafojtott zokogás nem szűnt meg. Hát persze, Pedro kocsija! „Pedróé? Dehát hogyhogy nem ment el? Már órákkal ezelőtt elváltunk.” – gondoltam magamban.

– Pedro? – kérdeztem bizonytalanul, mert nem voltam egészen biztos a dolgomban. Egy pillanatra csend lett. Átható, síri csend. Hallani lehetett, hogyan simít végig a nagy fák levelein az óceáni szél.

Pedro kiszállt a kocsiból. A vállait furcsán behúzta, és valahogy egészen kis darabnak tűnt, mint-ha összement volna.

– Raquel meghalt – mondta csendesen, és én hirtelen szédülni kezdtem.

Megfordult velem a világ, úgy éreztem, rám szakad a sötétség.

– És Manolo? – kérdeztem, mert tudtam, hogy valami szörnyűség történt.

– Neki nincs baja – mondta Pedro, és vállamra tette a kezét. Nagyon megkönnyebbültem. Mázsás súlyok szakadtak le a szívemről. Olyan volt, mintha elreppent volna egy nagy madár a mellkasomról, még azt is láttam magam előtt, hogyan verdes a szárnyaival. Talán még egy mosoly is átfutott az arcomon, mert Pedro visszarántotta a kezét, és hátrahőkölt.

– Te voltál? – kiabált rám, és én nem értettem, mire gondol. Bár volt egy sejtésem, de elhessegettem magamtól az újabb sötét gondolatot.

– Ki voltam én? – kérdeztem nagyon halkán.

– Te ölted meg Raquelt? – mondta ki végre Pedro a világ legnehezebb mondatát.

„Valaki megölte Raquelt. Raquelt megölték. Úristen!” – ez futott át az agyamon. Méghogy én?

– Megölték Raquelt? – kérdeztem tompán, és Pedro megint sírni kezdett.

– Láttam őt, érted, láttam, amint elvitték! Csupa vér volt a hófehér ruhája! Ömlött a testéből a vér! Istenem, annyi vér, annyi vér! – mondta eszelősen, miközben a fejét két kézzel szorította.

Leültem az út szélére. Lábammal arrébb rúgtam a kavicsot, és nem tudtam, mit mondjak. Ramónra gondoltam, tudtam már, miért dobta el a kést.

– Hol szúrták le? – kérdeztem, aztán máris megbántam. Inkább haraptam volna le a nyelvemet. Pedro hozzám lépett.

– Honnan tudod, hogy leszúrták? – sziszegte idegesen.

– Hát..., mit tudom én, csak úgy gondoltam... – mentegetőztem halovány hangon.

– A színpad mögött történt – kezdte Pedro. – Mikor elváltunk, én visszamentem, hogy kérjek tőle még egy aláírást a bátyám kislányának. Akkor már ott voltak a rendőrök, ott volt a mentő, és láttam, amint kihozták Raquelt. Manolót is láttam, ott kiabált, magát hibáztatta.

– Magát? – szakítottam félbe Pedrót.

– Igen, igen, azt kérdezgette Mariától, hogy „Miért hagytam magára, mondd, miért hagytam magára egy pillanatra is?”. Az öregasszonynak hang nélkül csorogtak a könnyei, egy szót sem szólt. Még ilyet nem láttam soha.

– És nem tudják, ki tette? – kérdeztem, bár ez a hallottakból nyilvánvaló volt számomra.

– Nem, mert szinte másodpercek alatt történt minden. Manolo elment vacsorát rendelni, Maria pedig a kocsinhoz ment Raquel kabátjáért. Ennyi idő alatt ölték meg, de senki nem látott és nem hallott semmit.

– Pedro, mondd, hogyan képzelhetted, hogy én voltam? – kérdeztem suttogva, mert most kezdtem csak felfogni, mivel is gyanúsított.

– Ne haragudj, Paquita, én csak... az futott át az agyamon, hogy talán ezért maradtál itt. De bocsáss meg, ostobaság volt. Bocsáss meg! – kérte, és én nem is nehezteltem egyáltalán. Annál inkább ag-

gasztott Ramon helyzete. Tudtam, biztos voltam benne, hogy csakis ő tehetette. És azt is tudtam, hogy Ramon tudja már, hogy rájöttem. Szörnyű lidércek kezdtek gyötörni. Tudtam, hogy vallomást kellene tennem, de valami belül azt súgta, hogy nem fogom elárulni Ramónt.

Tudtam azt is, hogy beszélnem kellene Manolóval, de ettől is visszatartott valami. Azt sem tudtam, képes lennék-e valaha is rá, hogy beszéljek vele. Akkor, ott, a cádizi éjszaka sötétjében úgy éreztem, nincs már számára semmi mondanivalóm. Manolo végtelenül egyedül maradt, bár nem tudta még. Nem csak Raquelt és a szerelmet veszítette el azon az éjszakán, de engem is. Falak épültek körém pár pillanat alatt, és hosszú évek szenvedései után Manolo képe egy perc alatt szertefoszlott a szívemben. De azt is tudtam, hogy mást sem fogok már szeretni soha. Csak az ő szíve volt nekem, és semmi más...

Pedrót sem akartam látni többé. Ahogy ránéztem, arra gondoltam, hogyan is került az életembe? Mit akar tőlem? Olyan volt, mint egy felesleges szereplő egy rossz regényben.

Egyedül akartam maradni. Egyedül, egyedül, az egész életemre. Ramonról azt gondoltam, ő volt gyilkos indulataim, mardosó féltékenységem eszköze. Mintha ő lett volna meghosszabbított kezem, amely a kést fogta. Úgy éreztem, tulajdonképpen helyettem ölte meg Raquelt, mert én sosem tudtam volna megtenni a valóságban.

Felnéztem Pedróra, aki előttem állt, és valószínűleg sejtelve sem volt róla, mi játszódik le a fejében. Ahogy felnéztem rá, úgy tűnt, mintha véres lenne az inge...

– Vér... – mondtam halkan, és feléje nyújtottam a kezem.

– Gyere, Paquita, hazaviszlek Tarifába – mond-

ta kedvesen, és én engedelmeskedtem. Belekaroltam, odamentünk a kocsihoz.

– Én nem szeretlek téged, Pedro – suttogtam, és ő elnevette magát.

– Én sem szeretlek, Paquita – mondta. – Legalábbis nem akarlak feleségül venni – tette hozzá, és táskámat hátradobta az ülésre. Indított.

– Neked sok idő kell, amíg meggyógyulsz. Talán egy egész élet – mondta, és kikanyarodott a part mentén futó útra. A leanderek és rózsák bódítóan illatoztak. Ahogy suhantunk a néptelen úton, orromat megcsapta a virágillat. Arra gondoltam, ha nekem nehéz lesz, akkor mit szóljon Manolo és Ramon. És nekem még mindig megmaradt Tarifa. Madridra gondolni sem bírtam. Halványan átsuhant az agyamon, hogy nem megyek oda vissza. A tarifai sziklákat és a tenger robaját legalább nem veheti el tőlem senki.

XVII.

Nagyon régen ülök itt. Meglehet, már több ezer éve. Szívemből repülnek fel a sirályok, hajamból szakad ki a szél. Itt voltam már a teremtéskor is. Itt kóborolt a lelkem mindig, amikor ellepte a köveket a dagály. Sosem mentem el innen, és örökre itt maradok. Ide tartozom, mint a szürke sziklák, itt vagyok otthon.

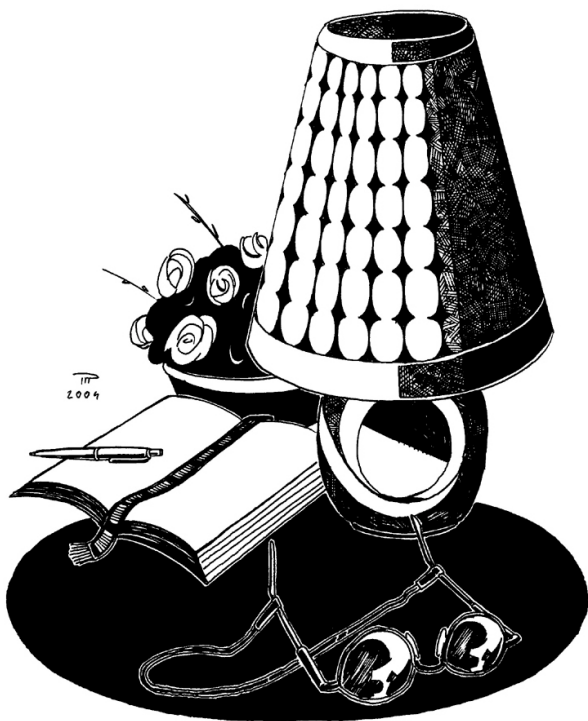
Körülöttem épülnek és omlanak a fehér városok, születnek és eltűnnek barna bőrű halászok, de az én tekintetem nem homályosodik. Bennem él a nyugalom, és én a belső csend gyermeke vagyok. Zúg a tenger és viháncol a szél, de ez nekem a csend. Én halkan élek.

A csendnek útja van. Arra tart, ahol az óceán ered, és onnan jön, ahol születik az ég. Körben jár, és úgy vesz körül, mint a levegő, a napfény és a bőröm. A csend útja mindenkin átmegy, de ösvényét homály lengi át. Akiben nincs nyugalom, a csend útjára sosem léphet...

Tarifa. Egy aprócska arab szó, mely itt ragadt Andalúzia csücskében. Maroknyi kő egy tengerszoros partján. Aranyszínű a hajam szála, és ha hunyorítok, a nap fénye megcsillan a repedezett sziklákon is. Egyszer majd fel kell állnom innen, és talán nem jövök vissza. Menni, maradni – ki tudja, mit jelentenek ezek a szavak?

A csend, a nyugalom mindig bennem marad, a lelkem sohasem megy el. Az igazi ösvény nem térben halad. A valódi óceán mindig körbevesz. Nincs értelme már múltnak és jövőnek. Tarifa csak egyetlen apró szentjánosbogár, mely felvillant életem sötétjében.





Tartalomjegyzék

Anna és a tenger.....	3
A gomb.....	7
Szférák zenéje	15
Allah ege alatt	23
Éjszaka mindörökké.....	33
A szerelmes cigány	39
Férfi a parton.....	43
Angelina	47
Istenhozzád.....	53
A küszöbön túl	59
Csak a szíved, és semmi más.....	79

A szerelem szépségesebb a legszebb álmnál, és hatalmasabb, mint bármely érzés a világon. Amikor elindul felénk, lábujjhegyen közeledik a csend útjain. Aztán ha odaér a szívünkhöz, minden muzsikálni kezd, végtelenné tágul az ég. Emelkedünk és süllyedünk, megszólal igazi, legbensőbb lényünk, és kitérülnek énünk titkos kapui.

A kötet novellái a szerelem csodálatos erejéről szólnak, melynek ragyogásán nem foghat sem az elválás, sem a halál.



KÉRI KATALIN

(írói álneven Kate Carry)

történeteit eddig főként

az olasz közönség ismerhette.

Ebben a kötetében romantikus írásaiból kap ízelítőt
a magyar olvasó.

890.- Ft



ISBN 963864807-4

